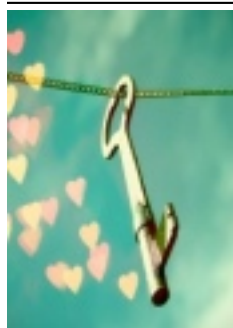

Yêu em được không

Contents

Yêu em được không	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02 - Phần 1	8
3. Chương 02 Phần 2	14
4. Chương 02 - Phần 2	16
5. Chương 03	17
6. Chương 04	24
7. Chương 05 - Phần 1	31
8. Chương 05 - Phần 2	34
9. Chương 06	39
10. Chương 07 - Phần 1	45
11. Chương 07 - Phần 2	49
12. Chương 08 - Phần 1	54
13. Chương 08 - Phần 2	59
14. Chương 09 - Phần 1	63
15. Chương 09 - Phần 2	68
16. Chương 10 End	72

Yêu em được không

Giới thiệu

“Xin chào, tôi là giám đốc mới được bổ nhiệm.... ” Ôi ~~ Chúa ơi! Cô vạ vạ cũng không nghĩ đến,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-duoc-khong>

1. Chương 01

Chương 1

Ánh mặt trời bị ngăn lại ở bên ngoài, chỉ có ánh sáng mờ nhạt chiếu vào cửa sổ.

Tòa nhà năm chục tầng, được trang trí chủ đạo hai màu hồng và xanh, làm nổi bật độ sáng của không gian, ngoài phòng giám đốc và phòng họp được chia thành hai phòng riêng biệt, tất cả các phòng khác đều được gộp chung lại, tạo thành một không gian rộng lớn.

“Các vị đồng nghiệp, cảm phiền đứng lên một chút.”

Vừa hết giờ nghỉ trưa, Vạn Đại Phú giọng sang sảng giống như một thứ tạp âm siêu âm, làm ọi người còn đang mơ màng lập tức hoàn toàn tỉnh táo lại.

Đây là một công ty quảng cáo không lớn, tính cả Giám đốc Vạn Đại Phú thì chỉ có mười lăm nhân viên chính thức, trừ ba người làm nhiệm vụ thương lượng hợp đồng quảng cáo bên ngoài, bốn người làm công tác quay ngoại cảnh, hai người xây dựng mô hình lựa chọn diễn viên, và ba người đăng quảng cáo trên các phương tiện truyền thông. Đúng vậy, toàn bộ công ty quảng cáo Đạt Văn, hiện tại chỉ còn hai nhân viên ở trong công ty, một là kế toán kiêm thủ quỹ Lam Nguyệt, và một người khác nữa là người phụ trách hành chính tổng hợp kiêm tạp vụ Hà Tư Ngâm.

i người chỉ sử dụng một người, cuối năm nhận thưởng nhiều hơn. Đây là danh ngôn ngàn năm không đổi của Vạn Đại Phú.

Lam Nguyệt và Hà Tư Ngâm ngồi liền nhau cách vách, hai người nhìn thoáng qua, không rõ lão đại có việc gì, đành phải nghe lời đứng lên.

Vạn Đại Phú lúc này mới phát hiện chỉ còn có hai con mèo nhỏ, nhưng lại là hai người xinh đẹp nhất công ty.

“Chỉ còn lại hai cô sao?”

Lam Nguyệt và Hà Tư Ngâm gật gật đầu.

“Lão đại, không ai đi toilet, cũng không có ai đi pha trà.” Hà Tư Ngâm nói chen vào.

Vạn Đại Phú đứng ở trước cửa văn phòng mình, vẫy tay hai mỹ nữ, “Vẫy hai cô lại đây, tôi giới thiệu giám đốc mới nhận chức.”

Đến đây, âm lượng Vạn Đại Phú hơi nhỏ, xoay người tiến vào văn phòng của mình.

“Giám đốc? Có làm không? Công ty chỉ có hơn mười người, cần sắp to như vậy sao?” Hà Tư Ngâm kể tai Lam Nguyệt nói nhỏ.

“Đi xem sẽ biết.” Lam Nguyệt cười, đi vào văn phòng của Vạn Đại Phú, Hà Tư Ngâm đi theo sau.

Văn phòng của Vạn Đại Phú có một cửa sổ hướng ra ngoài, lúc này rèm cửa sổ bị kéo ra, một người con trai mặc quần jean, chân đi giày bóng nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Thừa Kiệt, tôi giới thiệu mọi người cho cậu.”

Người con trai đang nhìn ra ngoài nghe tiếng Vạn Đại Phú mới xoay người lại.

Lam Nguyệt vừa nhìn thấy khuôn mặt của người con trai này, hai mắt thoáng chốc mở lớn, bất động, cả người giống như vừa bị điểm huyết đạo, đứng im sững sờ.

“Đây là Tư Ngâm, phụ trách hành chính tổng hợp, là đại mỹ nhân của công ty chúng ta.” Vạn Đại Phú dùng tay phải chỉ Hà Tư Ngâm.

“Xin chào, tôi là Mạnh Thừa Kiệt.” Anh vươn tay, nở nụ cười với hàm răng trắng bóng.

Hà Tư Ngâm lập tức bị vẻ đẹp của Mạnh Thừa Kiệt hút hồn, nhìn từ sau lưng, cô còn tưởng anh là một kẻ lồi thối lếch thếch, không nghĩ tới người con trai này lại có khuôn mặt giống như pho tượng cổ Hy Lạp, làn da rám nắng, lông mày đen dày, ánh mắt sâu thẳm thu hút, anh có vẻ đẹp nam tính một cách hoang dã.

“Xin chào!” Trái tim Hà Tư Ngâm nhảy vọt đến tận yết hầu, đưa tay nắm lấy bàn tay Mạnh Thừa Kiệt.

Vạn Đại Phú lại dùng tay phải chỉ vào Lam Nguyệt, “Cô ấy là Lam Nguyệt, là tài vụ đại thần của công ty, muốn chi tiền gì đều phải được sự đồng ý của cô ấy, là tiểu mỹ nhân của công ty ta.”

Lam Nguyệt dáng người xinh xắn thanh lợi, tóc ngắn xinh đẹp, Hà Tư Ngâm lại thon thả cao gầy, tóc dài phiêu dạt. i người chính là Nhị đại mỹ nhân trong miệng Vạn Đại Phú.

Mạnh Thừa Kiệt nhìn chăm chú vào khuôn mặt Lam Nguyệt, lông mày nhíu lại có chút kinh ngạc.

“Xin chào.” Anh theo thường lệ vươn tay phải về phía trước, ánh mắt vẫn chuyên chú thăm dò khuôn mặt trái xoan của cô, người con gái này nhìn rất quen, đã gặp cô ở đâu rồi sao?

Lam Nguyệt tự trấn tĩnh, cố gắng nhếch hai khóe môi lên cao, lộ ra một nụ cười không rực rỡ cũng không quá khiên cưỡng.

“Xin chào, hoan nghênh gia nhập công ty quảng cáo Đạt Văn.” Cô tâm trạng rối rắm, cũng vươn tay ra. Xem ra anh ta không nhớ rõ cô.

“Này!” Vạn Đại Phú đập vào vai Mạnh Thừa Kiệt, “Đừng nhìn chằm chằm vào tiểu mỹ nhân như vậy, cô ấy không phải người có thể nhắm đến đâu.”

“Vì sao?” Mạnh Thừa Kiệt không hiểu.

“Đừng nhìn Lam Nguyệt như vậy mà nhầm, cô ấy đã kết hôn rồi, nên cậu chỉ có thể thích đại mỹ nhân, không thể liếc mắt đưa tình với tiểu mỹ nhân.” Vạn Đại Phú tuy là tổng giám đốc, nhưng thường thích đi đùa giỡn với các nhân viên, vì vậy ở công ty cao thấp đều vui vẻ hòa thuận, không có phân chia quan chức lớn nhỏ.

Kết hôn? Trong lòng Mạnh Thừa Kiệt than lên một tiếng, nhưng bên ngoài vẫn không thay đổi sắc mặt.

“Anh xem tôi có khi nào liếc mắt đưa tình với phụ nữ không? Anh đừng có phá hỏng thanh danh của tôi.” Mạnh Thừa Kiệt dù có vẻ ngoài thu hút nữ giới, nhưng anh không bao giờ chuyên tâm đối với chuyện tình cảm, thường thì trong khi luyện ái anh nhớ được mặt người đó, nhưng trừ 5hi là bạn tốt hoặc đồng nghiệp, nếu không anh sẽ không thể nhớ được diện mạo bất kỳ người con gái nào.

Lam Nguyệt ngượng ngịu nở nụ cười nhanh, rút tay về, lên lùi xuống hai bước, muốn tạo một khoảng cách với Mạnh Thừa Kiệt.

“Ngay cả khi cậu không liếc mắt đưa tình, đã có một đồng con gái theo cậu vào tận cửa, thế này mới làm tôi tức giận! Tôi à, có bắn ra hàng loạt mị nhãn, cũng không có ai theo cả. Cậu tự lo thân cậu cho tốt, đừng có phóng cả tâm mê với các đồng nghiệp của chúng ta.”

Hà Tư Ngâm vốn đã định vụng trộm phóng điện với Mạnh Thừa Kiệt, nghe Vạn Đại Phú nói như vậy, vội vàng thu lại ánh mắt, cô không có muốn tiền thưởng cuối năm không cánh mà bay.

“Này, sao anh lại muốn tôi làm Giám đốc ở đây? Vẫn là muốn tìm tôi tiêu khiển sao?” Mạnh Thừa Kiệt dùng khuỷu tay ấn vào bụng Vạn Đại Phú.

Vạn Đại Phú vỗ vỗ cái bụng to, “Tốt xấu gì tôi cũng là lão đại ở đây, đừng có ngày đầu tiên đến đã đánh phủ đầu tôi như vậy.”

“Lão đại, anh ấy sẽ là Giám đốc mới?” Tuy là hỏi Vạn Đại Phú, nhưng ánh mắt Hà Tư Ngâm vẫn là nhìn không được nhìn soái ca.

“Đúng vậy! Thừa Kiệt được đánh giá là sinh viên hàng đầu ở Mỹ, chuyên ngành phim ảnh, học khóa dưới cùng trường đại học với tôi, vậy mà tôi phải mất bao nhiêu công sức, cộng với cái lưỡi dẻo dài ba tấc trong miệng, mới làm cậu ấy gật đầu đáp ứng vào làm việc trong công ty chúng ta, tiền thưởng cuối năm của chúng ta có hay không đều dựa vào cậu ấy.” Vạn Đại Phú dùng sức vỗ vào vai Mạnh Thừa Kiệt.

“Đại Phú, tôi cũng không hứng với chuyện này, tôi vừa mới đến, đừng đem chuyện tiền thưởng cuối năm đặt lên đầu tôi.”

“Giám đốc, người mới tới theo lệ thường phải tự giới thiệu.” Hà Tư Ngâm tươi cười rạng rỡ với Mạnh Thừa Kiệt. Hôm nay thật may vì cô ăn mặc khá đẹp, âu phục màu hồng phấn cổ chữ V, để lộ ra sợi dây chuyền

kim cương trên chiếc cổ trắng ngần như tuyết, váy dài đến đầu gối cuộn sóng, khiến đôi chân càng thêm thon dài.

“Đại Phú đã giúp tôi giới thiệu, cô còn muốn biết điều gì nữa?” Mạnh Thừa Kiệt thấy sự im lặng của Lam Nguyệt, liếc mắt một cái, chỉ thấy cô nhìn xuống đất, như cố ý không muốn tiếp chuyện, vẻ mặt hồ hững.

“Vị kị như anh bao nhiêu tuổi? Kết hôn chưa? Có bạn gái không? Trong nhà có bao nhiêu người?” Hà Tư Ngâm đưa ra một tràng câu hỏi.

“i mười tám tuổi, chưa kết hôn, cũng không có bạn gái, trong nhà có năm người.” Mạnh Thừa Kiệt sáng khoái trả lời Hà Tư Ngâm. “Có vấn đề gì nữa?”

Mạnh Thừa Kiệt là một người ôn nhu, cho dù phụ nữ làm khó dễ, anh cũng không trợn mắt với người ta, dù gì cũng xem như một tên đàn ông tốt, nhưng cũng vì vậy, anh rước lấy nhiều ong bướm bay quanh mình.

Chưa kết hôn? Cũng chưa có bạn gái? Lời từ miệng anh nói ra, làm cho Lam Nguyệt không hiểu vì sao tim bỗng đập nhanh hơn. Anh phong độ, lại đa tình như vậy, sao có thể chưa có bạn gái?

Vạn Đại Phú thấy Hà Tư Ngâm vừa nghe Mạnh Thừa Kiệt chưa kết hôn cũng chưa có bạn gái, ánh mắt liền bắn ra tia lửa, vội vàng tát cho cô một gáo nước lạnh:

“Tư Ngâm, đừng vui mừng quá sớm. Thừa Kiệt là kẻ lãng tử, không bao giờ chung thủy trong tình yêu, cô tốt nhất là đừng có ảo tưởng gì với cậu ta, nếu không cô sẽ trở thành cô gái đáng thương thứ một trăm mười bốn đấy.”

“Vì sao lại là một trăm mười bốn?” Hà Tư Ngâm cá tính ngay thẳng, dừng cầm hỏi Vạn Đại Phú. Cô chính là thích ngắm soái ca, nếu bảo cô phải lờ đi dạng con trai này, cô không có loại dũng khí ấy!

“Một năm sẽ có bốn phụ nữ quỳ dưới giường của cậu ta, năm nay cậu ấy hai mươi tám tuổi, chẳng phải vừa vặn một trăm mười bốn sao?” Vạn Đại Phú cười ha ha.

“Đại Phú, anh lại muốn làm hỏng thanh danh của tôi sao, tôi bỏ đi bây giờ.” Mạnh Thừa Kiệt làm động tác bỏ đi, vô tình nhìn lên bắt gặp đôi mắt nâu u buồn.

Lam Nguyệt nhân lúc họ tán gẫu vui vẻ, vụng trộm nhìn Mạnh Thừa Kiệt, không nghĩ anh đúng lúc đó cũng nhìn mình, cô chỉ có thể chăm chú nhìn vào đôi mắt sâu như hồ nước ấy.

“Lão nhị, từ nay về sau, mong được anh chiếu cố!” Hà Tư Ngâm nói, lời kéo sự chú ý của Mạnh Thừa Kiệt ra khỏi Lam Nguyệt.

“Lão nhị? Tôi thích từ này, từ nay về sau cũng mong cô giúp đỡ.”

“Tư Ngâm, thông báo ọi người đang ở bên ngoài, đêm nay đúng bảy giờ đến KTV, chúng ta tổ chức tiệc mừng giám đốc.” Vạn Đại Phú nói.

“Thật tốt quá, chúng ta đã lâu không liên hoan, tôi lập tức đi liên lạc với mọi người.” Hà Tư Ngâm hưng phấn kêu to, không có biện pháp, tính cách của cô chính là yêu thích sự náo nhiệt.

“Lam Nguyệt, cô vẫn không thể tham gia sao?” Vạn Đại Phú rút cuộc cũng chú ý sự im lặng bất thường của Lam Nguyệt. Bình thường mặc dù cô không hoạt bát như Tư Ngâm, nhưng cũng không ít nói như hôm nay

“Mọi người cứ đi chơi đi, tôi phải về nhà đúng giờ.” Lam Nguyệt lắc đầu, đừng nói bình thường cô không thể đi, hôm nay có Mạnh Thừa Kiệt, cô càng không thể tham gia.

“Đây chính là một cơ hội khó có đấy! Toàn bộ công ty chiêu đãi, không cần cô cấp tiền, cô không đi quả là một tổn thất.” Vạn Đại Phú thử thuyết phục cô, tiểu mỹ nhân năm nay mới hai mươi sáu tuổi, vẫn là một cô gái trẻ, nhưng lại sống quá thanh bạch như một ni cô.

“Anh biết là tôi phải chăm sóc con mà, đúng giờ phải đi nhà trẻ đón nó.” Ánh mắt Lam Nguyệt chỉ dám nhìn Vạn Đại Phú, ngay cả nhìn Mạnh Thừa Kiệt cũng không dám, rất sợ bị lộ bí mật.

“Cô có con nhỏ?” Mạnh Thừa Kiệt kinh ngạc hỏi.

“Nhìn không ra đúng không? Tiểu mỹ nhân của chúng ta tuy đã có một con, nhưng quả thật vẫn rất xinh đẹp. Cô ấy kết hôn sớm như vậy, quả là đáng tiếc cho cánh đàn ông.” Vạn Đại Phú đặt tay phải lên ngực, làm bộ tan nát cõi lòng.

Lam Nguyệt bị bộ dạng của Vạn Đại Phú khiến cho thấy tức cười, lộ ra nụ cười trên môi. “Lão đại, anh muốn ứng trước tiền chi tiêu sao?”

“Đương nhiên muốn, dù bao nhiêu tiền đi nữa, tôi vẫn thấy thiếu.”

“Lão đại, anh rất keo kiệt nha! Tiền ở công ty từ trên xuống dưới đều là của anh.” Hà Tư Ngâm không nhịn được nhảy vào miệng Vạn Đại Phú.

“Tôi nào có keo kiệt, tôi chỉ là tính toán tỉ mỉ...”

Không hề để ý đến hai người đang cãi nhau, Mạnh Thừa Kiệt nhìn Lam Nguyệt, đôi mắt mênh mông như nước, sáng ngời, như một cái gì đó rất quen thuộc ở sâu trong trí nhớ anh....

Đó là cảm giác quen thuộc. Anh nhất định đã từng gặp cô, nhưng là ở đâu? Có lẽ anh phải cố gắng nhớ lại, hoặc hỏi trực tiếp cô.

Cảm giác được ánh mắt nóng bỏng của anh, Lam Nguyệt lúng túng tìm lý do trốn ra khỏi văn phòng của Vạn Đại Phú, nghĩ cả đời này cũng không gặp lại anh, ai ngờ thế giới lại nhỏ bé như vậy!

Anh hẳn là không nhớ cô! Cô chẳng qua chỉ là một người từng qua lại với anh, trong một trăm mười bốn người con gái đó, nếu anh còn nhớ cô, theo tính cách của anh tuyệt đối sẽ nhận ra được, nhưng là, anh không nhớ.

Trái tim sớm đã chết năm hai mươi hai tuổi ấy, cô không muốn làm nó sống lại.

Cô đang mong chờ sao? Chờ mong Mạnh Thừa Kiệt nhớ cô sao? Lam Nguyệt vô thức gõ gõ máy tính, cô đã bao lâu không gặp anh? Suốt bốn năm, theo lý thuyết cô phải thấy anh xa lạ, nhưng cô chỉ liếc mắt nhìn đã nhận ra anh, thậm chí nhất cử nhất động của anh, đối với cô vẫn vô cùng quen thuộc, giống như họ chưa bao giờ cách xa.

“Lam Nguyệt, Lam Nguyệt! Yao cậu ngây ra vậy?” Hà Tư Ngâm lắc lắc cánh tay Lam Nguyệt.

“Chuyện gì vậy?” Lam Nguyệt sợ tới mức nhảy dựng lên.

“Nhìn cậu cả buổi chiều nay rất kỳ lạ, cãi nhau với chồng à?” Hà Tư Ngâm dò hỏi.

“Không!” Lam Nguyệt nhập số liệu vào máy tính, cô đang kiểm tra lại tiền của công ty, hy vọng không sai sót gì.

“Lão đại nói chiếc bàn trống phía sau chúng ta sẽ để cho giám đốc dùng, anh ấy muốn chúng ta lau dọn.” Tư Ngâm tất nhiên muốn tranh thủ cơ hội này.

Văn phòng nhỏ, không thể lại tách ra một không gian riêng cho Mạnh Thừa Kiệt sử dụng, Vạn Đại Phú đang hao tổn tâm trí, Hà Tư Ngâm liền đề nghị, có thể di chuyển bàn của cô và Lam Nguyệt lên phía trước một chút, thu dọn sạch sẽ chiếc bàn trống phía sau, mua hoa trang trí, sau đó đặt một chiếc bình phong nữa, như vậy sẽ thành một không gian riêng biệt.

ha ~~ Trọng điểm là, như vậy cô có thể gần gũi với anh hơn.

Chỉ cần là phụ nữ bình thường đều sẽ bị mị lực của Mạnh Thừa Kiệt hấp dẫn. Tuy rằng không nhất định phải có mối quan hệ gì khác, nhưng thỉnh thoảng có thể ngắm khuôn mặt điển trai ấy, tinh thần làm việc nhất định sẽ tăng lên hàng trăm lần.

“Anh ấy sẽ ngồi sau chúng ta sao?” Lam Nguyệt sợ hãi.

“Ừ!” Hà Tư Ngâm thích thú gật đầu. “Chờ cậu xong việc rồi, chúng ta sẽ cùng nhau trang hoàng sửa sang lại.”

“...Được, số liệu mình cũng sắp nhập xong rồi.” Ở cùng một không gian với Mạnh Thừa Kiệt trong công ty khiến Lam Nguyệt không chịu được, hiện tại lại ngồi ở phía sau cô, đầu cô quả thật sắp nổ tung.

Phải đổi công việc khác thôi!

Cô làm việc ở đây đã ba năm, tuy rằng thường ngày làm việc đến mức thời gian uống nước cũng không có, nhưng dù sao cũng không tăng ca. Đối với con trai cô, thời gian là điều rất quan trọng.

Ở đây, không chỉ Lão đại đối với cô rất tốt, các đồng nghiệp khác trong công ty cũng rất chiều cô, tiền lương đãi ngộ cũng tốt, cô hiện tại rất cần sự yên ổn để công tác.

Huống chi, cô dùng thân phận phụ nữ đã kết hôn, lại có một đứa con nhỏ ba tuổi, muốn đổi công việc liệu có được không? Vạn nhất không thích ứng với hoàn cảnh mới, cô làm sao để nuôi con đây?

Ngẫm lại cô dần từ bỏ ý định đổi công việc khác, chỉ cần cẩn thận một chút, hẳn là không có việc gì. Huống hồ, Mạnh Thừa Kiệt không nhớ cô, chuyện trước kia đối với anh cũng chỉ là gặp dịp thì chơi thôi.

Gần lúc tan tầm, hai cô gái cùng nhau sửa sang lại cái bàn phía sau, bình thường mọi người đều đem những thứ không cần dùng hoặc bỏ đi chất chồng lại đây, rửa sạch được quả thật mất không ít sức lực.

Vô cùng vất vả mới thu lại được một túi rác, còn một số thiết bị máy tính cũ bị thải ra, Hà Tư Ngâm nhìn nhân viên kỹ thuật của công ty vừa đi vào, lập tức gọi to: “Tiểu Bạch, Tiểu Lí, mấy thứ này có còn cần dùng không? Không cần dùng nữa thì tôi đem đến phòng xử lý rác ở dưới tầng!”

“Đại mỹ nhân, đừng vất đi vội, đợi chúng tôi xem qua đã, sau đó muốn vất thì vất.” Tiểu Bạch vội nói, chỉ sợ Hà Tư Ngâm hạ thủ không lưu tình.

Giống Tiểu Bạch, Tiểu Lí cũng là một con sâu máy tính, vội vã kiểm tra các túi linh kiện, mỗi phần, mỗi bộ phận, dây cắm, màn hình, tuy rằng đã không theo kịp thời đại, nhưng đối với họ đều là bảo bối.

Lam Nguyệt kéo một túi rác lớn, tính đem ra phía sau cầu thang, để lát nữa sẽ có lao công đến thu dọn.

Cô chưa đi ra cửa công ty, Mạnh Thừa Kiệt vừa vặn đi đến.

“Sao không để đám đàn ông giúp cô?”

Mất một lúc sững sờ, cô tập làm quen với chuyện anh thật sự tồn tại, không muốn mỗi khi gặp anh đều bối rối như vậy.

“Đàn ông không có ở đây, họ đi làm bên ngoài chưa về.”

“Để tôi giúp cô, túi này đem đi đâu?” Anh vươn tay ra, cô lập tức phản xạ rút tay lại, không cho anh cơ hội động vào mình.

“Ra phía sau cầu thang, cảm ơn!” Lam Nguyệt tầm mắt chỉ dám nhìn chiếc cầm cương nghị của anh, cô vẫn không có đủ dũng khí nhìn anh.

“Hẳn là tôi mới phải cảm ơn cô, cô sửa sang lại chỗ ngồi cho tôi, vất vả cho cô rồi.” Mạnh Thừa Kiệt cười làm nổi bật khuôn mặt góc cạnh của anh, anh biết nếu mình không cười, có thể sẽ khiến người khác cảm thấy khó tiếp cận.

Tuy rằng anh coi như là lãnh đạo mới nhận chức, nhưng anh không muốn khiến người ta thấy khó gần, hơn nữa đối với cô gái này, anh cảm thấy có gì đó quen thuộc, khiến anh bất giác thấy thân thiết, cũng làm cho anh muốn nói chuyện nhiều hơn với cô.

“Không cần khách khí như vậy, đó là công việc của tôi.”

Cô đi trước, Mạnh Thừa Kiệt cầm rác đi theo phía sau, đi ra phía sau cầu thang, cô chỉ chỉ góc tường, “Giám đốc, đặt ở chỗ này là được rồi, lát nữa sẽ có lao công đến thu dọn.”

Anh buông túi rác, vẫn không nhận được đánh giá cô. “Tôi cảm thấy cô rất quen, chúng ta trước đây đã từng gặp nhau chưa?”

Trái tim của cô chút nữa nổ tung, cô cố gắng mỉm cười để che giấu sự bất an.

“Có lẽ là tôi thuộc kiểu mặt thường gặp, nên rất nhiều người nói thấy quen mặt. Tôi đâu có cơ hội gặp được người cao quý như giám đốc.” Mí mắt cô không chủ động được khẽ run run, cô chột dạ, ánh mắt phiêu diêu, không dám nhìn thẳng vào anh.

“Phải vậy không? Có thể là tôi nhận lầm người.” Anh hơi nhún vai không đồng ý. Khuôn mặt tú lệ như của cô mà là kiểu mặt thường gặp thì thế giới này sẽ không còn người đẹp nữa!

i người có khoảng ba giây trầm mặc, cô mím môi nói: “Tôi về trước, còn một chút chuyện phải làm.”

“Tôi giúp cô.” Anh theo cô về công ty, trong quãng đường ngắn ngủi ấy, không có ai lên tiếng, không gian vô hình buồn bã đè nặng hai người.

Mọi người đang cố gắng lau rửa, cuối cùng cũng trở nên gọn gàng hơn, chỉ cần đợi ngày mai công ty nội thất mang đồ đạc đến là hoàn chỉnh.

Lúc này Vạn Đại Phú từ ngoài trở về, Hà Tư Ngâm là trưởng quản hành chính tổng hợp, nhện không được oán giận nói với Vạn Đại Phú, “Lão đại, anh biết rõ hôm nay giám đốc đi làm, tại sao không liên lạc trước để dọn dẹp, làm cho Giám đốc ngày đầu tiên đến đã phải giúp đỡ sửa sang lại, thật là đáng xấu hổ!” Hai cô vội vã đi đặt mua một chiếc bàn mới, ngay cả thời gian trả giá cũng không có.

“Đại mỹ nhân, cô hiểu lầm rồi, tiểu tử này đến sáng sớm hôm nay mới gật đầu đồng ý tới gian miếu nhỏ của chúng ta làm, chúng ta có thể đến buổi chiều đã tìm ra chỗ cho cậu ta làm việc, đã là đáng a đi đã phật rồi.” Nói xong, Vạn Đại Phú ra về đang cứng phật.

“Là tôi đột ngột muốn tới Đạt Văn làm, vất vả ọi người rồi, cảm ơn sự giúp đỡ của mọi người.”

Tiểu Tự lập tức nói: “Giám đốc, anh không cần khách khí như vậy.”

Tiểu Lí cũng nói: “Đúng vậy! Giám đốc, đây đều là việc chúng tôi phải làm.”

“Được rồi! Tất cả đừng có khách khí như vậy, mọi người sau này đều là đồng nghiệp. Nào, thu dọn đi, chuẩn bị đi hát!” Vạn Đại Phú lớn giọng thúc giục mọi người.

“Lam Nguyệt, cậu thật sự không đi sao? Cậu cứ ở nhà như vậy thì buồn phát điên mất, gọi em gái cậu đến trông con hộ một chút thôi!” Hà Tư Ngâm vẫn hi vọng Lam Nguyệt có thể đi, là đồng nghiệp với nhau, cô không muốn bạn mình tự đánh mất tuổi trẻ như vậy.

“Thôi đi! Cô chưa bao giờ tham gia với mọi người, làm Lão đại như tôi thật là mất mặt!” Vạn Đại Phú cũng nói vào.

“Chồng cô không thể trông con giúp cô sao?” Mạnh Thừa Kiệt khó hiểu hỏi.

“Chồng tôi.... Anh ấy bận việc.” Lam Nguyệt chột dạ hạ thấp ánh mắt.

“Đêm nay cô vì tôi phá lệ một lần, nể mặt tôi một chút, được không?” Không biết tại sao, Mạnh Thừa Kiệt rất muốn biết tại sao lại có tia u buồn chợt lóe lên trong đáy mắt cô. Anh muốn thân thiết với cô, muốn hiểu được cô.

“Đúng vậy! Rất khó khăn mới mời được Giám đốc này.”

“Cho tới giờ chưa từng nghe cô hát, đi với mọi người đi!”

Tất cả các đồng nghiệp đều thuyết phục cô.

Vạn Đại Phú không ngừng cố gắng khuyên nhủ: “Tiểu mỹ nhân, cô cùng đi với mọi người cho vui.”

“Cậu là tài vụ đại thần, như vậy Lão đại sẽ không vay tiền trước được nữa!” Hà Tư Ngâm lôi cổ tay cô như muốn kéo đi.

Lam Nguyệt nhìn những người đồng nghiệp mà không thể nói câu nào, nếu cô không đồng ý quả thật là không nể mặt Mạnh Thừa Kiệt rồi.

“Được rồi! Để tôi gọi điện cho em gái tôi, nếu cô ấy rảnh có thể giúp tôi trông con, tôi sẽ đi.” Thịnh tình của đồng nghiệp không thể từ chối, làm cô cảm thấy thật sự uất ức, dù sao cũng chỉ là ca hát, hưởng chi có thể em gái cô không chịu giúp đâu!

Những đôi mắt nhìn cô chăm chăm, làm cho cô không có một cơ hội lẩn trốn nào, đành phải lấy máy gọi cho em gái Lam Tinh.

“Lam Tinh, tối nay em có rảnh không? Giúp chị trông Tiểu Kiệt... À, Công ty có một Giám đốc mới về, mọi người muốn liên hoan...” Lam Nguyệt còn chưa nói xong, đầu kia tiếng Lam Tinh kêu to lên.

Cũng khó trách Lam Tinh hưng phấn như vậy, vài năm nay Lam Nguyệt vì đứa con Chu Hoài Kiệt, cơ hồ tất cả những hoạt động xã giao đều không tham dự, khó có ngày cô suy nghĩ thông suốt, đồng ý đi liên hoan, Lam Tinh quả thật muốn đốt pháo chúc mừng, đương nhiên không nói nhiều đồng ý làm bảo mẫu.

“Lam Tinh, cảm ơn em.” Lam Nguyệt ngắt điện thoại, nhìn mọi người một cách thủ thỉ.

Ngoài buổi tiệc cuối năm bên ngoài, đây là lần đầu tiên Lam Nguyệt tham gia hoạt động liên hoan của công ty.

Đây có thể giải thích là vì nể mặt Mạnh Thừa Kiệt.

Hết chương 1

2. Chương 02 - Phần 1

Chương 2.

KTV vô cùng náo nhiệt, mười mấy người vừa ngồi vừa đứng để hát.

Mọi người để Micro thành một dàn, tiếng cười, tiếng cãi nhau, tiếng nhạc, âm ĩ tạo thành một thế giới vui nhộn.

Mấy chai bia đã hết, cảm xúc của mọi người có thể là đã lên đến đỉnh cao nhất.

Lam Nguyệt ngồi ở gần cửa góc bên ngoài, mà Mạnh Thừa Kiệt lại bị bao vây ở bên trong, trái phải đều bị Hà Tư Ngâm và các người đẹp quảng cáo vây quanh.

Giọng hát của Mạnh Thừa Kiệt rất ôn hòa, giọng thấp mang chút tang thương, âm cao như đi vào lòng người. Anh thích hát tình ca, cũng giống con người anh, ôn nhu đa tình, thật sự rất dễ dàng làm động lòng phái nữ.

Lam Nguyệt chỉ cần ngồi một bên lắng lắng nghe anh hát, đã cảm thấy thỏa mãn. Bởi vì cô chưa từng nghĩ, họ sẽ có một ngày gặp lại nhau.

Tất cả dường như đều là một giấc mơ, anh đang ở rất gần cô, nhưng cô không hi vọng có thể gần anh thêm chút nữa.

Đó đã là chuyện cách đây rất lâu, ký ức trong ánh đèn vàng, dần dần trở nên rõ ràng hơn.

Bốn năm trước, cô vừa tốt nghiệp đại học, vào một công ty máy tính làm trợ lý kế toán, Mạnh Thừa Kiệt vừa xuất ngũ trở về, cùng làm việc trong công ty về lĩnh vực internet.

Anh có phong thái mê người, khiêm cung lễ độ, Mạnh Thừa Kiệt như cơn lốc xoáy trong công ty. Không chỉ có phái nữ ái mộ anh, Giám đốc thích anh, đến cả những người lao công cũng khen anh không dứt miệng.

Bất quá những nữ đồng nghiệp đều chỉ có thể cắn răng nuốt hận, bởi vì anh rất nhanh chóng đã cùng nữ Giám đốc kết giao, tâm tư đều đặt vào người phụ nữ hạnh phúc ấy, mà Lam Nguyệt cũng chỉ có thể vụng trộm thăm mếu, vụng trộm nhìn anh, tìm bóng dáng anh...

Ngày đó cô đi pha trà, không nghĩ tới Mạnh Thừa Kiệt đã ở phòng trà.

Phòng trà ngập mùi cà phê, còn môi anh hơi nhếch lên với một ý cười.

Tuy rằng khi còn học cô đã từng kết giao với bạn trai, anh em tốt cũng có vài người, nhưng không biết tại sao, thấy Mạnh Thừa Kiệt, cô giống như trở lại tuổi mười bảy ngây ngô, khiến cô thấy mình thật ngốc nghếch.

Bởi vì cô vùng trộm thăm mền người con trai trước mặt, cô nhanh chóng bị làm cho bối rối, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, chỉ miễn cưỡng cười với anh một cách lễ độ.

Cô vội vã đặt chén trà vào xuống dưới bình, ban đầu dự định ấn nước ấm, nhưng không cẩn thận ấn vào nước nóng, sau đó lại càng không cẩn thận, tay phải ấn nút, để nước nóng dội thẳng vào tay trái, thậm chí cảnh đã xảy ra như vậy....

“A!” Tay trái của cô bị nước nóng làm bỏng, dù không đau lắm, nhưng cô vẫn chảy nước mắt. Cô từ khi sinh ra đã hay khóc, nước mắt dường như lúc nào cũng chảy được, không chỉ khóc khi xem phim, đọc tiểu thuyết cũng khóc, cho là nhìn thấy một người ăn xin trên đường, cô cũng phải lén lau đi một hai giọt nước mắt, mọi người đều nói cô tâm địa tốt, nên đặc biệt cảm tình.

Mạnh Thừa Kiệt vội vàng đặt cốc cà phê xuống đi tới, không nói gì liền cầm cổ tay cô, trước sự ngạc nhiên của cô, anh kéo cô đến trước bồn rửa tay, bật vòi nước, đặt bàn tay cô dưới làn nước lạnh.

Cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, anh hẳn đã thấy bộ dạng ngu ngốc của cô rồi. Cô vừa thẹn vừa mắc cỡ, nước mắt càng rơi nhiều.

“Đau lắm sao?” Anh nhíu mày hỏi.

Lam Nguyệt lắc đầu, chính tại mình vô dụng, anh không cười cô thì sao cô lại khóc.

Mạnh Thừa Kiệt cho tay vào trong túi lấy khăn tay, đưa ra trước mặt cô. “Lau nước mắt đi!”

Anh cái gì cũng không nhiều lời, cũng không giấu cợt tính hay khóc của cô, một tay nắm tay cô, một tay cầm khăn.

Cô cúi đầu cầm khăn tay, không dám nhìn ánh mắt thâm sâu của anh.

Đây là lần đầu cô tiếp xúc với anh, nhưng hiển nhiên anh cũng không để tâm, bởi vì với bất cứ người phụ nữ nào, anh cũng đều làm như vậy....

“Lam Nguyệt lại chọn bài hát đi, đừng có chỉ nghe như vậy!”

Tiếng Vạn Đại Phú kéo cô ra khỏi những suy nghĩ miên man, những người đồng nghiệp nhiệt tình đưa danh sách bài hát đến trước mặt Lam Nguyệt.

“A.... Tôi không hát đâu.” Cô không còn nhớ đã bao lâu mình không nghe nhạc, hiện tại lưu hành ca khúc gì, cô không hề có chút khái niệm nào.

“Có bao giờ hát hợp ca không?” Hà Tư Ngâm không buông tha cô.

“Đương nhiên, mình mỗi ngày đều hát với con mình.” A! Nếu không hát chắc không thể yên rồi. Lam Nguyệt đành nhận lấy tập danh sách.

Vốn định chậm rãi như vậy cho thời gian trôi qua, nhưng bên tai thỉnh thoảng có người nhắc nhở cô, muốn cô chọn mau mau một chút.

Đột nhiên có một bài hát đập vào mắt cô, chậm rãi đâm xuyên vào trái tim cô....

Cô chọn bài ấy, nhờ các đồng nghiệp hát cùng.

“Đơn ca đi.” Vạn Đại Phú bắt chọt nói.

“Đúng vậy! Mọi người đều thích nghe cậu hát, ca khúc này có đã lâu rồi, không cần phải hợp ca, một mình cậu hát là được.” Hà Tư Ngâm nhanh nhẩu nói.

Mạnh Thừa Kiệt nhìn Lam Nguyệt ngồi bên cạnh, thật trùng hợp! Bài hát cô chọn cũng là bài mà anh thường hát khi đi KTV, không nghĩ cô cũng thích bài hát ấy.

Tiếng nhạc vang lên, bởi vì là Lam Nguyệt hát, không gian trong thoáng chốc trở nên im lặng mọi người cùng chuyên chú nghe, bởi vì chuyện này có thể nghe để kể cho hậu thế, đợi Lam Nguyệt cùng mọi người ra ngoài, chỉ sợ phải chờ đến mấy trăm năm sau!

Lam Nguyệt cầm micro, đối mặt với màn hình tivi, bởi cô ngồi ở góc trái ghế sofa, khuôn mặt hoàn toàn giấu trong ánh đèn mờ ảo, mọi người không thể nhìn rõ mặt cô.

Miệng cất lời hát, nước mắt lặng lẽ đọng đầy khóe mắt, bài này cô từng cùng anh hát, nay anh vẫn đang ngồi đây, nhưng chỉ còn một mình cô hát bài tình ca bi thương này.

Cô tưởng đã đem nước mắt trôi vào tận trong tim, tôi luyện nhiều năm như vậy, tại sao cô vẫn dễ khóc như vậy?

Cô không dám quay đầu lại, không dám nhìn sang anh đang ngồi ngay phía bên phải, không muốn anh nhớ lại ngày cô bị bỏng ấy!

Hát được một đoạn, nước mắt cô đã lăn dài, cô đặt micro xuống.

“Tôi đi toilet.” Cô vội vàng nói, mặc kệ sự ngạc nhiên của các đồng nghiệp, cô chạy ra khỏi phòng KTV.

Lam Nguyệt vừa chạy ra, Mạnh Thừa Kiệt cũng đứng lên. “Tôi cũng đi toilet.”

Bởi vì là tiểu mi nhân, không ai hoài nghi hành động của Mạnh Thừa Kiệt, dù sao Lam Nguyệt cũng đã kết hôn, mọi người vẫn vui vẻ ca hát.

Mạnh Thừa Kiệt không biết tại sao mình lại đuổi theo, đợi đến khi nhận ra, anh đã đứng ngoài cửa toilet.

Anh không làm phiền cô, lặng lẽ đứng một bên, nhìn cô đứng ở trước bồn rửa tay nhẹ nhàng lau nước mắt, động tác này có cái gì vô cùng quen thuộc làm tim anh đau nhói.

Giọng hát của cô không hoàn mỹ, nhưng lại đem lại cảm giác xao xuyến, khiến anh động lòng.

Chẳng lẽ cô có nỗi đau gì trong lòng?

Kỳ lạ là nước mắt cô, sự thương tâm của cô, lại làm cho anh đau lòng đến thế?

Lam Nguyệt mở vòi nước, dùng tay vốc nước lạnh, sau đó vỗ lên mặt, giúp bản thân mình tỉnh táo lại một chút, để tình cảm lấn át như vậy sẽ làm hỏng mọi chuyện.

Hít thật sâu, cô nhìn lại mình trong gương, cố gắng điều hòa hơi thở, buộc nước mắt ngừng chảy.

Vốn nghĩ sau khi làm mẹ sẽ trở nên kiên cường hơn, không ngờ lại vẫn vô dụng như vậy. Tưởng đã tự biến mình thành sắt đá, không ngờ vừa thấy anh lớp tường bảo vệ lại hoàn toàn sụp đổ.

Cô tự giấu mình trong gương, mới chỉ là một bài hát, lại làm cô khóc lóc thế này.

Sửa sang lại một chút, dùng giấy vệ sinh lau hết nước mắt trên mặt, cô khẽ hấp háy mắt, may là ánh điện ở KTV rất tối, những người khác chắc sẽ không nhìn ra dấu vết nước mắt của cô.

Vừa ra khỏi toilet, ở khúc quẹo, không ngờ thiếu chút nữa đâm sầm vào một người.

“Anh....” Lam Nguyệt sợ hãi lùi lại vài bước.

“Xin lỗi, làm cô hoảng sợ rồi, tôi cũng định đi toilet.” Vô tình làm cô sợ hãi, Mạnh Thừa Kiệt vội vã thanh minh.

“Không có, anh không làm tôi sợ.” Cô có chút không tự nhiên cúi đầu. Anh có thấy bộ dạng cô khóc không? Cô chưa kịp nghĩ, thì tiếng điện thoại đã reo lên.

“Hm? Tề Vi.... Sao anh lại gọi? Cái gì! Lam Tĩnh đem Tiểu Kiệt cho anh.... Được được, mười lăm phút sau gặp nhau dưới lầu.” Vì bảo bối, cô khi ra ngoài cũng không lúc nào rời điện thoại, để phòng có chuyện khẩn cấp cần liên lạc.

Mạnh Thừa Kiệt ở bên cạnh, không phải muốn nghe lén điện thoại riêng tư của cô, chẳng qua anh còn chưa đi vào toilet, cô cũng không có ý định tránh đi, anh liên quang minh chính đại nghe xong mới đi vào.

“Làm sao vậy? Cô phải về sao?” Anh quan tâm hỏi, giống như bạn bè quan tâm nhau, chỉ có ông trời biết anh đã cẩn thận tính toán, còn biết đã gần mười giờ!

“Ừm! Con tôi nhớ mẹ, nó luôn luôn ngủ lúc chín giờ, không có tôi nó không ngủ được.” Cô thần nhiên giải thích.

“Chồng cô sẽ đến đón cô sao?”

“Ừm!” Cô nhẹ nhàng gật đầu, chỉ dám chạm vào ánh mắt anh một chút, sau đó nhanh chóng quay đi. Cô giống như một tên trộm, lúc nào cũng lén lút.

“Vào nói với mọi người một tiếng, tôi đưa cô xuống dưới.”

Cô mở to mắt, hay tay vội vã xua đi, “Không cần, không cần, tôi tự xuống được.” Đừng có đối tốt với cô như vậy được không? Anh thật sự không đối được tạt xấu, như vậy sẽ làm cô không thể tự kiềm chế được.

“Không được, KTV là nơi hỗn tạp, tôi phải chắc chắn cô lên xe an toàn.” Mạnh Thừa Kiệt kiên trì nhất quyết đưa cô xuống.

“Cám ơn! Làm phiền anh quá.” Quên đi, cô không muốn cùng anh dây dưa, Tiểu Kiệt cần cô, cô phải nhanh chóng về nhà.

Cô chậm rãi trở về phòng, chào tạm biệt mọi người, mọi người biết cô còn con nhỏ, cũng không khó dễ, vẫy tay tiễn cô.

“Tôi đưa Lam Nguyệt xuống dưới.” Lời nói của Mạnh Thừa Kiệt cũng không ai chú ý tới, bởi Hà Tư Ngâm đang cùng Vạn Đại Phú nhiệt tình gào thét, một đám người vỗ tay hò hét tưởng như muốn làm bay mất mái nhà.

Hai người đứng trước thang máy, cũng không biết nói cái gì, bước thẳng vào bên trong...

“Cô....”

“Anh....”

Hai người liếc nhanh người kia, đồng thời mỉm cười.

“Anh nói trước đi.”

“Cô quả là người mẹ tốt. Người vợ hiền.” Anh quên mất những gì định nói, nhất thời chỉ có thể thốt ra những lời khen ngợi.

“Cám ơn, anh thật sự không cần đưa tôi xuống, cứ ở lại hát với mọi người!” Cô không muốn tiếp xúc nhiều với Mạnh Thừa Kiệt, lại càng không Chu Tề Vĩ gặp anh. Đêm nay không biết thế nào, cô cảm thấy bất an, máy mắt liên tục, hy vọng mọi chuyện đều tốt đẹp.

“Cũng không vội, dù sao cũng không mất đến năm phút.” Mạnh Thừa Kiệt mỉm cười nghịch ngợm, “Ít nhất cũng phải để tôi thể hiện chút phong độ đàn ông chứ.”

Được rồi! Lam Nguyệt tròn mắt không nói được gì. Dù sao trời tối như vậy, Chu Tề Vĩ lại bị cận thị, hẳn sẽ không nhận ra Mạnh Thừa Kiệt.

Đi ra khỏi cửa KTV, cô khoanh tay trước ngực, cúi đầu nhìn xuống chân.

A! Số phận thật kì lạ, cô tới bây giờ cũng không nghĩ sẽ có ngày gặp lại anh, cho dù là gặp lại, cũng chỉ là ngẫu nhiên trên đường, sau đó ngay cả nhìn nhau cũng không có, chỉ đơn giản là lướt qua nhau.

Không hề nghĩ, lại có ngày cô và anh trở thành đồng nghiệp!

Lúc này, một chiếc xe màu xanh ngọc đang đứng ở lề đường, hai tiếng còi vang lên.

“Lam Nguyệt, là chồng cô à?” Mạnh Thừa Kiệt hỏi.

“Tôi cũng không biết!” Kỳ thật cô không thể nhớ Chu Tề Vĩ đi xe loại gì, hơn nữa cách lớp kính cửa sổ cô lại không thể thấy được mặt người bên trong, không dám tùy tiện lên xe.

“Cô không biết chồng cô đi xe gì sao?” Anh giật mình cao giọng hỏi.

“A!” Cô thiếu chút nữa cắn phải lưỡi mình. “Không phải! Tôi....” Đáng ghét, cô bình thường rất thông minh lanh lợi, nếu không thì đâu thể đảm nhiệm được vị trí kế toán như vậy, nhưng là, sao vừa nhìn thấy anh, thần kinh của cô tự động như ngắn lại vậy?

May là, chưa đợi cô hao hết khí lực tìm cách giải thích, lái xe đã hạ kính xuống.

“Lam Nguyệt, em không nghe thấy tiếng còi xe của anh sao?” Giọng Chu Tề Vĩ không được tốt, vừa bị tiểu tử làm cho đau đầu, tâm tình vốn đã không tốt.

“Có nghe rồi!” Lam Nguyệt chạy nhanh đến, trừng mắt với Chu Tề Vĩ, nhưng tên Chu Tề Vĩ thô thiển này không hiểu ám hiệu.

Quái lạ, bọn họ dù sao cũng là thanh mai trúc mã, sao lại kém ăn ý như vậy!

“Vậy em tốt xấu cũng phải nhận ra xe của anh chứ, nơi này không phải chỗ dừng xe, lên nhanh lên.” Chu Tề Vĩ chẳng những không hiểu ám chỉ của Lam Nguyệt, giọng điệu vẫn giống như trước

Một bên Mạnh Thừa Kiệt khẽ nhăn mày, người con trai trước mặt có vẻ thô lỗ, một chút đều không xứng với Lam Nguyệt dịu hiền ôn nhu, anh vì cô cảm thấy không đáng, không hiểu sao lại thấy ghen với người con trai kia.

Lam Nguyệt quay đầu nhìn mạnh Thừa Kiệt. “Giám đốc, tôi đi trước, ngày mai gặp.”

Chu Tề Vĩ cuối cùng cũng nhìn thấy Mạnh Thừa Kiệt, miệng hấn cơ hồ thành hình chữ O. “Lam Nguyệt, hấn là.... Mạnh....”

Lam Nguyệt nhanh chóng ngắt lời hấn. “Là Giám đốc mới của bọn em, đi thôi, phía sau có xe.”

Cô muốn nhanh chóng rời đi, bắt đắ dĩ hai người con trai này lại không cho cô làm vậy.

“Xin chào, tôi là Mạnh Thừa Kiệt, đồng nghiệp mới của Lam Nguyệt.” Mạnh Thừa Kiệt sợ Chu Tề Vĩ hiểu nhầm, liền giải thích, nếu làm cô về nhà bị mắ, thật sự là không tốt.

“Anh thật là Mạnh Thừa Kiệt, anh và Lam Nguyệt....” Chu Tề Vĩ chưa nói xong đã bị Lam Nguyệt cắt ngang.

“Chu Tề Vĩ, miệng anh sao rộng thế, anh còn không mau lên lái xe, cẩn thận em nói với Mạn Ny.” Cô liềm mình nói, bắt đắ dĩ tên đại ngốc này chẳng có chút sâu sắc nào, hại cô mệt người!

Nhắc đến Đỗ Mạn Ny, giống như lời niệm chú kim cô đối với Chu Tề Vĩ, là vết thương trí mạng đối với hấn, khiến hấn sợ tới mức chạy nhanh lên xe.

“Giám đốc, cảm ơn anh, tôi về đây.” Cô gạt nhẹ đầu với Mạnh Thừa Kiệt, sau đó chui vào xe, nếu không đi, cô chỉ sợ không còn đủ sức chống đỡ.

Mạnh Thừa Kiệt nhìn chiếc xe nhập vào dòng xe cộ trên đường, có chút nghi vấn, anh nhận ra người con trai kia vừa bật lên họ anh, hơn nữa khi anh giới thiệu là Mạnh Thừa Kiệt, Chu Tề Vĩ giống như gặp phải quỷ, câu nói “Anh thật là Mạnh Thừa Kiệt” rõ ràng là hấn biết anh.... Nhưng mà hôm nay anh mới quen Lam Nguyệt mà!

Tuy rằng anh từ nhỏ đến giờ quen biết không ít người, nhưng tuyệt đối không có ai là Chu Tề Vĩ, giữa anh và người này có chuyện gì sao?

Mờ mịt không rõ, như làn sương mù trong đầu anh.

Vì sao khi anh nhìn thấy Lam Nguyệt, trong lòng bỗng có sự rung động không thể nói lên thành lời?

Anh suy nghĩ cẩn thận, có lẽ có thể tra hỏi được cái gì đó từ Vạn Đại Phú.

Chu Tề Vĩ vừa lên xe, vội vã hỏi: “Lam Nguyệt, Mạnh Thừa Kiệt... Anh ta....”

“Tề Vĩ, em cảnh cáo anh, trăm ngàn lần cũng không được nói với Lam Tinh và Mạn Ny là thấy Mạnh Thừa Kiệt, nếu không, anh cứ chờ đấy, em nhất định sẽ có biện pháp chia rẽ anh và Mạn Ny.” Lam Nguyệt nói cảnh cáo hần, nhưng tiếng nói ôn nhu, không có chút uy lực cảnh cáo nào.

“Lam Nguyệt, đừng vội uy hiếp anh, em có thể nói cho anh biết rốt cuộc là chuyện gì không? Anh tò mò chết mất.” Chu Tề Vĩ cũng biết Lam Nguyệt ngoài miệng thường xuyên uy hiếp anh, nhưng cô chưa bao giờ thật sự làm vậy.

“Anh thấy rồi đó, em làm sao mà biết được Mạnh Thừa Kiệt là bạn học khóa dưới của Vạn Đại Phú.” Lam Nguyệt đành phải kể lại chuyện Mạnh Thừa Kiệt đột nhiên đến làm Giám đốc ở công ty quảng cáo kể lại.

“Cho nên hần không biết Tiểu Kiệt là con hần?” Trò hay kịch tính đây! Quả thực là một vở kịch đáng xem.

“Đúng vậy, anh ấy thậm chí không nhớ sự tồn tại của em, cho nên anh không được lăm chuyện, cũng không được kể cho ai nghe chuyện này, bằng không em sẽ mang Tiểu Kiệt trốn đi.” Cô tiếp tục uy hiếp Chu Tề Vĩ, mà người đàn ông này, trên giấy tờ là bố của con cô và cũng là chồng trước của cô.

“Lam Nguyệt, em đừng có hại anh! Nếu để cho Mạn Ny biết anh có chuyện giấu cô ấy, cô ấy sẽ không để cho anh yên.” Chu Tề Vĩ vỗ mặt đau khổ, tỏ ra nghiêm trọng, khiến Lam Nguyệt không nhìn được bật cười.

“Không thể gạt Mạn Ny, thì cũng xác định chắc chắn là không lừa được Lam Tinh, em chỉ muốn sống yên ổn với Tiểu Kiệt, không hề nghĩ sẽ có ngày gặp lại Mạnh Thừa Kiệt. Tề Vĩ, trước tiên anh đừng nói với Mạn Ny, cho em chút thời gian, em cần bình tĩnh suy nghĩ lại.”

Chu Tề Vĩ thần nhiên liếc cô một cái, thở dài, “Lúc trước em nhất định muốn sinh con, chúng ta đã nói có khổ cùng chịu, anh nghĩ em nên tìm cơ hội nói với Mạn Ny và Lam Tinh, nếu không hai cô ấy nhất định sẽ không tha cho em.”

“Em biết, em sẽ tìm cơ hội hỏi ý kiến họ.” Cô dùng ngón trỏ xoa bóp lên thái dương, đầu cô đau nhức!

Về nhà, Đỗ Mạn Ny đang dỗ dành Tiểu Kiệt.

“Mẹ, không có mẹ Tiểu Kiệt không ngủ được.” Một cậu nhóc mập mạp vừa thấy mẹ về, chạy nhào vào lòng Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giống hệt khuôn mặt Mạnh Thừa Kiệt, âm thầm quyết định, cô nhất định phải giấu Tiểu Kiệt đi, tuyệt đối không thể để cho Mạnh Thừa Kiệt biết sự tồn tại của nó.

“Không có Tiểu Kiệt, mẹ cũng không ngủ được nha!” Ôm con vào lòng, Tiểu Kiệt ba tuổi mà chỉ có mười sáu cân.

“Tiểu Kiệt không ngoan, không ngủ cùng mẹ nuôi, mẹ nuôi giận Tiểu Kiệt, lần sau không mua đồ chơi cho Tiểu Kiệt nữa.” Đỗ Mạn Ny ghen tức, tốt xấu gì cô cũng là mẹ, thằng nhóc này rõ ràng là không coi cô ra gì.

“Mẹ nuôi, Tiểu Kiệt muốn đồ chơi.” Cậu bé nghe thấy đồ chơi, đôi mắt vốn nhấp nhem buồn ngủ, ngay lập tức tỉnh táo lại.

“Chắc! Nhỏ như vậy đã biết chiếm lợi thế của mình, sớm biết như vậy đã dùng đồ chơi đến dỗ nhóc.” Đỗ Mạn Ny nhẹ nhàng kéo mũi Tiểu Kiệt.

“Người lớn như vậy, còn so đo với một thằng bé ba tuổi.” Vừa bước chân vào cửa, Chu Tề Vĩ thay Tiểu Kiệt đòi công bằng.

“Chu Tề Vĩ, anh nói cái gì? Chính anh ấy, lúc Tiểu Kiệt buồn ngủ, khóc lóc, anh một chút nhẫn nại cũng không có, dù gì anh cũng là bố của Tiểu Kiệt!” Đôi mắt đẹp của Đỗ Mạn Ny nhíu lại, báo hiệu sắp phát hỏa.

“Không có, anh không nói gì, là anh không tốt, chúng ta về nhà thôi!” Chu Tề Vĩ vội vàng tươi cười, ôm eo bạn gái. “Đợi Lam Nguyệt đưa Tiểu Kiệt đi ngủ, chúng ta cũng về nhà ngủ.”

“Giờ mới chín giờ, ngủ sao được! Huống hồ, em không cần về nhà anh, em muốn về nhà em.” Đỗ Mạn Ny lườm hần.

Đỗ Mạn Ny luôn khi dễ sự thành thật của Chu Tề Vĩ, mọi người cũng đã quen, ngay cả đương sự cũng cảm thấy như vậy mới thể hiện tình cảm ngọt ngào. Cho nên tiết mục như vậy không ngừng được trình diễn.

“Mạn Ny, Lam Tinh đâu? Cô ấy có nói cô ấy đi đâu không? Cô ấy phải giúp mình trông Tiểu Kiệt, sao lại đem Tiểu Kiệt quảng cho các cậu?” Chờ Lam Tinh về, cô nhất định phải hỏi tội.

“Lam Tinh ở lại công ty tăng ca, cậu khó khăn lắm mới chịu đi liên hoan, cô ấy đương nhiên không nói hai lời đã đồng ý, dù sao Tiểu Kiệt đã lớn như vậy, chỉ cần cho ăn là được, ai trông cũng giống nhau.”

“Mạn Ny, đêm nay cảm ơn cậu.” Lam Nguyệt cảm động nói với người bạn tốt.

“Làm ơn đi, giao tình của chúng ta còn cần phải nói lời cảm ơn sao? Huống hồ dù gì thì Tiểu Kiệt cũng là con mình, về sau khi mình già, nó nuôi mình, mình hiện tại đương nhiên là nịnh bợ nó!” Đỗ Mạn Ny ngồi xổm xuống trước mặt cậu nhóc. “Tiểu Kiệt, con về sau có nuôi hay không nuôi mẹ?”

“Nuôi!” Tiểu Kiệt không hiểu mẹ nuôi nói gì, chỉ thì thào lặp lại âm cuối.

“Oa! Tiểu Kiệt ngoan! Mẹ nuôi quả không thương nhầm con.” Đỗ Mạn Ny sờ sờ tóc cậu nhóc.

“Mạn Ny, đi thôi! Để cho Tiểu Kiệt ngủ, nói với Tiểu Kiệt cái này nó cũng không hiểu đâu.” Chu Tề Vĩ nắm tay Mạn Ny, kéo cô đứng lên. “Em yên tâm, em già đi, anh sẽ nuôi em.”

“Nói vài lần Tiểu Kiệt đã hiểu, em mới không cần anh phải nuôi!” Đỗ Mạn Ny cực kỳ thích Tiểu Kiệt, luôn tìm cách trộm bóp bóp hai cái má hồng hồng beo béo của nó.

“Tiểu Kiệt, chúc mẹ nuôi và bố ngủ ngon đi” Lam Nguyệt nắm lấy bàn tay ngắn ngắn phỉ phỉ của Tiểu Kiệt, vậy vậy Đỗ Mạn Ny và Chu Tề Vĩ.

“Mẹ nuôi, bố, ngủ ngon.” Tiểu Kiệt ngoan ngoãn nói.

“Tiểu Kiệt ngoan, lần sau bố đưa con đi công viên nhi đồng chơi.”

“Tề Vĩ, không được lừa trẻ con!” Lam Nguyệt cảnh báo.

“Anh là cảnh sát, cảnh sát sẽ không lừa trẻ con.” Chu Tề Vĩ nắm tay Đỗ Mạn Ny đi ra khỏi nhà Lam Nguyệt, sau đó bước vào căn nhà đối diện.

“Cảnh sát đều là lưu manh, em nghĩ anh gạt người là giỏi nhất.” Đỗ Mạn Ny hừ một tiếng. Tiếng đầu võ mồm của hai người vang đến tận cửa nhà đối diện.

3. Chương 02 Phần 2

Lam Nguyệt rất thích nơi này, một ngôi nhà năm tầng, có gần ba mươi năm lịch sử, rất nhiều hàng xóm đều là ở từ khi trẻ đến lúc già, tuy rằng ngẫu nhiên cũng có lúc tức giận với nhau, nhưng cảm tình lâu năm như vậy trong thành phố này khó mà tìm được nữa.

Nhìn Tiểu Kiệt ngủ say, Lam Nguyệt trong lòng tràn lên cảm giác hạnh phúc.

Bao nhiêu mệt mỏi đều biến mất khi nhìn khuôn mặt tươi cười của con.

Nhớ ngày đó, cô chưa kết hôn mang thai, mẹ và Lam Tinh đều cực lực phản đối cô sinh con, hai người cho rằng cô còn trẻ, còn tương lai phía trước, hơn nữa cô cũng không có cơ sở kinh tế gì, nuôi một đứa trẻ không phải chuyện dễ dàng, huống hồ cô căn bản không muốn nói cho bố đứa trẻ biết, lại càng không muốn bố nó chịu trách nhiệm.

Nhưng mà, cô lại nhất định muốn sinh đứa trẻ là con của người đàn ông cô yêu thương.

Vì thế mẹ cô huy động toàn bộ người trong khu nhà đến khuyên can cô, vừa đấm vừa xoa, kết quả nếu không vì Đỗ Mạn Ny và Chu Tề Vĩ, cô không chừng đã bỏ nhà đi.

“Con sẽ cưới Lam Nguyệt.”

Cô còn nhớ rõ Tề Vĩ lúc ấy nói với mọi người, đầy tình thâm nghĩa trọng trong lời nói, làm mọi người sợ hãi, đương nhiên cũng bao gồm cả bố Chu và mẹ Chu.

“Được, để Tề Vĩ cưới Lam Nguyệt, đứa trẻ sẽ có bố, hơn nữa còn con còn muốn làm mẹ nuôi của nó, về sau con có thể không cần sinh con.” Đây hết thấy đều là lời đề nghị của Đỗ Mạn Ny, Chu Tề Vĩ thật đáng thương, chỉ có cách làm theo mệnh lệnh của bạn gái.

Mọi người đều biết từ nhỏ Tề Vĩ đã thích Mạn Ny, hai người cũng là một đôi, mọi người đều chờ uống rượu mừng của đôi kim đồng ngọc nữ này, chuyện này thật sự khiến mọi người rơi kính mắt.

“Dù sao thì cũng chỉ cần đăng ký hôn nhân, lại không cần lao động nặng nhọc gì, tôi cũng không cần trả tiền gì, không có gì đáng nói!” Chu Tề Vĩ nói thản nhiên.

Lam Nguyệt cảm kích đến mức mắt rơi lệ, quả thật không biết phải cảm tạ những người bạn tốt như thế nào.

“Hừ! Xem như anh nhất được tiện nghi, không cần lao động nặng nhọc, không cần trả tiền cho ai, tự nhiên lại được làm bố.” Đỗ Mạn Ny trào phúng nói với Tề Vĩ.

Lam Nguyệt biết Đỗ Mạn Ny áp chế Tề Vĩ, nếu không giả kết hôn với Lam Nguyệt, cô sẽ không bao giờ cùng hắn kết hôn.

Sau đó Chu Tề Vĩ đưa cô đi công chứng, Mạn Ny và Lam Nguyệt làm chứng hôn nhân, như vậy Tiểu Kiệt sinh ra sẽ không rơi vào cảnh không rõ xuất thân, sau khi cho Tiểu Kiệt một giấy khai sinh rõ ràng, cô và Chu Tề Vĩ sẽ làm thủ tục ly hôn.

Tiểu Kiệt sinh ra, bộ dạng đáng yêu của nó lập tức lấy được cảm tình của mọi người, người lúc trước phản đối nhiều nhất, kết quả cũng là người thương yêu nó nhất.

Mẹ quả thật luôn nâng niu Tiểu Kiệt, bố mẹ Chu Tề Vĩ cũng coi Tiểu Kiệt như cháu đích tôn, hơn nữa cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Kiệt rất ngọt, luôn gọi bà ngoại, ông nội, bà nội, ba vị lão nhân cười ha ha, tâm trạng vui sướng, thường vì cháu mà hợp lại với nhau, hơn nữa còn cố tình sống ở hai nhà đối diện, để khi cháu la cà đi đâu còn có người bên cạnh ngay

Tiểu Kiệt tuy không có bố, nhưng cô cố gắng bù đắp lại bằng tình yêu của mình.

Cầm lên tấm ảnh chụp đặt trên đầu giường, bức ảnh chụp trên sân bóng rổ, trong ảnh một người con trai chăm chú nhìn về phía trước, trên mặt còn đọng vài giọt mồ hôi.

Đó là bức ảnh chụp sau một trận đấu bóng rổ.

Lúc trước Đỗ Mạn Ny chỉ có duy nhất một điều kiện, muốn cô nói ra tên bố Tiểu Kiệt, cô nói, bởi cô tin chắc rằng hai người sẽ không gặp lại, lúc đó Mạnh Thừa Kiệt đã ra Mĩ.

Không nghĩ vận mệnh cuối cùng vẫn kéo Mạnh Thừa Kiệt lần nữa đến bên cô.

Cô kéo ngăn kéo trên đầu giường lấy ra một chiếc khăn tay, đây là vật nắm đó Mạnh Thừa Kiệt đưa cho cô lau nước mắt, cô đã trộm giữ lại.

Nếu cho anh biết, cô vụng trộm sinh con của anh, anh nhất định sẽ cho là cô có mưu đồ?

Cho nên, cô trước kia đã không nói cho anh biết, hiện tại cũng sẽ không nói với anh, sau này lại càng không thể nói.

Cô không muốn làm anh nghĩ cô có mưu kế với anh, hoặc không biết an phận.

Huống hồ, Mạnh Thừa Kiệt là kẻ lăng tử, tuyệt đối sẽ không có chút chân tình nào với phụ nữ.

Yêu anh là tự mình chuốc lấy đau khổ, nhưng cô đâu phải cố tình muốn yêu anh?

4. Chương 02 - Phần 2

Lam Nguyệt cười yếu ớt, đóng cửa lại, ôm Tiểu Kiệt, đi vào phòng cô và Tiểu Kiệt, nằm trên giường kể chuyện cổ tích, hát nhạc thiếu nhi, nhẹ nhàng dỗ dành Tiểu Kiệt vào giấc ngủ.

Lam Nguyệt, Lam Tinh, Đỗ Mạn Ny và Chu Tề Vĩ từ nhỏ đã lớn lên với nhau trong cùng một khu, trong đó Chu Tề Vĩ lớn tuổi nhất, Lam Tinh nhỏ nhất, Lam Nguyệt và Đỗ Mạn Ny cùng tuổi với nhau. Họ học cùng trường tiểu học, trung học, là thanh mai trúc mã hoạn nạn có nhau.

Hai chị em cô từ nhỏ không có bố, mẹ một tay nuôi lớn, mà mẹ cô gần đây đã đến ở cùng nhà với dì và chú cô, tổ chức đi du ngoạn đại lục, trong đoàn có cả bố mẹ Chu Tề Vĩ và bố Đỗ Mạn Ny.

Lam Nguyệt rất thích nơi này, một ngôi nhà năm tầng, có gần ba mươi năm lịch sử, rất nhiều hàng xóm đều là ở từ khi trẻ đến lúc già, tuy rằng ngẫu nhiên cũng có lúc tức giận với nhau, nhưng cảm tình lâu năm như vậy trong thành phố này khó mà tìm được nữa.

Nhìn Tiểu Kiệt ngủ say, Lam Nguyệt trong lòng tràn lên cảm giác hạnh phúc.

Bao nhiêu mệt mỏi đều biến mất khi nhìn khuôn mặt tươi cười của con.

Nhớ ngày đó, cô chưa kết hôn mang thai, mẹ và Lam Tinh đều cực lực phản đối cô sinh con, hai người cho rằng cô còn trẻ, còn tương lai phía trước, hơn nữa cô cũng không có cơ sở kinh tế gì, nuôi một đứa trẻ không phải chuyện dễ dàng, huống hồ cô căn bản không muốn nói cho bố đứa trẻ biết, lại càng không muốn bố nó chịu trách nhiệm.

Nhưng mà, cô lại nhất định muốn sinh đứa trẻ là con của người đàn ông cô yêu thương.

Vì thế mẹ cô huy động toàn bộ người trong khu nhà đến khuyên can cô, vừa dỗ vừa xoa, kết quả nếu không vì Đỗ Mạn Ny và Chu Tề Vĩ, cô không chừng đã bỏ nhà đi.

“Con sẽ cưới Lam Nguyệt.”

Cô còn nhớ rõ Tề Vĩ lúc ấy nói với mọi người, đầy tình thâm nghĩa trọng trong lời nói, làm mọi người sợ hãi, đương nhiên cũng bao gồm cả bố Chu và mẹ Chu.

“Được, để Tề Vĩ cưới Lam Nguyệt, đứa trẻ sẽ có bố, hơn nữa còn con còn muốn làm mẹ nuôi của nó, về sau con có thể không cần sinh con.” Đây hết thảy đều là lời đề nghị của Đỗ Mạn Ny, Chu Tề Vĩ thật đáng thương, chỉ có cách làm theo mệnh lệnh của bạn gái.

Mọi người đều biết từ nhỏ Tề Vĩ đã thích Mạn Ny, hai người cũng là một đôi, mọi người đều chờ uống rượu mừng của đôi kim đồng ngọc nữ này, chuyện này thật sự khiến mọi người rơi kính mắt.

“Dù sao thì cũng chỉ cần đăng ký hôn nhân, lại không cần lao động nặng nhọc gì, tôi cũng không cần trả tiền gì, không có gì đáng nói!” Chu Tề Vĩ nói thản nhiên.

Lam Nguyệt cảm kích đến mức mắt rơi lệ, quả thật không biết phải cảm tạ những người bạn tốt như thế nào.

“Hừ! Xem như anh nhật được tiện nghi, không cần lao động nặng nhọc, không cần trả tiền cho ai, tự nhiên lại được làm bố.” Đỗ Mạn Ny trào phúng nói với Tề Vĩ.

Lam Nguyệt biết Đỗ Mạn Ny áp chế Tề Vĩ, nếu không giả kết hôn với Lam Nguyệt, cô sẽ không bao giờ cùng hắn kết hôn.

Sau đó Chu Tề Vĩ đưa cô đi công chứng, Mạn Ny và Lam Tinh làm chứng hôn nhân, như vậy Tiểu Kiệt sinh ra sẽ không rơi vào cảnh không rõ xuất thân, sau khi cho Tiểu Kiệt một giấy khai sinh rõ ràng, cô và Chu Tề Vĩ sẽ làm thủ tục ly hôn.

Tiểu Kiệt sinh ra, bộ dạng đáng yêu của nó lập tức lấy được cảm tình của mọi người, người lúc trước phản đối nhiều nhất, kết quả cũng là người thương yêu nó nhất.

Mẹ quả thật luôn nâng niu Tiểu Kiệt, bố mẹ Chu Tề Vĩ cũng coi Tiểu Kiệt như cháu đích tôn, hơn nữa cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Kiệt rất ngọt, luôn gọi bà ngoại, ông nội, bà nội, ba vị lão nhân cười ha ha, tâm trạng vui sướng, thường vì cháu mà hợp lại với nhau, hơn nữa còn cố tình sống ở hai nhà đối diện, để khi cháu la cà đi đâu còn có người bên cạnh ngay.

Tiểu Kiệt tuy không có bố, nhưng cô cố gắng bù đắp lại bằng tình yêu của mình.

Cầm lên tấm ảnh chụp đặt trên đầu giường, bức ảnh chụp trên sân bóng rổ, trong ảnh một người con trai chăm chú nhìn về phía trước, trên mặt còn đọng vài giọt mồ hôi.

Đó là bức ảnh chụp ở sau một trận đấu bóng rổ.

Lúc trước Đỗ Mạn Ný chỉ có duy nhất một điều kiện, muốn cô nói ra tên bố Tiểu Kiệt, cô nói, bởi cô tin chắc rằng hai người sẽ không gặp lại, lúc đó Mạnh Thừa Kiệt đã ra Mỹ.

Không nghĩ vận mệnh cuối cùng vẫn kéo Mạnh Thừa Kiệt lần nữa đến bên cô.

Cô kéo ngăn kéo trên đầu giường lấy ra một chiếc khăn tay, đây là vật năm đó Mạnh Thừa Kiệt đưa cho cô lau nước mắt, cô đã trộm giữ lại.

Nếu cho anh biết, cô vùng trộm sinh con của anh, anh nhất định sẽ cho là cô có mưu đồ?

Cho nên, cô trước kia đã không nói cho anh biết, hiện tại cũng sẽ không nói với anh, sau này lại càng không thể nói.

Cô không muốn làm anh nghĩ cô có mưu kế với anh, hoặc không biết an phận.

Huống hồ, Mạnh Thừa Kiệt là kẻ lãng tử, tuyệt đối sẽ không có chút chân tình nào với phụ nữ.

Yêu anh là tự mình chuốc lấy đau khổ, nhưng cô đâu phải cố tình muốn yêu anh?

Hết chương 2

5. Chương 03

Chương 3

Mới sáng sớm, toàn bộ công ty quảng cáo Đạt Văn....

Gần đây, Vạn Đại Phú và đồng nghiệp, lấy được hợp đồng quảng cáo của một công ty kính mắt, bao gồm mặt bằng quảng cáo, CF, hoạt động thương mại, triển lãm, đều là do họ thực hiện.

Dựa vào dự toán, chỉ với công ty kính mắt này, có thể đủ công việc ọi người trong công ty suốt một năm, bởi vậy Vạn Đại Phú đặc biệt chú trọng, chỉ được thành công, không được phép thất bại. Đương nhiên ngoài mục đích kiếm tiền, cũng có thể nhân cơ hội này nâng cao danh tiếng của công ty Đạt Văn trong giới quảng cáo.

Cho nên, toàn bộ công ty chẳng còn ai ở lại, chỉ có Lam Nguyệt và hai nhân viên truyền thông máy tính ở lại tiền tuyến chiến đấu, ngay cả Hà Tư Ngâm cũng bị Vạn Đại Phú bắt ra ngoài mua thiết bị.

Giữa trưa, Mạnh Thừa Kiệt trở về công ty.

Lúc này, công ty chỉ có Lam Nguyệt ở lại, hai người làm nhiệm vụ truyền thông đã ra ngoài dùng cơm trưa.

Mới làm việc trong công ty bốn ngày, Mạnh Thừa Kiệt cũng đã phải đi khắp nơi để tìm địa điểm quay ngoài cảnh quảng cáo.

Vì họ phải thực hiện tổng cộng bốn quảng cáo, dự tính đầu năm tới sẽ phát triển mạnh trên các đài truyền hình, vì vậy chỉ còn hai, ba tháng, anh cũng phải chạy đua, nếu không làm tốt, sẽ phụ lại sự kỳ vọng của Vạn Đại Phú.

Cho nên ban ngày, anh cơ hồ không hề bước vào công ty, bình thường sau tám giờ tối anh mới cùng Vạn Đại Phú và vài nhân viên công tác họp thảo luận tiến độ công việc.

Hôm nay anh xuất hiện vào ban ngày, làm cho Lam Nguyệt thực sự bị sốc.

Cô đặt nửa bữa ăn còn lại sang bên, hơi đứng dậy, gật đầu chào.

“Giám đốc, anh ăn chưa?”

“Chưa, tôi còn phải ra ngoài.” Mạnh Thừa Kiệt vừa đáp lời, vừa tìm kiếm tài liệu.

Lam Nguyệt nhìn anh làm việc, không nói thêm gì, tiếp tục ăn trưa, nhưng lại không thể bỏ qua sự tồn tại của anh.

Mỗi lần anh ngồi vào chỗ của mình, cô liền không thể chuyên tâm vào công việc, luôn dõi theo anh.

Mạnh Thừa Kiệt cuối cùng cũng tìm được thứ cần tìm, sau đó từ chỗ ngồi đứng lên, chậm rãi đi lại phía sau cô.

Chỉ thấy màn hình máy tính của cô có ảnh của một cậu bé, cậu bé đang đứng trước cầu thang trượt, miệng cười rạng rỡ.

Vừa nhìn thấy cậu bé này, anh đột nhiên cảm thấy thân thiết, cậu bé này có ánh mắt tại sao lại giống anh như vậy? Hơn nữa đôi lông mày đen dày kia, quả thật không khác anh chút nào.

Lam Nguyệt đứng lên, cầm bình nước, muốn tránh không ở một mình với anh, không nghĩ tới vừa quay người lại đã thấy anh ở gần ngay trước mắt.

“Đó là con cô?” Anh chỉ vào màn hình máy tính hỏi, nhưng trong lòng sớm đã có đáp án.

“A!” Không nghĩ anh đứng ngay sau lưng mình, cô bối rối xoay người tắt máy tính, luống cuống chân tay, cheng một tiếng, cái bình trong tay cô rơi xuống.

Đau! Chân phải của cô bị bình rơi vào. Vì sao mỗi lần nhìn thấy anh, cô đều chật vật như vậy? Vì sao cô không thể khắc chế một chút? Vì sao qua nhiều năm như vậy, cô vẫn vô dụng như thế?

Cô giận dữ với chính mình, nước mắt lại lặng lẽ rơi, cô khom người định nhặt bình nước lên, nhưng nước đã tràn ra ngoài, chẳng những làm ướt giày của cô, ngay cả thảm cũng bị ướt.

Mạnh Thừa Kiệt cũng cúi xuống, định giúp cô nhặt bình nước lên, hai tay, một đen một trắng, cùng chạm vào bình.

“A!” Như bị điện giật, cô vội vã rút tay về.

“Cô có sao không?” Anh trong lòng tuy rằng cũng rung động, nhưng vẫn bình tĩnh nhặt bình nước lên.

“Không sao!” Cô không dám ngẩng đầu, vươn tay nhận lấy chiếc bình trong tay anh. “Thật xin lỗi, tôi luôn không cẩn thận như vậy.”

Tuy rằng Lam Nguyệt cúi đầu xuống thấp, nhưng anh vẫn chú ý thấy nước mắt bên khóe mắt cô.

Một cảm giác thân quen lại bùng lên trong anh, dường như đã từng có lúc nào đó, cũng đã xảy ra tình huống như thế này. Nhưng cô lại nói, cô căn bản không biết anh....

Mạnh Thừa Kiệt cau mày nhìn cô chằm chằm, nếu không phải mấy ngày nay bận rộn, đã đến tìm Vạn Đại Phú hỏi cho rõ ràng — xem ra hôm nay anh nhất định phải tra ra.

“Ngại quá, là tôi làm cô bất ngờ!” Quái lạ, tại sao mỗi lần khiến cô bất ngờ, anh lại thấy có lỗi? Anh tự nhận thấy mình bình dị dễ gần, vì sao mỗi khi cô nói chuyện với anh, luôn có vẻ khẩn trương và sợ hãi?

Chẳng lẽ bộ dạng anh rất dọa người sao? Mạnh Thừa Kiệt không tự chủ sờ sờ mặt mình.

Cô ngẩng đầu, trừng mắt nhìn, con ngươi trắng đen rõ ràng khẽ chuyển động, dồn nén nước mắt vào trong, sau đó tươi cười, lộ ra khuôn mặt nhợt nhạt xinh đẹp.

“Không, là tại tôi trượt tay, tự tôi không cẩn thận.” Trời ơi! Cô nhất định phải tập quen với sự tồn tại của anh, cô cũng không muốn lúc nào cũng lúng túng, sợ hãi trước mặt anh.

“Giày của cô ướt rồi, cô còn có giày để thay không?”

“Tôi ở đây còn có một đôi xăng đan, anh không phải chưa ăn cơm sao? Sao không đi ăn đi?” Cô xoay người, tắt màn hình máy tính, trên thực tế lại giống như giấu đầu hở đuôi.

“Đó là con cô? Rất đáng yêu!” Anh quay lại câu hỏi đã bị cắt ngang bởi vụ bình nước lúc trước.

“À, mọi người đều nói vậy.” Lam Nguyệt có chút chột dạ, nhưng mà nếu anh cũng nhận thấy Tiểu Kiệt đáng yêu, thật sự rất tốt.

“Con cô giống cô hay chồng cô?” Ánh mắt anh nhìn thẳng vào mặt cô, không bỏ sót bất kỳ phản ứng nào của cô.

“Chuyện đó.... Tôi không biết!” Ông trời ơi! Đừng có hỏi thế chứ!

Cô giơ cao bình nước trong tay, nở nụ cười, “Giám đốc, ngại quá, tôi muốn đi pha trà.” Còn nói tiếp nữa, cô chỉ sợ sẽ để lộ.

“À, cô cứ đi đi!” Anh cười nhìn theo cô bước ra khỏi cửa, đến khi hình bóng cô khuất sau tầm mắt, anh mới thu hồi nụ cười, mở điện thoại gọi cho Vạn Đại Phú, nỗi băn khoăn trong lòng, nếu không tìm được câu trả lời rõ ràng, hôm nay không thể nào làm việc được.

“Đại Phú?”

“Có chuyện gì nói mau lên, tôi đang ngắm người đẹp.” Trên thực tế Vạn Đại Phú đang tìm kiếm ngôi sao nữ thích hợp để chụp quảng cáo.

“Lý lịch nhân viên công ty ở đâu? Tôi muốn xem qua, hoàn cảnh của mỗi nhân viên đều phải biết sơ qua, như vậy mới biết được sở trường của mỗi người để sử dụng cho tốt.” Anh nghĩ ra một lý do thỏa đáng.

“Cậu không phải đang làm thiết kế sao? Cậu còn thời gian xem sao? Cậu đừng có chậm trễ bản báo cáo ngày mai.” Vạn Đại Phú sợ Mạnh Thừa Kiệt chậm tiến độ.

“Yên tâm, tôi tranh thủ xem vào lúc ăn cơm, tuyệt đối không làm hỏng chính sự.” Không biết rõ ràng việc này, mới thật sự làm anh thấy bất ổn.

“Lý lịch ở trong văn phòng tôi, hàng đầu tiên, ngăn kéo thứ ba bên trái, chìa khóa để trong ống đựng bút trên bàn.”

“Tôi biết rồi.”

Vạn Đại Phú ngay cả câu tạm biệt cũng không nói, đã ngắt điện thoại.

Mạnh Thừa Kiệt vào văn phòng Vạn Đại Phú, tiện tay khóa trái cửa.

Sau đó tìm ngăn kéo đựng tài liệu lý lịch nhân sự, rút ra lý lịch của Lam Nguyệt.

“Chồng Chu Tề Vĩ, con Chu Hoài Kiệt. Hoài Kiệt? Sao lại trùng hợp như vậy, cũng một chữ Kiệt như tên mình?”

Anh tiếp tục xem, đến phần kinh nghiệm, “Làm trợ lý kế toán ở công ty máy tính Quan Toàn! Khéo như vậy? Lam Nguyệt đã từng làm việc ở Quan Toàn.” Anh nhìn khoảng thời gian làm việc của cô, cũng đúng là lúc anh vẫn còn làm việc ở Quan Toàn.

Như vậy cảm giác quen thuộc của anh không phải là vô căn cứ, anh và cô đã từng là đồng nghiệp suốt một năm, chẳng qua công ty Quan Toàn có đến hàng trăm người, hơn nữa bình thường bộ phận kế toán và Internet không mấy khi gặp nhau, khó tránh anh có cảm giác quen biết cô, lại không nhớ đã từng gặp cô ở đâu, nhưng mà....

Nhưng mà, tại sao cô lại phủ nhận chuyện đã từng quen biết anh?

Nhìn phản ứng của Chu Tề Vĩ, Lam Nguyệt và Chu Tề Vĩ rõ ràng có ấn tượng với anh, tại sao anh lại không hề nhớ gì? (LBB: Anh là đồ ngốc ><)>

Mạnh Thừa Kiệt vuốt cằm, trầm tư, cố gắng nhớ lại bất cứ điều gì liên quan đến Lam Nguyệt.

Nhưng mà, dù sao cũng đã bốn năm trôi qua, trừ khi là đồng nghiệp thân thiết, nếu không những đồng nghiệp chỉ gặp qua, chỉ sợ huy động hết chỉ số thông minh cũng không nhớ ra được.

Lúc ấy, anh đang hẹn hò với Tiêu Thư Phương, anh đối xử với tất cả phụ nữ đều rất tốt, đều ôn nhu sẵn sàng. Trên thực tế, anh luôn toàn tâm toàn ý với người phụ nữ anh đang hẹn hò, không bao giờ nhìn đến người khác, nên có lẽ Lam Nguyệt đối với anh hoàn toàn không có ấn tượng.

Nghĩ đi nghĩ lại, đôi mắt Lam Nguyệt như phủ một làn hơi nước mờ mờ, lúc cười để lộ hai má lúm đồng tiền, khuôn mặt cô hiện lên rõ ràng trong đầu, đúng như lời Vạn Đại Phú, cô thật sự là mỹ nhân.

Mà hiện tại anh vì tiểu mỹ nhân này mà động tâm, nhưng cô lại đã kết hôn, cô là phụ nữ đã có chồng, anh không nên vọng tưởng, lại không thể khắc chế chính mình, không tự chủ được muốn tìm hiểu mọi chuyện về cô.

Cố gắng nhớ lại mọi chuyện anh đã làm ở Quan Toàn, anh đã từng gặp cô sao? Vì sao Chu Tề Vĩ liếc mắt đã nhận ra anh? Vì sao mỗi lần trong lúc vô tình nhận ra đôi mắt u buồn của cô, anh đều thấy thất vọng?

Ánh mặt trời mùa thu ấm áp chiếu xuyên qua cửa sổ lên bàn.

Đây là nhà hàng Tây Thính, Mạnh Thừa Kiệt và một vài nhân viên đang ăn cơm trưa, vì nơi chụp ngoại cảnh ở ngay bên ngoài Tây Thính.

Vì muốn tăng hiệu suất ọi người, Mạnh Thừa Kiệt bỏ tiền mời mọi người ăn cơm, đang lúc mọi người hi hi ha ha vừa ăn vừa tán gẫu, Mạnh Thừa Kiệt chú ý vào một đôi nam nữ đang bước vào cửa.

Nam cường tráng, nữ tú lệ, hai người thân mật ôm lấy thắt lưng nhau, gọi phục vụ, ngồi chọn chỗ bên trái Mạnh Thừa Kiệt ngồi xuống.

Đó không phải Chu Tề Vĩ sao? Mạnh Thừa Kiệt nhìn Chu Tề Vĩ và cô gái bên cạnh, thân mật ôm nhau như chốn không người, lửa giận không khỏi bùng lên trong lòng, người này dám ôm ấp người con gái khác sau lưng Lam Nguyệt.

Chu Tề Vĩ chỉ lo lấy lòng Đỗ Mạn Ny, căn bản không phát hiện có một đôi mắt bùng bùng lửa giận đang nhìn.

Mạnh Thừa Kiệt thật sự không nhịn được nữa, chưa từng nghĩ sẽ can thiệp vào chuyện yêu đương vụng trộm của người khác nhưng có thể quang minh chính đại mà ngoại tình như vậy, tay Chu Tề Vĩ nắm chặt tay người phụ nữ kia, còn hôn môi, vuốt ve, anh đập dao nĩa xuống, đứng lên.

“Giám đốc? Anh sao vậy?” Tiểu Lí cảm giác được khí thế muốn giết người của Mạnh Thừa Kiệt.

“Không có gì, thấy bạn cũ.” Anh lẩm bẩm, âm trầm nói.

Đây là phản ứng khi thấy bạn cũ sao? Tiểu Lí cùng những người khác khó hiểu nhìn Mạnh Thừa Kiệt đi sang bên cạnh.

Chu Tề Vĩ vừa gọi cơm, bỗng nhận ra một bóng người cao to chắn tầm ánh sáng, hấn ngẩng đầu, phát hiện Mạnh Thừa Kiệt, hấn sợ tới mức vội vã buông bàn tay mềm mại nhỏ bé của Đỗ Mạn Ny.

“Mạnh..... Khụ khụ.....” Chu Tề Vĩ nhìn thấy Mạnh Thừa Kiệt như nhìn thấy quỷ, bị sắc nước miếng của chính mình, khụ khụ mấy tiếng.

“Chu tiên sinh, nơi này nói chuyện không tiện, chúng ta ra bên ngoài nói chuyện.” Mạnh Thừa Kiệt khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt tỏa ra sát khí, làm cho Đỗ Mạn Ny cũng cảm nhận được ngẩng đầu lên, nhưng khi cô vừa mới ngước mắt, nhìn thấy khuôn mặt kia, cô lập tức sững sờ.

Không đợi Chu Tề Vĩ kịp phản ứng, Mạnh Thừa Kiệt bỏ ra ngoài, mà Chu Tề Vĩ bị khí thế của anh dọa, cũng chỉ ngây ngốc bước theo.

“.....” Tiếng “ Này” còn chưa lên đến miệng Đỗ Mạn Ny, hai người đàn ông đã ra đến lối đi, cô đành phải chạy nhanh ra ngoài.

“Nếu tôi nhớ không lầm, anh là chồng của Lam Nguyệt.” Mạnh Thừa Kiệt xanh mặt nhìn hần.

Chu Tề Vĩ không thừa nhận cũng không phủ nhận, bởi vì Mạnh Thừa Kiệt căn bản không cho hần có cơ hội mở miệng, sau một câu như vậy liền hung hăng vung tay nắm thẳng vào mặt hần.

May mắn Chu Tề Vĩ bản năng phản ứng không kém, hần lập tức vươn tay trái chặn, cản lại nắm đấm của Mạnh Thừa Kiệt.

“A!” Đỗ Mạn Ny một bên sợ tới mức trái tim đập cuống lên, mỗi lần Chu Tề Vĩ nói mình dũng mãnh thế nào, bắt tội phạm như bắt một con gà con, cô đều nghĩ hần đang khoe khoang, không nghĩ tới hần lại mạnh mẽ như vậy, phản ứng vô cùng nhanh nhẹn.

“Anh phát điên à! Có chuyện gì từ từ nói, anh động thủ lần nữa, cẩn thận phạm tội tấn công cảnh sát.”

Mạnh Thừa Kiệt nhếch mày, bình tĩnh hỏi: “Anh là cảnh sát?”

“Đúng vậy, tại hạ đúng là bảo mẫu của nhân dân.” Chu Tề Vĩ hăng hái nói, không biết người nghe càng thêm tức giận.

“Anh là cảnh sát, còn dám làm chuyện phạm pháp!” Anh thịnh nộ nắm cổ áo Chu Tề Vĩ, vì Lam Nguyệt cảm thấy đau lòng.

Cô gái tốt như Lam Nguyệt, lại gặp tên chồng phản bội như thế, khó trách người luôn bình tĩnh như anh lại ra tay đánh người!

“Cái gì mà anh nói tôi phạm pháp?” Chu Tề Vĩ không khách khí gạt tay anh ra.

“Anh là chồng Lam Nguyệt, thế mà lại thân thiết với người con gái khác, anh nói anh có phạm pháp không?” Mạnh Thừa Kiệt lớn tiếng chất vấn, lửa giận hừng hực thiêu đốt trong đáy mắt.

“Làm ơn đi, tôi và Lam Nguyệt đã ly hôn rồi.” Đây là sự thật.

Ly hôn? Câu nói của Chu Tề Vĩ làm cho Mạnh Thừa Kiệt kinh ngạc, nhất thời quên nên phản ứng như thế nào.

“Anh là.....” Đỗ Mạn Ny đứng trước Mạnh Thừa Kiệt, không để ý sắc mặt anh khó chịu thế nào, cô xem xét từ trên xuống dưới, từ trái sang phải. “Oa!” Cô hét chói tai.

Chu Tề Vĩ phản ứng ngay lập tức dùng tay che miệng Đỗ Mạn Ny. “Đi thôi! Dù sao cũng chưa gọi cơm, coi như bị chó điên cắn, chúng ta đi chỗ khác ăn.”

Đỗ Mạn Ny muốn nói gì đó, Chu Tề Vĩ cố tình không cho cô nói, kéo cô rời đi.

Nhưng là, Đỗ Mạn Ny cũng không phải cô gái ôn nhu hiền thực gì, cô há mồm cắn, Chu Tề Vĩ đau đến mức phải buông bàn tay đang che miệng cô.

“Làm gì không cho em nói chuyện? Anh ta rõ ràng là Mạnh Thừa Kiệt!”

“Nói nhỏ thôi, nếu em không sợ Lam Nguyệt tức giận, em cứ làm ồn đi.” Mạn Ny thật là dữ dằn, vết cắn trên tay phải khiến Chu Tề Vĩ đau đến mức không cử động được.

Mạnh Thừa Kiệt nghe hai người nói chuyện, nhú mày nói với Đỗ Mạn Ny: “Sao cô cũng biết tôi?” Vì sao ngay cả bạn gái Chu Tề Vĩ cũng biết anh?

“Tôi.....”

Chu Tề Vĩ không sợ chết dùng tay trái chặn miệng Đỗ Mạn Ny.

“Mạn Ny, đừng xúc động, đừng nói lung tung, chúng ta về nhà bàn lại.”

Đỗ Mạn Ny dùng đôi mắt to trừng Chu Tề Vĩ. Nhìn hần giống như bị kiến cắn vụn vụn bất an, dùng sự hiểu biết suốt hai mươi sáu năm của cô, tên đàn ông này nhất định có việc giấu giếm cô.

Cô gật gật đầu, dùng ánh mắt bảo Chu Tề Vĩ buông tay.

Nhận được sự đồng ý của cô, Chu Tề Vĩ mới cẩn thận bỏ tay trái xuống, nhưng vẫn cảnh giác nhìn cô chỉ sợ cô lại nói lung tung.

Đỗ Mạn Nỵ chờ khi miệng đã tự do trở lại, lập tức bám vào vai hấn cảnh báo, “Chu Tề Vĩ, anh tốt nhất là nói cho rõ ràng, nếu không em sẽ không tha cho anh.”

“Được, anh sẽ một năm một mười báo cáo với em, chúng ta có thể đi chưa?” Chu Tề Vĩ trấn an, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của bạn gái.

Đỗ Mạn Nỵ liếc mắt nhìn Mạnh Thừa Kiệt, sau đó mới chậm rãi đi về phía bãi đỗ xe.

Mạnh Thừa Kiệt chỉ có thể đứng tại chỗ, không thể ngăn cản Chu Tề Vĩ rời đi, tuy rằng anh có cả đồng câu hỏi muốn hỏi, nhưng anh và hấn ngay cả quen biết cũng không phải, chỉ có thể xem như đã gặp mặt một lần.

Vừa rời Chu Tề Vĩ nói anh và Lam Nguyệt đã ly hôn, thật vậy sao?

Tại sao bạn gái Chu Tề Vĩ lại biết anh? Anh chưa đủ kiêu ngạo để nghĩ rằng, tất cả mọi người đều biết anh....

Một đồng nghi ngờ bao phủ lấy anh, anh cảm thấy mình như một chú hề trên sân khấu, bị mọi người đùa giỡn, mà anh lại không biết gì về khán giả của mình.

Anh ghét cảm giác này, anh muốn mọi thứ phải rõ ràng, anh rút cuộc không thể chờ đợi nữa.

Buổi chiều hôm đó, khi tan tầm, Mạnh Thừa Kiệt vừa trở về công ty, lập tức đi lại chỗ ngồi của Lam Nguyệt bên cạnh bình phong.

“Cô đã ly hôn?” Giọng nói của Mạnh Thừa Kiệt hơi cao lời kéo một vài ánh mắt nghi hoặc, trong đó có cả Hà Tư Ngâm.

“A?” Các ngón tay Lam Nguyệt dừng lại trên bàn phím, ngẩng đầu kinh ngạc, não dường như ngừng hoạt động, không hiểu Mạnh Thừa Kiệt nói không đầu không cuối là có ý gì.

Mạnh Thừa Kiệt phát hiện chính mình rất xúc động, âm thanh cũng quá lớn, dù sao đây cũng là chuyện riêng tư của Lam Nguyệt, cô không muốn ọi người biết, anh sẽ không thể nói ra.

“Xin lỗi, tôi có thể nói chuyện với cô không?” Anh không biết mình tức giận cái gì, lại có chút ảo não và xúc động.

“Ừm!” Anh là lão Nhị, kẻ dưới một người, trên vạn người, Lam Nguyệt chỉ có cách nghe theo.

Sau đó cô đi theo anh, đi qua những đôi mắt tò mò của các đồng nghiệp vào phòng họp.

“Đóng cửa lại.” Anh ngồi phía sau bàn, hai tay khoanh trước ngực.

“Vâng!” Cô đáp lại, đóng cánh cửa phía sau.

Lam Nguyệt đứng cạnh cửa, chỉ cách anh vài bước chân. Hơn một tháng nay, cô đã dần quen với đôi mắt sâu như biển của anh, quen với nụ cười chậm rãi của anh, quen với giọng nói du dương như tiếng đàn violon, cũng quen với sự xuất hiện của anh.

“Giám đốc, tìm tôi có chuyện gì?” Tuy rằng đã quen với sự tồn tại của anh, nhưng cô vẫn không dám nhìn thẳng anh.

“Tôi có chuyện này muốn cô chứng thực một chút, dù sao cũng là đương sự của cô.” Anh nhìn cô không hề chớp mắt.

“Chuyện gì?” Cô giương mắt, đón ánh mắt anh.

“Trưa hôm nay tôi gặp chồng cô và một người con gái rất thân mật với nhau, tôi cho rằng nên cho cô biết, tuy rằng Chu Tề Vĩ nói đã ly hôn với cô, trời mới biết anh ta có gạt tôi hay không, tôi cảm thấy tôi nên nói cho cô biết, không có cô lại thành người không biết gì.”

“À.... Người con gái đó nhất định là Mạn Ny, anh đừng thấy hần giống lưu manh, kỳ thật là hần rất thành thật, luôn luôn nghe theo lời Mạn Ny.”

“Đúng, người con gái ấy là Mạn Ny, Chu Tề Vĩ cũng gọi cô ấy như vậy, cô cũng biết cô ấy?” Mạnh Thừa Kiệt cẩn thận quan sát phản ứng của cô.

Cô mỉm cười để lộ hai má lúm đồng tiền, khiến Mạnh Thừa Kiệt nhất thời choáng váng. “Mạn Ny và Tề Vĩ đều là bạn rất rất tốt của tôi, tôi và Tề Vĩ ly hôn đã nhiều năm nay, họ hiện tại là hai người đang yêu nhau cuồng nhiệt, cảm ơn giám đốc đã quan tâm.”

Cô thật sự ly hôn! Vì sao tâm trạng anh lại thấy phấn khích như vậy?

“Vì sao Mạn Ny cũng biết tên tôi?” Chuyện này anh cũng muốn hỏi rõ ràng.

“Cái này....” Mạn Ny miệng rộng, không biết đã lộ chưa? “Chắc là Tề Vĩ nói với cô ấy! Anh quên là một lần ở KTV, tôi giới thiệu hai người với nhau sao.”

“....Vậy chuyện cô ly hôn, vì sao không có đồng nghiệp nào biết?” Khi chính miệng cô xác nhận chuyện này, Mạnh Thừa Kiệt không hiểu sao trong lòng có chút mừng thầm.

“Đây cũng không phải chuyện hay ho gì, cũng không cần phải nói ra.”

“Xin lỗi, tôi có lẽ hơi nhiều chuyện.”

Tất cả những điểm nghi ngờ đều có đáp án hợp lý, khó trách cô ngay cả xe của Chu Tề Vĩ cũng không nhận ra được, khó trách Chu Tề Vĩ la hét với cô, khó trách cô mỗi ngày đứng giờ tan tầm vội vã về nhà chăm sóc con, khó trách khi ở KTV cô hát bài đặc biệt thương tâm khổ sở ấy, cũng khó trách trong mắt cô luôn có ẩn khuất ưu sầu...

Thoáng chốc, trong lòng anh tự nhiên có chút đau lòng, cô còn trẻ như vậy đã là người mẹ độc thân, trước mặt mọi người cô miễn cưỡng cười vui, nhưng có lẽ vẫn khóc thầm một mình.

Cô chẳng những không hận Chu Tề Vĩ, ngược lại còn coi Chu Tề Vĩ và Mạn Ny đều là bạn tốt, một người con gái thiện lương như vậy, trong lòng anh không khỏi có chút thương tiếc, đột nhiên muốn ôm ôm cô vào lòng an ủi.

“Đừng nói vậy, anh cũng là quan tâm tôi, sợ chồng tôi ngoại tình bên ngoài thôi!” Lam Nguyệt không để ý lắm, cười nói.

Tề Vĩ và Mạn Ny đã giúp cô nhiều như vậy, cô cũng không thể hại họ nữa.

Đôi mắt tuấn lãng thấp thoáng ý cười, cười đầu óc của chính mình, mọi chuyện đơn giản như vậy, mà anh tự mình chui vào ngõ cụt, thậm chí nghi thần nghi quỷ.

“Thì ra cô đã từng làm việc ở công ty máy tính Quan Toàn, khó trách tôi luôn cảm thấy nhìn cô rất quen, xem ra cô căn bản không nhớ tôi đã từng là đồng nghiệp.” Nghi ngờ không còn, tâm trạng nhất thời cũng thoải mái hơn.

“Thật vậy sao?” Cô làm bộ kinh ngạc. “Giám đốc đã từng ở Quan Toàn? Anh ở đó bao giờ? Bộ phận nào?”

“Sau khi xuất ngũ một năm, tôi đã xem lý lịch của cô, chúng ta đều vào Quan Toàn cùng một năm, thật là khéo....”

Hai người nói chuyện về công ty Quan Toàn, cuộc trò chuyện này, làm cho Mạnh Thừa Kiệt và Lam Nguyệt có thêm hiểu biết về đối phương.

Thì ra Tiểu Kiệt do một tay mẹ Lam nuôi lớn, đến khi Tiểu Kiệt ba tuổi đi nhà trẻ, mẹ Lam mới bắt đầu đi làm, ban ngày làm công ở công ty vệ sinh, buổi tối đi học, là một người phụ nữ chăm chỉ.

Thì ra Mạnh Thừa Kiệt rời khỏi Quan Toàn, liền xuất ngoại ra sức học lấy học vị, sau khi lấy bằng thạc sĩ, liền ở lại nước ngoài công tác, sau đó gặp lại Vạn Đại Phú, hơn nữa hai người có cùng lý tưởng, bởi vậy anh từ bỏ sự đả ngộ của công ty nước ngoài, về nước cùng Vạn Đại Phú phát triển công ty quảng cáo.

Không biết từ khi nào, trong phòng họp chỉ còn lại tiếng tim đập của hai người và tiếng thở đều đều.

Mạnh Thừa Kiệt nhìn hai má lúm đồng tiền của cô, chiếc miệng hồng nhỏ nhắn, tâm trí rong ruổi trong góc tối của tâm trí mình. Không biết tại sao, anh rất muốn hôn đôi môi chứa đựng ý cười kia, chỉ là lí trí nói cho anh biết anh không thể, cũng là không nên.

Mà Lam Nguyệt cũng nhìn đôi môi mỏng của anh, khóe môi cương nghị lại có chút nhu tình, bỗng nhiên, cô lại rất muốn nếm thử xem, tìm lại những cảm giác ngọt ngào, nhưng cũng hiểu mình chỉ có thể mộng tưởng.

Hai người như chìm trong không gian mơ hồ, thời gian lúc này dường như đã ngừng lại.

Bỗng có tiếng đập cửa vang lên, phá tan không gian im lặng...

6. Chương 04

Chương 4

Tiếng gõ cửa phá tan không khí mơ hồ giữa Lam Nguyệt và Mạnh Thừa Kiệt.

Lam Nguyệt tỉnh táo lại trước, cô vội vàng thở hỗn hển, rất nhanh ra mở cửa phòng họp.

“Giám đốc, ngại quá, quấy rầy anh và Lam Nguyệt nói chuyện.” Hà Tư Ngâm cười yếu ớt, trong lòng lại vô cùng tò mò, giám đốc và Lam Nguyệt đang nói chuyện gì? Tại sao có thể tán gẫu lâu như vậy?

Hơn nữa câu nói “Cô đã ly hôn” của giám đốc càng làm cho nhóm đồng nghiệp tò mò, lại không biết trong phòng họp tình hình thế nào, là phong vân biến sắc? Vẫn là chuyện trò vui vẻ?

Vì thế, cô bị các đồng nghiệp giao cho trọng trách đại biểu, thuận tiện nhìn xem có gì khác lạ.

“Không sao, chúng tôi cũng không nói chuyện gì, cô có chuyện gì sao?” Mạnh Thừa Kiệt đáp ứng Lam Nguyệt, không đem chuyện cô ly hôn nói cho người khác, chỉ có mình biết.

“Tôi đến để giải cứu cô ấy, đã hơn 6 rưỡi rồi.” Hà Tư Ngâm dò xét Lam Nguyệt. “Cô ấy là mẹ tốt phải đi đón con nhỏ, giám đốc để cô ấy đi đi!” Trên thực tế trong lòng cô đang tính toán. Giám đốc như thế nào có thể không nói ra với cô? Tốt xấu gì cô cũng là đại mỹ nhân.

“Sáu giờ?!” Lam Nguyệt hoảng sợ, cô đã quá hạnh phúc, hoàn toàn không chú ý tới thời gian. “Nguy rồi!” Cô vội vã chạy ra khỏi phòng họp.

“Giám đốc, anh và Lam Nguyệt đang nói chuyện gì thế? Thấy hai người tán gẫu rất vui vẻ.” Hà Tư Ngâm vừa tiến đến, vừa cười quyến rũ, giám đốc đi vào phòng họp không phải mặt tối đen sao? Mà hiện tại...

“Không có gì.” Mạnh Thừa Kiệt thản nhiên cắt ngang sự tò mò của cô, cũng đi ra khỏi phòng họp, không muốn cùng Hà Tư Ngâm nói chuyện phiếm.

Hà Tư Ngâm còn muốn cùng Mạnh Thừa Kiệt tán gẫu đôi chút, bắt đắc dĩ chỉ có thể đem lời nói đã ra đến miệng nuốt trở lại.

Anh đi lại bàn Lam Nguyệt, thấy cô vội vã tắt máy tính, thu dọn mặt bàn, anh mở miệng nói: “Tôi cũng đang định ra ngoài, tôi tiện đường đưa cô đi đón con, cô sẽ không phải bắt xe buýt.”

“Không cần, Tiểu Kiệt có thể đợi ở nhà trẻ đến bảy giờ, vẫn kịp.” Cô bối rối nói.

“Đừng khách khí với tôi, là tôi làm cô chậm trễ, đừng để tôi thấy hối lỗi.” Miệng anh hạ xuống, khuôn mặt sạm hồng đáng thương.

“A.... Được rồi!” Vốn muốn cự tuyệt, nhưng nhìn bộ dạng đáng thương của anh, căn bản rất khó nói ra, huống hồ Tiểu Kiệt có thể đợi mẹ nhưng sẽ khóc, cô chỉ có thể vội vã ném vật gì đó vào túi.

Mạnh Thừa Kiệt cũng đến chỗ ngồi của anh lấy áo khoác. “Tôi xuống tầng hầm chờ cô, tôi đi khởi động xe trước.”

“Tôi xong rồi, cùng đi thôi!” Lam Nguyệt nhanh chóng đuổi kịp bước chân Mạnh Thừa Kiệt.

“Giám đốc....” Hà Tư Ngâm rất muốn đuổi theo để hỏi, lại không thể ngăn Mạnh Thừa Kiệt lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai người rời đi.

Đi vào tầng hầm, Mạnh Thừa Kiệt mở cửa xe.

“Nhà trẻ ở đâu?”

Cô nói địa chỉ, ngồi trong xe anh, trong đầu không có chút ảo tưởng nào, hiện tại suy nghĩ đều đặt vào Tiểu Kiệt, lo lắng nó ở lại một mình trong nhà trẻ.

“Giám đốc, cảm ơn anh!”

“Đừng khách khí.” Anh nhìn thoáng qua Lam Nguyệt, nhận ra cô thật sự lo lắng cho con.

“Con cô gọi là Tiểu Kiệt, mẹ tôi cũng hay gọi tôi là Tiểu Kiệt, thật là trùng hợp, lát nữa cô nhất định phải giới thiệu Tiểu Kiệt với tôi.”

“..... Nơi đó không tiện dừng xe, lần khác sẽ giới thiệu Tiểu Kiệt với anh, anh chỉ cần dừng ở ven đường để tôi xuống xe là được.” Nói đùa sao, làm sao có thể để anh thấy Tiểu Kiệt, như vậy bí mật che giấu nhiều năm, không phải bị cho ra hết sao.

“Àh, nhìn cũng khá ổn, nếu có thể dừng xe, tôi sẽ đưa cô và Tiểu Kiệt về nhà luôn.” Mạnh Thừa Kiệt không quên hình ảnh trên màn hình máy tính của cô, tuy rằng sau đó, cô đổi hình nền, anh vẫn có ấn tượng sâu sắc với Tiểu Kiệt.

Lúc này, bàn tay Lam Nguyệt bắt đầu đổ mồ hôi, sớm biết rằng không nên leo lên xe anh, giờ làm sao đây? Vạn nhất để cho anh nhìn thấy Tiểu Kiệt, hai khuôn mặt giống nhau như thế, cô giải thích thế nào đây?

Đi đến trước nhà trẻ, vừa lúc trên đường đã có ba chiếc xe chặn ngang.

Cô thở ra nhẹ nhõm, “Giám đốc, cho tôi xuống đây được rồi, chỗ này không thể dừng xe.”

Mạnh Thừa Kiệt dừng xe ở ngã tư. “Cô đón Tiểu Kiệt ra, đứng ở đây đợi tôi, tôi dạo qua một vòng, rồi đưa cô và Tiểu Kiệt về nhà.”

“Cái gì?” Cô mở to mắt.

“Chọn ngày không bằng làm luôn đi! Tôi thực sự rất muốn gặp người có cùng tên Tiểu Kiệt với tôi.” Nhìn mặt cô ngẩn ra, anh mỉm cười giục. “Lam Nguyệt, xuống xe đi!”

Cô liếc mắt nhìn anh, “..... Vâng!” Máy móc mở cửa xe bước xuống.

Đáng giận, mỗi khi cô gặp anh, tiếng “Không” đều dừng lại trong cổ, không sao thoát ra được, làm cô ngay cả dũng khí cự tuyệt cũng không có.

Anh đạp chân ga, đi về phía trước, đi qua ngã tư để quay đầu xe.

Từ khi biết cô ly hôn, khó có thể dùng ngôn ngữ để diễn tả sự thoải mái trong tâm tình anh, hơn nữa cùng cô nhàn nhã nói chuyện, cảm giác vẫn còn đọng lại, anh không muốn phá vỡ không khí ấy, không tự giác muốn nói chuyện với cô.

Mà anh thật sự rất muốn biết Tiểu Kiệt, càng hy vọng Tiểu Kiệt có thể thích anh, nghĩ lại thật đáng cười, anh lại muốn lấy lòng con trai cô.

Tình cảm đến vốn không hề báo trước, không có lý do, không vì cô đã kết hôn hay chưa, cũng không vì cô là mẹ một đứa trẻ mà chần chờ. Anh tính toán trong lòng, có nên hành động không?

Nếu hành động có làm cô sợ không? Lam Nguyệt có thể chấp nhận không?

Ai! Anh mà lại giống như một đứa trẻ mới yêu lần đầu, trong lòng bàng hoàng và có chút bối rối.

Khi anh dạo qua một vòng trở về, thấy Lam Nguyệt đang định gọi taxi, anh không quan tâm có đúng đường hay không, cho xe vọt tới trước mặt Lam Nguyệt.

Cô ôm Tiểu Kiệt trong lòng, đầu nó nho nhỏ gối lên vai cô, hiển nhiên là đang ngủ.

“Đi đâu vậy, tôi đưa cô về.” Nhìn cô cố gắng ôm Tiểu Kiệt, trong lòng anh cảm thấy có chút không thoải mái.

“Không cần đâu, tôi và Tiểu Kiệt ngồi taxi là được.”

“Lên xe.” Anh kiên nhẫn nói, khẩu khí có chút hung ác.

Lên xe thì lên! Anh làm gì mà dửng dưng như vậy.

Lam Nguyệt vào cửa sau anh đã mở sẵn, sau đó vỗ vỗ vào lưng Tiểu Kiệt, may mà Tiểu Kiệt úp mặt vào vai cô, không thì đã thê thảm rồi.

“Nhà cô ở đâu?”

“Thẳng đường này xuống, đi đến ngã ba thì quẹo trái.” Trên đường, ánh đèn neon nhiều màu, làm lòng cô có chút kì lạ.

Cô bỗng tượng tượng đến một ngày, họ là người một nhà, anh là chồng cô, sau khi tan sở đến đón cô và con về một mái nhà ấm áp.

“Tiểu Kiệt đang ngủ sao?” Anh lợi dụng lúc đèn đỏ, quay đầu nhìn cô.

“Ừm, lúc chờ tôi thì ngủ.”

Khi ánh đèn đường chiếu vào trong, Mạnh Thừa Kiệt nhận thấy khuôn mặt tràn ngập tình yêu thương của cô, anh chợt hiểu ra, Lam Nguyệt không giống vẻ ngoài nhu mì của cô, cô kỳ thật là một người mẹ kiên cường dũng cảm.

“Đèn xanh!” Cô nhắc nhở, cắt đứt giây phút thất thần của anh.

Anh đành phải chú ý vào đường, không đến mười phút sau, anh đã thấy chỗ cô chỉ, dừng lại ở một khu nhà năm tầng kiểu cũ.

“Cám ơn đã đưa tôi về, ngày mai gặp.” Cô đưa tay mở cửa, nhưng Mạnh Thừa Kiệt đã nhanh chóng bước xuống.

“Dừng vội, tôi giúp cô mở cửa xe.” Anh nhanh chóng bước sang bên phải mở cửa xe.

“Cám ơn!” Cô lại nói cảm ơn, cẩn thận ôm Tiểu Kiệt xuống xe.

“Nhà cô ở tầng mấy?” Anh ngẩng đầu đánh giá khu nhà.

“Tầng ba.” Cô ôm Tiểu Kiệt có chút cố sức, khẽ xốc nhẹ người Tiểu Kiệt. “Giám đốc, anh nhanh về đi!”

“Tôi giúp cô bế Tiểu Kiệt lên tầng.” Nói xong, anh vươn tay ra.

“Không cần....” Cô cố sức lấy chìa khóa trong bao, chìa khóa chưa tìm được, Tiểu Kiệt đã bị anh ôm lấy.

Cô nhìn anh, có chút giật mình, may mà Tiểu Kiệt không vì vậy mà thức giấc, ngủ say sưa trong lòng anh.

“Mở cửa đi!” Anh giục cô.

“Vâng!” Cô nghe lời lôi chìa khóa mở cửa.

Cô đi theo sau anh, nhìn anh từng bước đi lên tầng, sức của đàn ông đúng là khác biệt, Tiểu Kiệt ở trên người anh như không có sức nặng, anh ôm nó mà vẫn nhẹ nhàng cử động.

Tuy rằng Chu Tề Vĩ cũng thường ôm Tiểu Kiệt, nhưng đối với cô mà nói dù sao cũng không giống, làm sao bây giờ? Cô lại xúc động muốn khóc.

Nghĩ rằng mình đã tôi luyện đến kiên cường, trên thực tế cô cũng đã lâu không rơi lệ, từ khi Mạnh Thừa Kiệt lại xuất hiện trong cuộc sống của cô, cô mới biết dù mặt ngoài dũng cảm như vậy, nhưng cô vẫn hay khóc, vẫn dễ dàng xúc động.

Đi lên tầng ba, cô vừa tra chìa khóa, cánh cửa đã mở ra.

“Em sao lại ở nhà?” Lam Tinh bình thường đều phải hơn tám giờ mới về nhà.

Lam Tinh trừng mắt nhìn Mạnh Thừa Kiệt ôm Tiểu Kiệt, trên mặt như bị cái gì đập vào, chậm rãi vận vẹo, khuôn mặt xinh đẹp biến đổi, cô hoảng sợ kêu lên....

“Chị, Mạnh Thừa Kiệt, hẳn là Mạnh – Thừa – Kiệt!”

Mạnh Thừa Kiệt nhướn mày không thể tin được, lại có một người hét lên tên anh, trong khi anh hoàn toàn không biết người này là ai!

Phòng khách nhà họ Lam, không khí ngưng đọng, Mạnh Thừa Kiệt kiên trì muốn vào nhà, Lam Nguyệt cắn bản không thể ngăn cản được anh, đoàn người cứ vậy giằng co đứng ở phòng khách.

“Cô là em gái Lam Nguyệt?” Mạnh Thừa Kiệt đợi Lam Tinh gạt đầu, mới hỏi tiếp: “Cô sao lại biết tôi? Tôi tới bây giờ chưa từng gặp cô?” Mạnh Thừa Kiệt vẫn ôm Tiểu Kiệt, đứa trẻ dựa vào người anh, lại làm anh cảm thấy vô cùng thân thiết.

Lam Tinh khó xử nhìn Lam Nguyệt, thấy Lam Nguyệt nhướn mày với mình, chắc hẳn muốn cô không được nói lung tung!

Tuy rằng mỗi ngày đều thấy ảnh của Mạnh Thừa Kiệt, nhưng dù sao cũng chỉ là ảnh, mà hiện tại người thật đứng ngay trước mắt, khó trách cô lại thấy xúc động.

Không khí ngưng ngập, Tiểu Kiệt đột nhiên vận vẹo người, hai bàn tay mập mập nhỏ bé giơ lên.

“Giám đốc, Tiểu Kiệt tỉnh rồi, để tôi bế nó.” Lam Nguyệt vươn tay đón Tiểu Kiệt, nhưng hiển nhiên Mạnh Thừa Kiệt cũng không chịu giao đứa bé trong lòng.

Anh cúi đầu nhìn Tiểu Kiệt, Tiểu Kiệt cũng mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, giữa không trung, ánh mắt một lớn một nhỏ đan vào nhau.

Không khí nháy mắt khiến người ta không thể hít thở được, tuy rằng anh đã từng nhìn thấy ảnh Tiểu Kiệt trên máy tính Lam Nguyệt, nhưng dù sao cũng chỉ là nhìn thoáng qua, có lẽ anh hoa mắt. Nhưng giờ phút này đối mặt với Tiểu Kiệt, anh hoàn toàn không thể tin được, thế giới này lại có một đứa trẻ giống anh đến vậy....

Hàng lông mi, ánh mắt, khóe môi hơi nhếch lên như đang cười, quả thực không có chút nào khác anh.

“Mẹ, là ba ba.... Là ba ba.” Tiểu Kiệt kêu lên.

“Tiểu Kiệt đừng gọi vậy, không phải ba ba.” Lam Nguyệt nhỏ giọng ngăn con, muốn giằng lại nó, nhưng cô sức yếu lực nhỏ, lại thấp hơn Mạnh Thừa Kiệt gần một cái đầu, chỉ cần anh không buông đứa bé, cô không có cách nào lấy được.

“Tiểu Kiệt, sao con gọi ta là ba ba?” Suốt cuộc đời anh đến bây giờ, chưa từng thấy kinh tâm như vậy, anh không hiểu vì sao Tiểu Kiệt gọi anh là ba ba? Bố Tiểu Kiệt là Chu Tề Vĩ mà!

“Rõ ràng là ba ba!” Tiểu Kiệt nghiêng đầu.

“Tiểu Kiệt, ngoan, mẹ bế.” Lam Nguyệt muốn khóc không được, nếu cô là Ninja có thuật ẩn thân, sẽ giống như con nhện biến mất khỏi đây.... Không, đầu cô đau quá.

Tiểu Kiệt chú ý vào mẹ. “Mẹ, con đói bụng, đi ăn McDonalds được không?”

“Được, đương nhiên được.” Cô vươn tay, Tiểu Kiệt rất phối hợp vươn người ra, Mạnh Thừa Kiệt đành phải đặt Tiểu Kiệt vào lòng cô. Cho dù có nhiều nghi vấn, đứa bé vẫn không thể bị đói bụng.

“Chị, chị tính làm gì bây giờ?” Lam Tinh hoàn hồn, lấy khuỷu tay chạm vào cánh tay Lam Nguyệt.

Chiều nay Lam Tinh nhận được điện thoại của Mạn Ny, nói cô ấy gặp Mạnh Thừa Kiệt, cho nên cô không để ý đến sự áp bức của ông chủ, vừa tan tầm đã vội vã về nhà.

Cô định trước tiên làm rõ chuyện với Lam Nguyệt, dù sao chị của cô, xử lý mọi chuyện luôn dùng cảm tính, không giống cô lúc nào cũng dùng lý trí khôn ngoan để giải quyết.

“Giám đốc, ngại quá, tôi phải đưa con đi ăn cơm.” Lam Nguyệt buông Tiểu Kiệt, cố ý bày ra bộ mặt thản nhiên, nhưng đôi mắt to ngập nước vẫn cho thấy sự hoảng hốt của cô khi bị lộ bí mật.

“Dù sao tôi cũng chưa ăn, tôi cùng cô và Tiểu Kiệt đi ăn cơm.” Anh rất nhanh trấn định, giác quan thứ sáu nói cho anh biết, sự tình tuyệt đối không đơn thuần như vậy.

“Tiểu Kiệt muốn ăn McDonalds, anh sẽ không thích!”

“Không sao, sau khi về Đài Loan, tôi chưa ăn McDonal, tôi còn rất nhớ tiệm McDonalds Hamburger.” Mạnh Thừa Kiệt nhảy mắt với cô.

“Mạnh Thừa Kiệt, chị tôi đưa Tiểu Kiệt đi ăn McDonal, anh xem cái gì, anh có thể đi rồi, nhà chúng tôi không chào đón anh.” Lam Tinh hùng hổ, như con cọp mẹ bảo vệ thức ăn.

Tuy rằng Lam Nguyệt vẫn nói cô và Mạnh Thừa Kiệt chỉ là gặp dịp thì chơi, là cô tình nguyện để phát lửa tình, nhưng dù sao cũng là hấn ta khi dễ Lam Nguyệt, còn hại Lam Nguyệt còn trẻ như vậy đã mang thai.

Làm sao không sử dụng các biện pháp an toàn? Lam Tinh sớm đã hận hấn đến nghiêng răng nghiêng lợi, căn bản không cần hòa nhã với dạng đàn ông này.

Mạnh Thừa Kiệt có chút đắm chiêu nhìn nước mắt của Lam Nguyệt, lại nhìn gương mặt giống hệt mình của Tiểu Kiệt, và Lam Tinh giống con gà mái đang xù lông bảo vệ gà con....

Tuy rằng mơ hồ cảm thấy không thích hợp, nhưng anh biết tuyệt đối không thể sót ruột, anh nhất định sẽ tìm ra điểm đáng ngờ này.

“Được rồi! Lam Nguyệt, tôi đi trước, ngày mai gặp.” Anh ngồi xổm xuống định xoa mặt Tiểu Kiệt, nhưng Lam Nguyệt giấu Tiểu Kiệt ra sau, không cho anh tiếp xúc với Tiểu Kiệt.

“Giám đốc, gặp lại sau!”

Nhưng Tiểu Kiệt sau lưng Lam Nguyệt mấp máy hàng lông mày. “Con muốn gặp ba ba?”

Lam Tinh ôm lấy Tiểu Kiệt, đi vào trong phòng, miệng không nhịn được mắng, “Hắn không phải ba ba của con, ba ba con là Chu Tề Vĩ, con tự nhiên nhận người ta là ba ba, tên tiểu tử vô tâm này, cẩn thận dì lấy gậy đánh con đấy!”

Giọng Lam Tinh rất lớn, khiến Tiểu Kiệt sợ đến mức khóc lớn lên.

Mạnh Thừa Kiệt thấy thế, cũng không tiện ở lại. “Cô đi xem Tiểu Kiệt đi.”

Lam Nguyệt nhìn anh ra khỏi cửa, nghe tiếng bước chân anh đi xuống tầng, cuối cùng nghe thấy tiếng cửa sắt đập mạnh.

Nước mắt cô rốt cuộc không nhịn được rơi xuống.

Cô rốt cuộc nên làm gì bây giờ?

Trong quán bar, chỉ có ánh đèn xanh mờ mờ chiếu trong không gian, mọi người đều tự tìm chỗ ình, có thể chỉ có một người, hoặc có cả nhóm ba đến năm người, thấp giọng ngồi uống rượu, đây có thể coi là một địa điểm tốt để thư giãn.

“Hiếm có thật! Cậu lại gọi tôi đến đây uống rượu.” Mười một giờ đêm, Vạn Đại Phú bị Mạnh Thừa Kiệt gọi điện gấp đến đây.

Anh thì không sao cả! Dù sao anh cũng cô đơn một mình, ngoài việc công tác, anh thường cũng hay một chén hai chén, chỉ là mọi lần đều là anh hẹn Mạnh Thừa Kiệt uống rượu, đêm nay lần đầu tiên, trái lại là Mạnh Thừa Kiệt hẹn anh, thật sự làm anh tò mò Mạnh Thừa Kiệt trúng phải cái gì?

“Anh là ông chủ, tôi muốn uống rượu, đương nhiên tìm anh đi trả tiền.” Mạnh Thừa Kiệt một ngụm uống cạn chén rượu.

“Trả tiền thì đơn giản thôi, chỉ cần cậu nói tâm sự của cậu ra, để tôi xem tâm sự của cậu trị giá bao nhiêu tiền.”

“Tôi làm gì có tâm sự?” Anh chẳng qua cảm thấy buồn, cần phải có người trò chuyện thôi.

Ai! Anh nhìn tưởng như giao thiệp rộng, nhưng bằng hữu lại có mấy người? Ngay cả với hai người anh trai của mình, anh cũng không thể tâm sự cùng, thứ nhất vì họ cũng không có thời gian nghe, thứ hai là họ không có hứng thú với những việc nhỏ nhặt như vậy.

Đàn ông phải có tự trọng! Chỉ có trước mặt Vạn Đại Phú anh mới có thể nói hết ra.

Đừng nhìn Vạn Đại Phú luôn cà lơ phất phơ như vậy, kỳ thật anh rất sâu sắc, bởi vậy hai người mới có thể kết mối thâm giao từ thời đại học đến giờ, cho dù có một số chuyện không hợp nhau, cũng có cãi nhau, thậm chí đánh nhau, hai người đều không ôm thù ôm hận.

“Tôi không phải mới quen cậu một hai ngày, ngay cả trên người cậu có mấy cái lông hút tôi đều biết, cậu không thể gạt được mắt tôi đâu.” Vạn Đại Phú nheo nheo mắt, ha ha cười.

“Tôi có mấy cái lông hút? Anh nói thử xem.” Anh lại rót rượu, lắc nhẹ cốc.

“Cởi quần ra, tôi lập tức sẽ đếm cho.”

Mạnh Thừa Kiệt phóng cho Vạn Đại Phú một cái trừng mắt, sau đó tiếp tục uống rượu.

“....., mặt cậu giống như bị xe tải tông vào vậy. Nói đi! Lại là cô nàng nào chọc giận cậu? Hay là cậu vì cô gái nào mà hao tổn tinh thần?” Vạn Đại Phú thoải mái trêu chọc Mạnh Thừa Kiệt, ai có thể làm cậu ta thất tình, người cười lớn nhất chắc chắn là anh.

“Anh sao lại biết tôi vì phụ nữ mà hao tổn tinh thần?” Mạnh Thừa Kiệt tức giận nói.

“Chẳng lẽ lại vì đàn ông?” Vạn Đại Phú khoa trương ôm đầu, mắt trợn to.

Lời nói của Vạn Đại Phú làm gương mặt cương nghị nghiêm túc của Mạnh Thừa Kiệt cũng phải nở nụ cười, anh chậm rãi nói, “Đại Phú, nếu bên cạnh anh, đột nhiên xuất hiện một thằng bé giống hệt anh, anh nghĩ anh và thằng bé này có quan hệ thế nào?”

“Chỉ có hai khả năng.”

“Sao?” Mạnh Thừa Kiệt nhướn mày chờ Vạn Đại Phú nói.

“Thứ nhất, thằng bé ấy là em trai tôi.”

“Vậy thứ hai?”

“Thằng bé này là con tôi. Uy ~~ vấn đề này cũng quá đơn giản...” Ánh mắt Vạn Đại Phú thoáng chốc nhíu lại. “Chẳng lẽ, có một thằng bé giống hệt như cậu sao?”

Mạnh Thừa Kiệt gật gật đầu, không giấu diếm. “Đáng tiếc, tôi không có em trai.”

“À... Vậy nhất định là cậu lăng nhăng bên ngoài.” Wow! Thật đáng sợ!”

“Không có thể, tôi mới quen cô ấy chưa đến hai tháng, làm sao có thể lăng nhăng với cô ấy để sinh ra một đứa bé ba tuổi.”

“Sao? Cậu chắc chắn? Cậu chắc chắn trước kia không biết cô ta?”

“Ừm, chúng tôi tuy từng làm việc trong một công ty, nhưng tôi nhớ là không biết cô ấy.” Anh khi đó đang yêu Tiêu Thư Phương, đừng nói là Lam Nguyệt ở bộ phận kế toán, cho dù là đồng nghiệp cùng bộ phận, anh cũng không hề nhớ.

“Là đồng nghiệp ở Quan Toàn trước đây sao?” Trong đầu Vạn Đại Phú chợt lóe lên, giật mình nuốt nước miếng, “..... Cậu không lẽ đang nói đến tiểu mỹ nữ của tôi?!”

Mạnh Thừa Kiệt cười khỏ, “Đại Phú, anh nên đổi nghề làm thầy tướng số đi, sao có thể lợi hại như vậy?”
Vây mà cũng đoán ra được.

“Cái này có gì khó đâu, trước kia cậu chỉ làm việc chính thức ở công ty Quan Toàn, hưởng hồ lúc Lam Nguyệt đến phỏng vấn, tôi biết cô ấy từng làm việc ở Quan Toàn.” Vạn Đại Phú kiêu ngạo nói.

“Anh không phải vì tôi từng làm việc ở Quan Toàn, nên mới nhận Lam Nguyệt chứ?”

“Đúng vậy! Ai bảo cậu là học đệ của tôi, hơn nữa người đến phỏng vấn nhiều như vậy, tôi lại không hiểu về kế toán, đâu có biết năng lực ai tốt, năng lực ai không tốt, tôi nghĩ làm việc ở Quan Toàn thì chắc sẽ không thể kém được, nên nhận cô ấy. Quả nhiên lúc trước tôi không chọn sai người, cô ấy thật sự làm việc rất tốt.”

Không nghĩ tới Lam Nguyệt vì có quan hệ với anh nên mới có thể vào làm ở Đạt Văn, càng không nghĩ tới anh sau khi vào Đạt Văn, mới có cơ hội một lần nữa quen biết Lam Nguyệt, duyên phận này thật đúng là kỳ diệu.

“Thừa Kiệt, cậu nói con của tiểu mỹ nữ rất giống cậu?”

Mạnh Thừa Kiệt gật đầu, mày rậm hơi nhú lại. “Anh đã từng thấy con của Lam Nguyệt chưa?”

“Chưa, căn bản không có cơ hội, Lam Nguyệt không để việc tư dinh vào việc công, chồng cô ấy cũng chưa từng tới công ty tìm cô ấy.”

“Con Lam Nguyệt tên là Chu Hoài Kiệt, chữ Kiệt giống như tên tôi.” Anh lại uống một ngụm rượu.

“Hoài Kiệt? Hoài niệm Mạnh Thừa Kiệt sao? Thú vị đây.”

“Đại Phú, anh cảm thấy có khả năng...” Mạnh Thừa Kiệt nhẹ nhàng lắc lắc chén rượu, ánh đèn mờ nhạt khiến khuôn mặt tuần tú càng thêm mê người.

“Cậu muốn nói gì? Nói con Lam Nguyệt có thể là con cậu?” Việc này thật đáng xem, tiểu mỹ nữ và Mạnh Thừa Kiệt, Vạn Đại Phú càng lúc càng phần khởi.

“Tôi không biết, chuyện này rõ ràng là không thể, cho dù tôi và Lam Nguyệt từng là đồng nghiệp ở Quan Toàn, nhưng tôi không có ấn tượng về cô ấy, tôi hẳn phải không biết cô ấy mới đúng.”

“Cậu xác định không hề say rượu loạn tính? Có thể nào là hậu quả sau một đêm sở lưu không?”

“Cho dù là một đêm, tôi cũng sẽ sử dụng tốt các biện pháp an toàn, hưởng hồ tôi như vậy, đối với tình cảm luôn chung thủy, không hề tùy tiện ăn bậy.... Đợi chút...” Anh như nhớ ra cái gì, cầm chén rượu rung rung rồi đặt xuống, chẳng lẽ đêm bốn năm trước là Lam Nguyệt sao? “Chỉ có duy nhất một lần, bởi vì rượu mà phát hỏa....”

Thời gian ăn khớp, địa điểm ăn khớp, ngay cả bối cảnh cũng ăn khớp, lớp sương mù trong lòng Mạnh Thừa Kiệt như tan ra, khó trách khi anh mới đến Đạt Văn, đã có cảm giác quen thuộc với cô...

Nước mắt cô khiến anh đau lòng, cô tươi cười làm tim anh như nhảy lên, chẳng lẽ bởi vì đêm hôm đó quan hệ sao?

Chính là khi ở Quan Toàn anh không nhớ cô, nhưng cô có đến tiệc chia tay của anh sao?

“Sao vậy? Sao cậu không nói tiếp? Cậu nhớ ra cái gì à?”

“Tôi không biết.” Mạnh Thừa Kiệt vẽ mặt mờ mịt.

Anh cần có chút ánh sáng để soi sáng tâm trạng hỗn loạn này, anh muốn biết Vạn Đại Phú nghĩ gì về những chuyện này, nên anh đem chuyện hôm nay tiện đường đưa Lam Nguyệt về nhà, thấy con Lam Nguyệt nói chuyện, trong đó cũng có cả phản ứng của Chu Tề Vĩ, Đỗ Mạn Nỵ và Lam Tinh khi nhìn thấy anh.

Quan trọng nhất là Tiểu Kiệt gọi anh là ba ba....

Tiếng nói non nớt, gương mặt đáng yêu, làm cho anh nghĩ anh thật sự là ba ba của Tiểu Kiệt.

Tiểu Kiệt thật sự là do đêm đó sao?

7. Chương 05 - Phần 1

Chương 5

Suốt một đêm, Mạnh Thừa Kiệt nằm trên giường, cảm giác say liên tiếp đánh úp lại, anh thực sự ngủ không yên, lặn qua lộn lại, nửa tỉnh nửa mê .

Lam Nguyệt chính là người đêm hôm đó sao? Kí ức của bốn năm trước giống như từ trong hơi sương mờ ảo dần dần hiện lên, đó là đêm trước ngày xuất ngoại của anh, các đồng nghiệp ở Quan Toàn vì anh mà tổ chức một buổi tiệc chia tay.

Mọi người đã thuê phòng KTV đủ để chứa được ba mươi người, ngọn đèn mờ ảo, âm nhạc sôi động, tiếng cười vang lên khắp nơi, trước sau có đến bao nhiêu người anh không nhớ rõ, anh chỉ cảm thấy mình giống như một mảnh tình mảnh bạc bị mọi người bao vây, rượu một ly rồi lại ly nữa, ca một khúc rồi xuống tiếp khúc nữa.....

Anh lại nghĩ, đêm đó anh có hát một bài ca nói về một mối tình buồn, lúc ấy có một cô gái muốn cùng anh hợp ca bài tình ca thống khổ ấy. Cô gái ấy tiếng hát tuy không hoàn mỹ, nhưng âm vang ấy lại khiến lòng anh xúc động không thôi.

Bạn gái anh, cũng là hòn ngọc quý của giám đốc Quan Toàn – Tiêu Thư Phương, bởi vì anh muốn xuất ngoại, cả hai đành phải chia tay, anh đứng giữa tình yêu và tương lai, đã lựa chọn tương lai, nhưng vì vậy mà mất đi một Q thứ tình cảm, một mối quan hệ cho kinh doanh sau này.

Cả đêm như vậy, trước cười vui sau lưng là chua xót , anh mượn rượu tiêu sầu, mượn tiếng hát để bày tỏ lòng mình, cho đến khi mọi người cũng dần dần ra về.

Tiệc tàn, anh từ chối lời đưa về của bằng hữu , thăm nghĩ muốn yên lặng một chút.

Anh đi ra phía sau KTV, anh không về nhà vội mà cố ý đi dọc theo con đường rộng lớn, muốn cho gió đêm thổi tan đi cơn say của mình, tự hỏi anh phấn đấu để được xuất ngoại, bỏ rơi tất cả như vậy có đúng chăng?

Anh gia thế không hiển hách, chỉ là một tên thường dân, lại có thể cùng con gái của Giám đốc kết giao, nếu không xuất ngoại mang thành tích về, người khác sẽ giễu cợt anh là dựa vào quan hệ với bạn gái mà có thể trèo lên chức cao này nọ, anh không muốn chính mình trở thành một người vô dụng dựa hơi phụ nữ.

Đi, đi mãi.. anh mệt mỏi đổ xuống một Q chiếc ghế đá ở lối đi.

“Mạnh Thừa Kiệt, Mạnh Thừa Kiệt, anh có sao không?”

“Không tốt!” Anh mơ hồ nhìn thấy một cô gái, đôi mắt mênh mông tràn đầy lo lắng, thực giả đan xen lẫn nhau.

“Tôi đưa anh về nhà, nhà anh ở đâu?”

“Tôi không cần về nhà!” Anh có chút dỗi, hơn nữa anh cũng không muốn mẹ anh thấy anh trong bộ dạng này, hại bà lo lắng.

“Anh không thể ngủ ở đây, sẽ bị bệnh mất.” Cô tiếp tục phe phẩy cánh tay anh, ngăn cho anh không chìm vào mộng mị.

“Vậy làm sao bây giờ?”

Cô gái nhíu mày nghiêng đầu nghĩ ngợi rồi nói:“Tôi đưa anh đến khách sạn nghỉ ngơi, được không?”

Anh không thấy rõ lắm khuôn mặt của cô, chỉ biết giọng nói của cô rất ôn nhu, mái tóc dài tung bay trước ngực.

“Được, chỉ cần không đưa tôi về nhà.” Anh biết anh đang như một đứa trẻ hờn dỗi, đang thêm muốn vị ngọt của đường nhưng không ai cho...

Cô gái mất một lúc, mới bắt được một chiếc taxi. Tuy rằng ý thức của Mạnh Thừa Kiệt không còn rõ, nhưng anh vẫn còn có thể đi lại được. Anh tựa vào vai cô, tiến vào trong xe.

Cô bảo lái xe taxi chạy đến một khách sạn gần đó nhất.

Cô cố hết sức đỡ anh, lấy tên đăng kí một căn phòng, sau đó một cách mệt mỏi mang anh lên phòng.

Vào trong phòng, cô rót cuộc cũng mở miệng sau suốt quãng đường im lặng: “Anh có muốn uống trà không? Sẽ dễ chịu hơn đây.”

“Được!” Anh nằm dài trên giường lớn, nặng nhọc trả lời.

“Mạnh Thừa Kiệt, Mạnh Thừa Kiệt, dậy uống trà nè.” Nhìn anh nằm trên giường không hề có xu hướng đứng dậy được, cô phải đem trà để lên đầu tủ bên cạnh, sau đó dìu anh dậy.....

“A!” Sức con gái rất yếu, chẳng những không nâng anh dậy được, ngược lại cả người cô ngã xuống ngực anh.

Tay anh đưa lên vén những sợi tóc mềm mại của cô ra sau, muốn nhìn rõ mặt của cô hơn.

“Cô làm sao biết được tên tôi?” Ánh mắt anh dày đặc sương mù, tiếng nói trầm ấm mị hoặc làm người ta không biết gì cũng phải đỏ mặt.

“Tôi là đồng nghiệp của anh, đương nhiên biếtQ được.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ánh lên một màu hồng trông thật quyến rũ.

“Cô là ai? Tôi tại sao không biết cô!” Ngọn đèn trong đêm bị bóng lưng của cô che khuất, khiến anh không thể nào thấy rõ dáng vẻ của cô.

“Tôi là ai không quan trọng, đúng không? Dù sao anh ngày mai sẽ không đến công ty, anh tuần sau phải xuất ngoại mà.”

Đúng vậy! “Cô nói đúng, lần này từ biệt chúng ta sẽ không còn cơ hội gặp lại nhau.”

“Anh say rồi, để tôi đứng lên đi.” Cô đẩy hai cánh tay đang run nhè nhẹ vào ngực anh.

“Tôi mệt mỏi quá!” Anh không buông cô ra, ngược lại dùng hai tay ôm chặt lấy thắt lưng của cô, làm cho cô ngã vào ngực anh, lúc này anh đang rất cần một cảm giác ấm áp nào đó.

Mà hơi thở của cô gái xa lạ này làm cho anh thấy yên tâm lạ.

“Mạnh Thừa Kiệt, anh đừng lo lắng nhiều, xuất ngoại tuy có vất vả, nhưng tôi tin rằng anh có thể thuận lợi mà lấy được học vị trở về.” Cô gái ấy thì thầm bên tai anh.

Anh nở nụ cười, cô gái xa lạ này dùng những lời ngọt ngào an ủi anh, làm anh cảm thấy an tâm về chính mình hơn, bất chợt nỗi buồn thất tình cũng tan biến.

“Cảm ơn cô.”

Cô gái ôn nhu nở nụ cười, nhẹ nhàng hôn lên trán anh. “Tuy rằng anh không biết tôi, nhưng tôi biếtQ anh, anh ở nước ngoài phải biết tự chăm lo cho chính mình, đừng uống rượu nữa, như vậy sẽ tốt cho sức khỏe hơn, chúc anh thuận buồm xuôi gió.”

Lời của cô tràn đầy nỗi sầu não của ly biệt, mà nụ hôn của cô lại tột độ nồng ấm làm say lòng người.

Là ai đã châm lên dục tình hỏa trước? Anh không biết, cô cũng không biết.

Hết thấy mọi chuyện cứ như vậy mà tự nhiên phát sinh.

Khi anh cuồng liệt hôn lên đôi môi dịu ngọt của cô, mọi chuyện đã trở nên không còn cứu vãn được nữa.

Nhưng mà Mạnh Thừa Kiệt nhân lúc trong đầu còn có một Qia lý trí, đẩy ra cô ra, nhẹ nhàng nói: “Cô có thể rời đi, không cần để ý đến tôi.”

“Không, tôi muốn nắm chặt một cơ hội được ở cùng với anh. Về sau chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nữa.” Cô không hề cự tuyệt, ngược lại chủ động hôn lên môi anh.

Mạnh Thừa Kiệt gầm nhẹ một tiếng, chôn chính mình vào sâu trong miệng cô, tận tình hưởng thụ nụ hôn ngây ngô của cô.

Bầu không khí ấy vừa nhu tình lại vừa phảng phất u sầu .

Anh cùng một cô gái không biết tên, trải qua một đêm tình...

Hứng đông hôm sau, người bên cạnh anh đã không còn, chỉ còn lại sự hỗn độn cùng với một vết máu hồng có thể minh chứng cho đêm hoan ái hôm qua, nếu không anh cũng tự nghĩ đó chẳng qua là một giấc mộng của rượu nồng mà thôi.

Anh không thèm suy nghĩ cô gái hôm qua rốt cuộc là ai, hoàn toàn không để vào trong trí nhớ, cũng không muốn đoán vì sao cô lại đem trinh tiết mà trao cho anh.

Anh mang theo một tâm tình hoàn toàn mới mẻ, vượt trùng dương, rời Đài Loan mà ra nước ngoài, bỏ lại sau lưng những tình cảm hôm nào.

Trải qua một đêm mất ngủ suy nghĩ, Mạnh Thừa Kiệt dần dần bình tĩnh, anh nhớ được tên khách sạn anh đã đi vào với cô gái lạ mặt ấy.

Anh luôn muốn chủ động tìm ra chân tướng sự tình, nên khi chưa biết được, nổi bất an cứ vây lấy anh.

Nếu bốn năm trước cô gái kia là Lam Nguyệt thì tốt, nếu không phải cô, cũng không sao, ít nhất anh cũng không cần đoán đi đoán lại, cứ cho Tiểu Kiệt không phải là con anh đi, anh dù thế nào cũng sẽ theo đuổi cô.

“Tiểu thư, tôi cần số liệu của bốn năm trước, có thể tra giúp tôi không?”

Cô tiếp viên nhìn anh bằng con mắt lạ lùng, lễ độ hỏi: “Tiên sinh, xin hỏi vì sao anh muốn tra? Anh đã từng ở đây sao?”

“Là thế này, năm đó tôi cùng bạn gái đi chơi dừng chân ở nơi này, Qôi nhớ rõ ngày đó là mười hai tháng mười một, nhưng mà bạn gái tôi lại nói là mười một tháng mười một, cô ấy nói là tôi nhớ nhầm, vì vậy, cô ấy không chịu nhận lời cầu hôn của tôi. Không giấu gì cô, nơi này là nơi lần đầu tiên của chúng tôi..... Ừm..... Cô biết đó, khách sạn này đối với cô ấy mà nói rất quan trọng, tôi vì muốn an lòng cô ấy mà phải đến đây để chứng thực cho cô ấy biết.” Phong thái mê người của anh làm cho tất cả các cô gái ở quầy đều mê muội.

Cô tiếp viên nhanh chóng gõ nhẹ lên bàn phím, tìm dữ liệu của bốn năm trước.

“Tiên sinh, xin hỏi lúc ấy anh dùng tên gì để đăng ký?”

Thôi rồi, anh đành phải đánh cuộc một phen. “Lam Nguyệt, lam trong bầu trời, nguyệt trong ánh trăng”.

Cô tiếp viên lại tiếp tục gõ gõ, chợt dừng lại nhấn một phím enter, Mạnh Thừa Kiệt nín thở chờ đợi. “Tiên sinh, anh và bạn gái đều nhớ nhầm cả, là mười hai tháng mười, nhưng mà anh có vẻ đúng hơn đấy!”

Bingo! Anh nhận lấy tờ giấy cô tiếp viên đưa. “Cám ơn, cám ơn Lí tiểu thư.” Anh nhìn thoáng vào bảng hiệu trên ngực cô.

“Dừng khách khí, chúc anh cầu hôn thành công!”

“Được, đến lúc đó tôi mời cô uống rượu mừng.” Mạnh Thừa Kiệt cầm lấy tờ giấy mong manh, bay vọt ra khỏi cửa khách sạn.

Đúng là Lam Nguyệt, đêm hôm đó đối tượng của anh chính là cô! Anh đối với cô có cảm giác quen thuộc không phải là không có căn cứ, anh thực sự đã cùng cô ấy thân mật xác thịt.

Đại Phú nếu biết chân tướng sự tình, nhất định sẽ cười cho điên đảo trời đất.

Hơn nữa anh được làm bố rồi, anh thực đã có một đứa con ba tuổi, cậu nhóc đáng yêu dễ thương đó dĩ nhiên phải là con anh, ~~ anh không biết nên diễn tả cảm xúc vui vẻ lại hỗn độn này như thế nào.....

Đợi chút, nếu như anh không đến công ty cô công tác, nếu anh không được nhìn thấy Tiểu Kiệt, Lam Nguyệt có phải sẽ trốn giấu diếm anh cả đời không?

Trước kia anh không có ở trong nước, anh có thể thông cảm cho cô ấy phải lặn lội nuôi con một mình, nhưng là anh bây giờ đã xuất hiện trước mặt rồi, hơn nữa cô ấy rõ ràng là vẫn còn rất nhớ anh, tại sao cô không nói cho anh tất cả mọi chuyện?

Lam Nguyệt không nói cho anh, nhất định có nguyên nhân của cô, anh không thể liên như vậy chạy tới chất vấn cô, càng không thể ép hỏi cô, lỡ như cô mang theo Tiểu Kiệt chạy trốn, anh biết làm gì bây giờ?

Kỳ thật, mấy năm qua, tình cảm của anh trở nên thủy chung hơn bao giờ hết, anh rất khó động tâm với một nữ nhân nào khác, nay vừa mới thấy cô anh đã dội lên một thứ dự vọng cuồng nhiệt, hơn nữa còn muốn bảo vệ cô, chăm sóc cho cô thật tốt.

Anh quyết định không trực tiếp cùng Lam Nguyệt ngả bài, dùng thời gian để cô có thể tin tưởng anh.

Gần sáu giờ, đã đến lúc tan tầm, Mạnh Thừa Kiệt vội vàng chạy về công ty, anh giả vờ bỏ quên tư liệu, chạy ào vào phòng, nóng lòng muốn gặp Lam Nguyệt.

Anh chưa từng để tâm đến một cô gái nào như vậy, chưa từng có khát vọng mãnh liệt như thế, hôm nay anh vì chuyện tình cảm mà trở lại công ty, nếu để cho Vạn Đại Phú biết chắc chắn anh ta sẽ nổi giận đến mức giơ tay giơ chân.

Nhưng người tính không bằng trời tính, Hà Tư Ngâm nói cô đi đến cục thuế nhà nước có việc, xong việc sẽ về nhà luôn, không trở lại công ty.

Mạnh Thừa Kiệt muốn gọi điện thoại gấp cho cô, nhưng lại không tìm thấy lý do gì.

Đáng giận hơn là, trong ba ngày tiếp theo, không biết là vận mệnh trêu cợt, hay là ông trời muốn xử phạt anh, không phải anh về công ty muộn lúc cô đã Qan tằm, thì cũng là cô phải ra ngoài làm việc.

Hôm nay, quay chụp ngoại cảnh quảng cáo, rốt cục cũng xong một đoạn, còn lại chỉ là chỉnh sửa sơ qua, anh mới có thể phóng nhanh về công ty.

Nhìn bóng dáng Lam Nguyệt mảnh khảnh, anh có chút không tự nhiên ngồi ở chỗ làm việc. Lúc này qua khóe mắt anh thấy Tiểu Bạch đi đến bên cạnh Lam Nguyệt.

“Lam Nguyệt, chưa nghỉ hả?” Tiểu Bạch hỏi.

“Vẫn chưa!” Lam Nguyệt vừa làm việc vừa trả lời, “Đúng rồi, anh mua tài liệu mất bao nhiêu tiền, ngày mai tôi nói lão đại Qrả lại cho anh.”

“Không sao đâu, có mấy ngàn Qhôi mà.” Tiểu Bạch ngắm cô đang Qhu dọn đồ đạc. “Tôi cũng đang muốn đi ra ngoài, thuận tiện tiễn cô một đoạn đường, cô không phải nói cô phải đi đến nhà trẻ sao?”

Mới trải qua vài ngày, tin Lam Nguyệt đã ly hôn như ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ, làm cháy sạch Qoàn bộ trái tim của anh em trong công ty.

Có lẽ là Hà Tư Ngâm nói, cũng có lẽ là do câu nói kia của Mạnh Thường Kiệt, dù sao mọi người đều biết hết, mấy ngày nay cô nghe được nhiều lời quan tâm, làm cho cô không biết ứng phó thế nào, chỉ biết liên tục mỉm cười cho qua chuyện.

“Không cần, tôi đi xe buýt quen rồi.”

“Xe buýt đi rất chậm, tôi đưa cô đi cho nhanh.”

8. Chương 05 - Phần 2

Ngồi ở bên cạnh cô, Hà Tư Ngâm lên tiếng: “Tiểu Bạch! Anh dùng cái gì đưa Lam Nguyệt đi, xe máy của anh sao? Thời tiết đang lạnh lắm, anh tính để Lam Nguyệt phải hứng gió đông chịu lạnh sao?”

Tiểu Bạch tuy rằng biết Hà Tư Ngâm đang trêu chọc anh, cũng chỉ mỉm cười. “Không sao đâu, áo khoác của tôi có thể đưa Lam Nguyệt mặc, thân của tôi sẽ đưa cho Lam Nguyệt ôm, bảo đảm cô ấy sẽ thấy ấm.”

Lam Nguyệt cũng biết Tiểu Bạch cũng không có ý theo đuổi cô, anh thuần túy là xuất phát từ hảo ý, bởi vì biết cô đã ly hôn, cho nên đặc biệt quan tâm cô, chỉ sợ cô vất vả.

“Tiểu Bạch, anh gầy như vậy, ôm vào toàn xương không, tôi ôm sao được!” Cô cười cười nhìn Tiểu Bạch một cái. Cô cùng các đồng nghiệp ở cùng với nhau, đều vui vẻ như vậy, nhưng khi đối mặt Mạnh Thừa Kiệt, cô cảm thấy rất khản trương.

“Oa ~~ chê tôi gầy, vậy giám đốc thân thể cường tráng lại có thể đi ư?” Tiểu Bạch oa oa kêu phẫn.

Mạnh Thừa Kiệt tuy rằng đang giả bộ làm việc, nhưng vẫn vểnh tai lên nghe bọn họ nói chuyện phiếm, anh thực sự cảm tạ Tiểu Bạch đem đề tài này xả lên người anh nha. “Lam Nguyệt, tôi đưa cô về, tôi có lái xe đến, trên xe còn có máy điều hòa.”

“Giám đốc, anh có trở lại công ty nữa không?” Hà Tư Ngâm đối Mạnh Thừa Kiệt có hảo cảm, lại khổ tâm vô cùng khi không thể tiến thêm một bước phát triển, bởi vì anh thật sự bẽ bộn nhiều việc, bọn họ ngồi gần nhau như vậy, nhưng rõ ràng cơ hội ở chung với giám đốc không có. Khi nghe đến việc anh muốn đưa Lam Nguyệt về, lòng cô giống như là uống hết cả bình dấm chua vào, ê ẩm đau.

“Tôi buổi tối tám giờ còn phải cùng lão đại họp.”

“Tôi chờ anh trở về, tôi nghĩ nên thảo luận với anh một chút về chuyện chọn mua số liệu quý, thử xem cần loại nào.” Hà Tư Ngâm tìm cái lấy cớ, như vậy buổi tối anh có thể đưa cô về nhà.

“Được!” Mạnh Thừa Kiệt đáp ứng.

Lam Nguyệt nhanh chóng đem đồ đạc bỏ đại vào túi, cô không mong Tiểu Bạch lấy xe máy đưa cô đi, cũng không cần ngồi thoải mái trong xe hơi của Mạnh Thừa Kiệt.

“Giám đốc, anh nhiều việc như vậy, không cần đâu, cảm ơn ý tốt của anh.” Cô liên tục cảm ơn, sau tự mình đi ra khỏi phòng. Mạnh Thừa Kiệt làm sao có thể buông tha cơ hội tốt như vậy, cầm lấy cái chìa khóa xe đuổi theo. “Cho tôi một cơ hội đưa cô về đi, hơn nữa tôi cũng rất nhớ Tiểu Kiệt.”

Cô chợt thấy lạnh sống lưng, anh có phải đã biết gì rồi hay không? Không, không đâu Cô tự trấn an chính mình, ngôn giả vô tâm, người nghe cố ý.

Đỗ Mạn Ný dặn cô cẩn thận, trăm ngàn không thể để lộ ra sơ hở gì, vạn nhất Mạnh Thừa Kiệt chỉ cần đưa nhỏ không cần mẹ, cô biết làm cái gì bây giờ!

Mà Lam Tinh cũng bảo cô đừng nên mềm lòng, không được vừa thấy đại soái ca đã hồn vía lên mây, đến lúc đó thương tâm lại thương tình!

Chu Tề Vĩ lại phản đối Mạnh Thừa Kiệt chỉ vì vẻ ngoài, hẳn cảm thấy Mạnh Thừa Kiệt quá mức cuồng dã, không thể mang lại hạnh phúc và an toàn cho phụ nữ.

Tóm lại, mọi người bên cạnh, trừ bỏ Chu gia không biết gì hết, đều không tán thành việc cô cùng Mạnh Thừa Kiệt tiến xa thêm bước nữa, nếu có thể thì nên trốn đến một nơi thật xa.

Nhưng là.....

Lam Nguyệt đi sau lưng anh, thất thần nhìn dáng người cường ngạo kia.....

Cô ngoan ngoãn ngồi trên xe anh, đem những lời cảnh cáo của Lam Tinh, Đỗ Mạn Ný cùng Chu Tề Vĩ trở thành gió bên tai, rõ ràng cô cũng biết không nên cùng anh tiếp cận, nhưng lòng cô không thể khống chế được.

“Nuôi con nhỏ một mình có vất vả không?” Mạnh Thừa Kiệt đưa xe ra khỏi tầng hầm, dùng mắt dò hỏi nhìn Lam Nguyệt.

“Không vất vả lắm, mẹ và em tôi đều giúp đỡ rất nhiều, còn có bố và ông bà nội của Tiểu Kiệt cũng rất quan tâm đến Tiểu Kiệt.”

Nghe đến Tiểu Kiệt gọi cái tên cảnh sát quê mùa Chu Tề Vĩ kia là bố, trong lòng anh thấy khó chịu.

“Cô quen Chu Tề Vĩ như thế nào?”

“Tôi, Mạnh Ný, Tề Vĩ và Lam Tinh, chúng tôi là bạn cùng lớn lên từ nhỏ.”

Nguyên lai là thanh mai trúc mã, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc Chu Tề Vĩ kia đã từng cùng cô kết hôn, nỗi khó chịu của anh càng dâng cao.

“Tôi cảm thấy Tiểu Kiệt bộ dạng chẳng giống Chu Tề Vĩ chút nào, tôi thấy Tiểu Kiệt lại có vẻ giống tôi hơn.”

Cô giật mình khi nghe anh nói, phía trước đột nhiên vang lên một tiếng động lớn, Mạnh Thừa Kiệt cũng phản ứng nhanh chóng đạp phanh dừng lại, bánh xe ma sát với mặt đất tạo ra một âm thanh khủng khiếp.

“A!” Lam Nguyệt nhìn không được hô một tiếng, cô không nghĩ với tốc độ anh đang lái lại có thể ngừng xe được, may mắn xe ngừng lại, nếu không hậu quả của cú va chạm này sẽ không thể nào tưởng tượng.

Vừa mới thở phào một tiếng, đạp vào mắt cô là cảnh hỗn độn của giao thông, máu bê bết cả mặt đường, một cánh tay lẫn lông lốc trước mặt. “A!” Cô hai tay che mắt, kêu to.

“Đừng sợ, đừng sợ!” Anh tháo dây an toàn cho cô, vỗ về bờ vai của cô, để cô tựa vào lòng mình.

“Có..... Có.....” Cô sợ tới mức không thể nói ra tiếng.

“Được rồi, anh biết, em đừng nghĩ gì, không có gì đâu.” Mạnh Thừa Kiệt dịu dàng trầm ấm nói bên tai cô, trấn an cơn khủng hoảng của cô.

Người chung quanh bắt đầu xao động, kêu to, ồn ào, cô chỉ có thể đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi ở ngực anh, hấp thụ nguồn sức mạnh của anh.

Trong lòng anh thật ấm áp, thật khiến người ta yên tâm, nỗi sợ hãi của cô dần dần biến mất, sức nhớ ra Tiểu Kiệt vẫn đang chờ cô.

Cô ngược mắt lên nhìn anh, nước mắt ướt đầm khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của cô. “Làm sao bây giờ? Chúng ta có thể rời đi không?” Hai người nửa người trên như đang dán vào nhau, nhưng là, cô không có bản lĩnh đẩy anh ra mà một mình đối mặt thảm kịch tai nạn xe cộ, chỉ có thể đưa ánh mắt nhìn anh hỏi.

“Chỉ sợ không được, chúng ta cách tai nạn giao thông này gần quá, phía sau cũng là một dãy xe dài đang xếp hàng, hiện tại quả thực là tiến thoái lưỡng nan, đợi cho cảnh sát đến, khai thông giao thông, chúng ta mới có thể đi được.” Anh thật may mắn khi có thói quen đem theo khăn tay như thế này, bây giờ nó rất là hữu dụng.

Anh dùng khăn tay lau nước mắt cho cô, cô kinh ngạc muốn thoát khỏi lòng anh, nhưng mà tay anh đang giữ chặt thắt lưng cô khiến cô không cách nào di chuyển.

“Tôi tự làm được, cảm ơn!”

“Không cần phải nói cảm ơn với anh, nghe hai chữ xa lạ khách khí này thật là ngại màng nhỉ.”

Anh không buông tha cho cô, kiên trì lau nước mắt trên mặt cô.

Không khí bên trong xe rất áy náy, Lam Nguyệt đành phải nhanh chóng tìm đề tài khác, “Tôi đi bộ xuống đón Tiểu Kiệt là được rồi.”

“Không được! Xe cứu thương còn chưa tới, em dám xuống xe sao? Em không nên đến đó xem.....” Không phải anh cố ý muốn dọa cô, mà là anh thực sự không muốn buông cô ra, đâu phải dễ gì được như vậy, bởi vì có chuyện xảy ra ngoài ý muốn mà anh mới có cơ hội gần gũi với cô, có thể nào dễ dàng buông tay đâu!

Những lời ấy nhắm thẳng vào nội tâm yếu ớt của cô. “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Nói Chu Tề Vĩ đi đón. Anh ta không phải là bố của Tiểu Kiệt sao?” Anh phải lợi dụng thật tốt cái tên bố giả này.

“Ừm, để tôi gọi điện thử.” Cô đẩy người khỏi ngực anh, ý muốn anh buông tay.

Mạnh Thừa Kiệt lúc này mới buông thắt lưng mảnh khảnh của cô ra.

Tiếng xe cứu thương, xe cảnh sát ở cách đó không xa vang lên, cô không thể gọi cho Chu Tề Vĩ, vì vậy liền nhờ Đỗ Mạn Ny.

Đỗ Mạn Ny đồng ý giúp cô đi đón con, đương nhiên cô không có can đảm nói cô đang ở trong xe của Mạnh Thừa Kiệt, nếu không, khi cô trở về nhất định sẽ bị mắng đến đau nhức cả lỗ tai.

Xe cứu thương chở hết những người bị thương đi, biến mất vào bóng đêm, một người cảnh sát bắt đầu lần theo dấu vết của vụ tai nạn, trên mặt đất vẽ ra các ô vạch, sau đó chỉ huy các xe tham gia giao thông tiếp tục chạy.

Bởi vì xe Mạnh Thừa Kiệt ngay sát vụ tai nạn, cảnh sát muốn Mạnh Thừa Kiệt cùng Lam Nguyệt xuống xe tra hỏi, tìm hiểu nguyên nhân.

Thực ra, Lam Nguyệt có thể rời đi, bởi vì cô không phải là người lái xe, nhưng mà Mạnh Thừa Kiệt vì muốn đưa cô đi đón con, mà gặp phải chuyện không hay này, cô đương nhiên phải có nghĩa vụ ở bên cạnh anh.

Thời tiết càng về đêm càng lạnh, gió lạnh mười lăm độ thổi thẳng đến Lam Nguyệt làm cô run rẩy, cô không dám nhìn qua phía khu giao lộ đầy vết máu kia, chỉ có thể hướng mặt nhìn về phía khác.

Mạnh Thừa Kiệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, anh cởi áo khoác của mình, trùm lên người cô. “Đừng lo lắng, không có việc gì.” Sau đó tự nhiên vậy nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Bàn tay Mạnh Thừa Kiệt thật to, thật ấm áp, giống như con người anh, lúc nào cũng như ánh mặt trời tràn ngập mị lực, khiến cô không thể khống chế mình, chỉ có thể si mê nhìn anh tiêu sái bên cạnh, cảm nhận hết hơi ấm từ bàn tay anh, mong sao cho bàn tay nhỏ bé của cô không rời khỏi tay anh.

Cảnh sát hỏi đi hỏi lại một hồi, lưu lại số liệu của Mạnh Thừa Kiệt, sau đó mới cho bọn họ rời đi.

Vì sự trì hoãn này, khi ngồi lên xe của Mạnh Thừa Kiệt cũng đã bảy giờ rưỡi.

“Có đói bụng không? Muốn ăn gì không?” Anh hỏi cực tự nhiên, không chút gì xa lạ.

“Tôi về nhà ăn là được.” Lòng bàn tay vẫn còn lưu lại hơi ấm của anh, cô đem hai tay nắm lại đặt trên đầu gối, khóe miệng mỉm cười hạnh phúc.

“Em về nhà còn có cái để ăn, anh về chẳng có gì cả, anh đáng thương vậy, em giúp anh một bữa cơm đi!” Biết rõ lòng của cô vô cùng tốt bụng, muốn cho cô đồng ý, phải để cô sinh ra lòng thương cảm đã.

Anh đã sớm biết, trước mặt cô chỉ có thể là một con mèo nhỏ đáng thương, nếu cậy mạnh sẽ chỉ làm cô càng thêm xa anh hơn mà thôi.

“Được rồi! Vậy anh muốn ăn cái gì?” Ai da! Cô thực sự bị lời nói của anh làm ằm lòng.

“Anh biết có một nhà hàng Italy rất ngon. Em có ăn được đồ Italy không?”

“Sao cũng được. Tôi không kén ăn.”

Thấy cô gật đầu, lòng anh bay lên vui sướng.

Anh không nên xem tai nạn xe cộ kia là chuyện may mắn, nhưng anh thực cảm tạ nó bởi vậy anh mới có cơ hội cùng cô ăn cơm.

Lúc anh vừa mới đến Đạt Văn làm việc, vừa nhìn thấy cô là anh đã thấy lòng mình không yên ổn, mỗi lúc cô cười hay nhăn nhó đều thực sự hấp dẫn anh, anh thực không tự chủ được mà dõi theo nhất cử nhất động của cô.

Mà hiện tại, tình yêu đối với cô càng thêm sâu nặng, cô đã vì anh mà sinh một đứa con, điều này chắc chắn phải cần rất nhiều nghị lực bởi cô thậm chí còn không biết anh đang ở đâu. Cô nhìn có vẻ yếu ớt như vậy, tại sao lại có thứ năng lực dũng cảm phi thường thế?

Anh tìm cách đậu xe vào bãi.

“Dừng xe ở đây là được, chúng ta còn phải đi bộ năm phút nữa mới đến.”

“Không sao đâu, nơi này rất khó đậu xe, có thể đỗ ở đây là tốt rồi.”

“Ừm.. bên ngoài rất lạnh, anh có đem theo áo khoác, em có muốn mặc không?” Đêm nay nhiệt độ rất thấp, Mạnh Thừa Kiệt lo sợ cô bị cảm lạnh.

“Không cần, tôi đang mặc áo ấm rồi, giờ mà mặc thêm nữa bước đi rất khó khăn.” Lam Nguyệt nhẹ nhàng cười nói.

Hai người xuống xe, gió lạnh ập đến, nhiệt độ không khí bên ngoài thật sự rất thấp, cái này thật thích hợp cho hai người đi sát vào nhau mà sưởi ấm cho nhau.

Mạnh Thừa Kiệt đi bên phải cô, không do dự nắm lấy tay cô.

Bước đi của cô chậm dần, lo lắng suy nghĩ rằng như vậy có ổn không?

“Sao thế?” Anh có cảm giác như cô đi chậm như ốc sên.

“Giám đốc, anh..... Chúng ta.....”

Anh đứng lại, nhìn chằm chằm vào cô, “Em muốn nói cái gì?”

Lam Nguyệt giơ lên bàn tay đang nắm chặt của hai người. “Như vậy ổn không? Chúng ta đâu phải người yêu.”

Lời nói của cô làm anh bật cười. “Từ giờ trở đi chúng ta chính là người yêu.” Anh thực bá đạo tự tiện quyết định mà.

“Anh cười giống hệt như lão đại!” Lam Nguyệt bật cười.

“Anh nhất định là bị hấn ta làm hại” Anh cố ý làm ra vẻ mặt ghét bỏ

“Giám đốc, đâu có phải nói là người yêu sẽ trở thành người yêu ngay đâu.” Tuy rằng kinh nghiệm ái tình của cô rất ít, nhưng cũng đã có qua một hai lần, đâu có ai bá đạo như anh.

“Vậy em muốn thế nào mới có thể là người yêu?” Anh bốn cợt nhìn cô.

“Ít nhất phải làm quen trước, hoặc phải hẹn hò linh tinh, sau đó mới có thể là người yêu của nhau, đây là chuyện bình thường mà.” Cô nói nghiêm túc.

“Chẳng lẽ chúng ta không bình thường sao?” Anh nắm lấy tay cô tiếp tục đi về phía trước không để ý đến kháng nghị của cô, bởi vì anh không nghĩ anh sẽ buông tay cho cô rời đi phút giây nào.

“Đương nhiên, chúng ta ngay cả kết giao đều không có, có thể nào.....” Nắm tay?

“Anh đang cùng đi với em, em cứ cho đó là kết giao đi, bây giờ anh chính là bạn trai của em, anh đương nhiên có thể nắm tay em mà đi.” Bọn họ ngay cả con cũng đã có, cô còn dám nói những thủ tục bình thường với anh sao?

Cô gái này quả thật một chút cũng không chú ý đến anh, có lẽ anh phải nên tấn công nhiều hơn nữa.

Anh ngụy biện? “Nếu tôi không đồng ý?” Cô đối với anh một chút phòng bị cũng không có, chỉ có thể để anh dắt mũi mãi.

“Em phải đồng ý.” Anh bá đạo thay cô kết luận.

Mạnh Thừa Kiệt hoàn toàn đã quên rằng tám giờ anh phải về họp với Vạn Đại Phú, anh cũng đã quên Hà Tư Ngâm còn ở công ty chờ anh quay lại, trong lòng anh giờ chỉ có tiểu mỹ nhân trước mặt mà thôi.

Lúc ăn cơm, anh tắt điện thoại di động, anh không cho phép bất cứ kẻ nào có thể phá hỏng phút giây riêng tư này.

Nhìn cô thảnh thơi đồ bưng khuôn mặt nhỏ nhắn, nghe cô sung sướng nói về Tiểu Kiệt, anh thật sự cảm thấy hạnh phúc.

“Giám đốc, đã chín giờ rồi, tôi phải về nhà.”

“Bây giờ không phải giờ làm việc, đừng có gọi anh là giám đốc.” Tuy đây không phải nơi hoàn hảo, nhưng anh muốn ở cùng cô suốt đêm, cùng lắm là hai người sẽ lại có thêm một đứa con đáng yêu nữa.

“.....” Cô nhìn ý cười tuần lã của anh, lại không nói được lời nào.

“Thừa Kiệt, nào, nói theo anh.”

“Thừa.... Kiệt” Cô giống như đứa trẻ bị bắt nói gọi tên anh, khuôn mặt nhỏ nhắn lại không tự chủ được đỏ lên.

“Tốt lắm, gọi nhiều lần em sẽ quen thôi.” Anh xoa đầu Lam Nguyệt cổ vũ.

Đây là mơ sao? Cô thật sự đang cùng anh kết giao sao? Anh nói bọn họ là người yêu?

Lam Nguyệt đi đi hai bàn chân, nhưng vẫn cảm thấy không thực, tất cả mọi chuyện có phải là anh đang trêu đùa cô chăng?

Mạnh Thừa Kiệt vẫn như cũ nắm tay cô đi về bãi đậu xe, sau đó lái xe đưa cô về nhà. Đêm nay, anh thực vui vẻ, bởi vì cô không hề cự tuyệt lời đề nghị của anh, anh chẳng những có thể thành bạn trai của cô, mà giờ còn có thể chăm sóc bảo vệ cô.

Đứng dưới nhà cô, anh nói muốn lên nhìn Tiểu Kiệt, nhưng cô nhất định không cho, lo sợ người khác thấy, cũng may anh không nài nỉ nhiều, tạm biệt cô rồi phóng xe đi.

Cô lặng ngắm chiếc xe của anh chìm trong màn đêm.

Nếu đây là mơ, hãy để cô mơ lâu một chút!

Cô vùng trộm thương anh nhiều như vậy năm, mỗi lần chỉ có thể nhìn ảnh chụp của anh mà ngẩn người, nay anh đang sờ sờ ngay bên cạnh cô, giờ tay là tới, tại sao cô phải cảm thấy sợ hãi kia chứ?

Nếu tình yêu chưa đến đã mất đi, cô sẽ không đau thương.

Nếu yêu thật sâu rồi sau đó mất đi, cô nhất định sẽ sống không bằng chết.

Vẫn là không nên yêu! Nhưng là cô phải làm sao để cự tuyệt anh?

Lời cảnh cáo của Lam Tinh, Đỗ Mạn Ny và Chu Tề Vĩ vẫn còn văng vẳng đâu đây thôi, nhưng cô đã là bạn gái của anh.

Cho dù điều đó sẽ khiến cô đau đớn tột cùng, thương tích đầy mình cô vẫn muốn thử một lần cùng anh nếm thử tư vị của tình yêu!

9. Chương 06

Chương 6

Lam Tinh, Chu Tề Vĩ, Đỗ Mạn Ny ba người ngồi ngay ngắn trên ghế sofa đợi Lam Nguyệt về.

Lam Nguyệt khỏe môi còn mang theo nụ cười, bước chân nhẹ nhàng, khi nhìn thấy trận thế này, nụ cười trong nháy mắt cứng đờ, cô biết không thể trốn thoát.

“Tiểu Kiệt đâu?” Cô đành lấy con làm lá chắn.

“Ngủ.” Lam Tinh thần nhiên nói.

“Hôm nay sao lại ngoan như vậy, còn chưa đến chín giờ đã lên giường đi ngủ?” Cô cười gượng.

“Cô giáo nói, thằng bé cứng đầu, ngủ trưa không chịu ngủ, nên khá mệt, tở là mẹ nuôi của nó phải dỗ dành liên tục, nó mới chịu ngủ.” Lần này Đỗ Mạn Ny báo cáo.

“Ừm.... Tớ đi tắm rửa.” Cô tự lui vào phòng mình, bất đắc dĩ bị Lam Tinh giữ lấy.

“Chị, đừng làm rùa nữa, trốn được một lúc cũng không tránh được cả đời.”

“Nguyệt!” Đỗ Mạn Ny làm nũng thân thiết. “Trà tớ đã pha cho cậu, ngồi xuống nói chuyện phiếm đi! Hay cậu muốn đợi mẹ Lam về, nói ẹ nghe?”

“Muốn tán gẫu cái gì?” Lam Nguyệt kiên trì ngồi xuống ghế sofa.

“Lam Nguyệt, mọi người đều quan tâm em, em và Mạnh Thừa Kiệt thế nào vậy?” Người nói chuyện đầu tiên là Chu Tề Vĩ.

“Mọi người trước đây không phải vẫn lo lắng tôi không có ai lấy sao? Lo lắng tôi tự nhốt mình cả ngày ở nhà sao? Hiện tại tôi bắt quả chỉ ăn bữa cơm, mọi người sao lại làm nghiêm trọng như vậy?” Lam Nguyệt phải lớn tiếng dọa nạt, bằng không khi cô hé miệng, tuyệt đối không thể ứng phó lại được ba cái mồm.

“Không phủ nhận chính là thừa nhận! Chị thật sự muốn trở lại với Mạnh Thừa Kiệt?!” Lam Tinh tức giận đứng trước mặt Lam Nguyệt.

“Ồ trên đường gặp tai nạn xe cộ thôi! Mọi người không xem tin tức sao? Tôi thấy kênh SNG có phát sóng mà.” Lam Nguyệt đành phải tránh đi.

“Lam Nguyệt, nói vào trọng điểm đi.” Đỗ Mạn Ny nhún mắt lại, cảnh cáo Lam Nguyệt tốt nhất không nên giả bộ ngớ ngẩn.

“Mọi người cũng biết tôi nhất gan, sợ nhất nhìn thấy máu, tôi sợ tới mức căn bản không dám xuống xe, hơn nữa tai nạn làm xe cộ phía sau không đi được, muốn đi cũng không được, đành phải nhờ Mạn Ny đi đón Tiểu Kiệt, sau đó chúng tôi lại bị cảnh sát giữ lại làm biên bản, anh ấy chưa ăn cơm, tôi cũng chưa ăn, thuận tiện đi ăn cơm, ăn cơm xong tôi ngay lập tức về nhà!” Lam Nguyệt nói đều là sự thật, chỉ là cô che dấu một phần không nói, nếu cô nói cô làm bạn gái Mạnh Thừa Kiệt, nhất định sẽ bị ba người họ đuổi giết.

“Như vậy thôi?” Đỗ Mạn Ny vẫn nheo mắt, có chút hoài nghi.

“Như vậy thôi!” Lam Nguyệt kiên định gật đầu.

“Vậy Mạnh Thừa Kiệt vì sao lại đưa chị đi đón Tiểu Kiệt?” Lam Tinh hỏi.

“Ai! Còn không phải tại Tề Vĩ.”

“Sao lại đổ cho anh?” Chu Tề Vĩ nhún mày hỏi lại.

“Anh nói với Mạnh Thừa Kiệt anh và em đã ly hôn, kết quả toàn công ty đều biết em đang độc thân, mọi người thấy tội nghiệp em một mình nuôi con, đều xung phong muốn đưa em đi.” Lam Nguyệt cũng là nói sự thật, chẳng qua cô không nhắc tới chuyện có vẻ ái muội mà cô và Mạnh Thừa Kiệt đã làm.

“Vậy cậu tại sao lại lên xe của Mạnh Thừa Kiệt?” Lần này người nói là Đỗ Mạn Ny.

“Bởi vì ở đây đàn ông chỉ có anh ấy có xe, mọi người không phải muốn Tiểu Kiệt lên xe máy chứ?”

Mọi người giống như thẩm vấn tội phạm thay phiên nhau thẩm vấn Lam Nguyệt, nếu đối tượng là người khác, là thành phần tri thức tinh anh, hoặc là một người đàn ông đáng tin cậy, bọn họ sẽ không nói hai lời, tất cả đều giao hai tay đồng ý.

Chính là vì đối tượng là Mạnh Thừa Kiệt, tuần tú phi phạm, lại có lịch sử phong lưu như vậy, mà mọi chuyện nghe được đều là Lam Nguyệt nói với họ, họ làm sao có thể dễ yên cho Lam Nguyệt và Mạnh Thừa Kiệt dẫm lại vết xe đổ!

Không phải là đưa dê vào miệng cạp, chờ Lam Nguyệt bị Mạnh Thừa Kiệt lừa sao?

Tuy rằng Mạnh Thừa Kiệt là bố của Tiểu Kiệt, nhưng không ai dám cam đoan Mạnh Thừa Kiệt sau khi biết chân tướng sự tình, có thể nào chỉ cần con không cần mẹ? Nếu thật là như vậy, mất đi đứa con Lam Nguyệt sẽ không thể sống nổi.

Họ thà rằng mở to hai mắt Lam Nguyệt, chọn lựa cho cô và Tiểu Kiệt một người thật tốt, không cần vừa thấy Mạnh Thừa Kiệt đại soái ca, ngay cả đông tây nam bắc đều bị lạc phương hướng, giống như lúc trước ngây ngốc đem lần đầu tiên của chính mình dâng cho người đàn ông xa lạ Mạnh Thừa Kiệt.

“Nguyệt, bọn mình đều là lo lắng cho cậu.” Đỗ Mạn Ny thắm thía nói.

“Chị, bọn em không muốn chị lại bị lừa.” Lam Tinh cầm chặt tay Lam Nguyệt, dặn dò lại.

“Lam Nguyệt, mọi người đều là muốn tốt cho em.” Chu Tề Vĩ nói một cách chính nghĩa.

“Em biết, không có mọi người giúp đỡ, em và Tiểu Kiệt làm sao có được ngày hôm nay? Cảm ơn mọi người.” Lam Nguyệt chợt dạ không dám nhìn thẳng vào mắt ba người, nếu để cho họ biết chuyện cô và Mạnh Thừa Kiệt, họ nhất định sẽ tức chết.

Ai! Cô nghĩ, dù sao nếu cô lại thất tình, chỉ cần không cho họ biết cô đang nói chuyện yêu đương, chỉ cần để họ nghĩ cô vì lo lắng mà khổ sở là được.

Suốt một tuần đó, Mạnh Thừa Kiệt buổi tối đều đưa Lam Nguyệt đi đón Tiểu Kiệt, sau đó lại chạy về công ty tặng ca, tuy rằng Lam Nguyệt nói không cần, nhưng anh rất kiên trì, cô cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

Khi Lam Nguyệt đang thu dọn chuẩn bị tan tầm, Hà Tư Ngâm ngồi bên cạnh cô giọng có chút ghen tị: “Lam Nguyệt, giám đốc đối với cậu rất tốt, mỗi ngày đều đưa cậu đi đón con.”

Lam Nguyệt cười yếu ớt. “Anh ấy đối với mọi người đều rất tốt.”

Ở trong công ty, Mạnh Thừa Kiệt vì sợ gây phiền phức cho Lam Nguyệt, vì vậy quan hệ của họ chỉ như là thủ trưởng và cấp dưới, không ai biết họ vùng trộm yêu đương

“Sao tớ không thấy anh ấy đưa tớ về lần nào?!” Hà Tư Ngâm không phục oán giận nói.

“Sao lại không có? Tớ nhớ có lần cậu tặng ca đến nửa đêm, giám đốc đưa cậu về nhà, chẳng lẽ tớ nhớ nhầm?”

“Làm ơn, có một lần mà thôi!” Đó là cô trăm phương nghìn kế, cố ý làm đến nửa đêm cùng anh tan tầm, mới có cái phúc ấy.

Nghĩ vậy, Hà Tư Ngâm không khỏi ai oán, kết quả một người phong lưu như giám đốc, dọc đường chỉ cùng cô nói chuyện, ngay cả nửa điểm ái muội cũng không có, sau đó cô không làm cái chuyện ngu ngốc này nữa, không bằng sớm về nhà ôm chăn bông xem tivi thoải mái.

“Anh ấy thấy tội nghiệp tớ không có ai, trời lạnh đi đón con vất vả.” Lam Nguyệt đứng lên, thói quen quay đầu nhìn lại, Mạnh Thừa Kiệt không có ở chỗ, trong lòng có chút mất mát, xem ra hôm nay phải đi một mình.

“Đừng nhìn!” Hà Tư Ngâm nói, làm Lam Nguyệt quay đầu. “Giám đốc còn ở trong văn phòng lão đại.”

“Tư Ngâm, vậy cậu nói với giám đốc một tiếng, tớ về trước.”

“Cậu không đợi anh ấy sao?” Hà Tư Ngâm quả thật ghen tị với Lam Nguyệt, nếu Mạnh Thừa Kiệt mỗi ngày đều đưa cô về như vậy thì có phải tốt không?

“Không đợi, tớ không muốn quấy rầy anh ấy làm việc.” Nói xong, Lam Nguyệt đeo túi đi ra khỏi phòng.

Người là một loại động vật làm việc theo thói quen, một khi đã bị ràng buộc, sẽ rất khó thay đổi.

Giống như hiện tại....

Trời mưa phùn bay nhẹ nhẹ, hơi lạnh khiến cô hơi co vai lại, nếu có thể ngồi ấm áp thoải mái trong xe của Mạnh Thừa Kiệt thì thật tốt.

Aiz! Sự thật là, cô miễn cưỡng khen, sẽ phải ướm đũng người mới leo lên được xe buýt.

Chưa đi đến bến xe, một tiếng còi ngân vang lên sau lưng, cô nhìn lại, cửa xe bên phải vừa lúc mở ra.

“Lên xe nhanh lên.” Mạnh Thừa Kiệt thò đầu ra từ phía lái.

Cô có chút ngây ngẩn, không nghĩ tới anh lại lái xe đến đây, động tác có chút chần chờ lên xe.

“Anh không phải đang họp sao?” Thực sự cô rất vui.

“Sao không đợi anh?” Anh đáp ga, cho xe đi.

“Anh đang làm việc, huống hồ em có thể đi xe buýt cũng được.”

“Bận việc cũng phải đưa em đi.” Nhân lúc đèn đỏ, Mạnh Thừa Kiệt nắm tay trái của cô, chăm chú nhìn. “Em biết không? Hy vọng của anh mỗi tối chỉ là lúc được đưa em đi đón Tiểu Kiệt, chỉ có lúc này, anh mới có thể nói chuyện với em, nắm tay em.” Anh thật sự rất đáng thương, tuy rằng họ là đồng nghiệp, dường như cả ngày ở cùng một nơi, nhưng cơ hội nói chuyện cũng không có, ở công ty, anh thường ngồi phía sau nhìn bóng dáng cô, trong lòng oán thán.

“Anh.... Vì sao tốt với em như vậy? Em đã kết hôn, lại có một đứa con ba tuổi....” Lam Nguyệt bắt an cắn môi dưới, vấn đề này trong lòng thắc mắc đã lâu, cuối cùng cũng có dũng khí nói ra khỏi miệng.

Đèn xanh bật sáng, anh một tay cầm lái, tay kia luyến tiếc buông bàn tay mềm mại của cô ra.

“Lát nữa chúng ta đưa Tiểu Kiệt đi ăn Mc Donalds.” Anh không trả lời câu hỏi của cô, anh muốn dùng hành động để chứng minh.

“Anh không phải về công ty sao?”

“Có, nhưng có thể trễ một chút, anh và Đại Phú gần như đã bàn bạc xong rồi.”

“Em có thể tự đưa Tiểu Kiệt đi.” Cô không muốn làm phiền công việc của anh.

“Không được, anh hôm qua đã đồng ý với Tiểu Kiệt, hôm nay phải dẫn nó đi ăn McDonalds, người lớn không thể lừa trẻ con.”

“Thừa Kiệt, cảm ơn anh.” Nhìn anh tận tâm chăm sóc cô và Tiểu Kiệt, cô cảm động khóe mắt ẩm ướt.

Suốt một tuần nay, Tiểu Kiệt gặp anh vẫn kêu papa, chuyện này phải trách cô, trước đây luôn chỉ vào ảnh nói với Tiểu Kiệt đây là ba ba của nó.

Bởi vậy trong bộ óc nhỏ bé của Tiểu Kiệt, đã sớm nhận định mình có hai ba ba và hai mẹ.

Ngay từ đầu, Lam Nguyệt còn có thể sửa lại cách gọi của Tiểu Kiệt cho đúng, nhưng thằng bé cố chấp không chịu sửa, mà khi nó gọi papa, hai má nó hồng lên, cô chỉ còn cách để mặc Tiểu Kiệt gọi như vậy.

“Phạm quy, đã nói rồi, em không được nói ‘Cảm ơn’, anh nhất định sẽ phạt em.” Tay phải anh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, sau đó lại buông ra.

Cô nở nụ cười, hai má lúm đồng tiền như hai đóa hoa nở rộ. “Phạt thế nào?”

“Phạt em hôn anh.” Anh thật sự tự nhiên đưa mặt lại gần. Tình cảm của hai người tiến triển chậm như ốc sên, cứ mãi dừng lại ở giai đoạn nắm tay, xem ra Mạnh Thừa Kiệt đang phải theo đuổi một người con gái đúng phong cách truyền thống rồi!

“Anh tập trung lái xe đi!” Cô rút tay mình lại, mười ngón tay bắt an đặt lên gối, hai bên tai hồng rục.

Vào nhà trẻ, thường chỉ là cô xuống đón Tiểu Kiệt ra, hôm nay tự nhiên anh lại nói: “Anh cùng em đi vào đón Tiểu Kiệt.”

“A?” Lam Nguyệt cả kinh.

“Không sao, hôm nay vừa vặn có chỗ đỗ xe.”

“Không cần!” Đứng đùa, nếu để các cô giáo thấy anh và Tiểu Kiệt giống nhau như vậy, các cô giáo sẽ nghĩ sao?

Nhưng mà mỗi lần cô nói không cần, anh vẫn làm theo ý mình, căn bản không đem lời phản đối của cô cho vào trong tai.

Đi vào cửa nhà trẻ, cô giáo vừa thấy Mạnh Thừa Kiệt đã nói: “Bố của Tiểu Kiệt, lần đầu nhìn thấy anh đến đón Tiểu Kiệt thì phải?”

“Tôi lái xe chờ bên ngoài.” Mạnh Thừa Kiệt cười cười.

Cô giáo thiếu chút nữa hồn vía bay mất trước nụ cười của Mạnh Thừa Kiệt, người đàn ông này quả thật vô cùng cường dã.

“Anh và Tiểu Kiệt rất giống nhau, cứ như từ một khuôn mẫu đúc ra.”

Nghe vậy, khoe miệng Lam Nguyệt hơi co rúm, trên đầu xuất hiện vài đám mây đen, may là Tiểu Kiệt mới vào học nửa năm, Chu Tề Vĩ còn chưa có cơ hội lấy thân phận ba ba tới đây, không đã có rắc rối lớn.

“Mọi người đều nói vậy, con của tôi, đương nhiên giống tôi.” Mạnh Thừa Kiệt hăng hái nói.

Ông trời ơi, anh làm sao nói như vậy mà mặt không đỏ tim không đập? Lam Nguyệt thấy lòng bất ổn, chẳng lẽ anh đã biết gì sao? Không thể nào, đêm đó anh say đến hồ đồ, lại không biết cô là ai, làm sao có thể biết Tiểu Kiệt là con anh.

Tiểu Kiệt được cô giáo dẫn ra, vừa nhìn thấy Mạnh Thừa Kiệt liền vui vẻ chạy tới. “Papa, papa nói hôm nay dẫn con đi McDonalds.”

Mạnh Thừa Kiệt ôm lấy thằng bé. “Không thành vấn đề, chúng ta hôm nay phải đi ăn McDonalds, nhưng mà, hôm nay con có ngoan không?”

“Tiểu Kiệt rất ngoan.” Cô giáo cướp lời. “Chu tiên sinh, tạm biệt.”

“Tôi không họ Chu, tôi họ Mạnh.” Mạnh Thừa Kiệt lạnh lùng bỏ lại phía sau những lời này, ôm Tiểu Kiệt rời đi.

Cô giáo vẽ mặt kinh ngạc. “Này....”

Lam Nguyệt đành phải xin lỗi: “Cô giáo, tôi đi trước, tạm biệt.” Cô vội vã chạy theo anh.

Mạnh Thừa Kiệt cảm thấy hơi bức mình, con mình lại phải mang họ của tên cảnh sát quê mùa kia, rốt cuộc phải làm sao mới có thể đi vào trái tim cô? Làm cô nguyện ý nói cho anh biết Tiểu Kiệt là con anh?

Anh rất buồn rầu, anh không muốn để cô hiểu lầm là anh vì con mới thích cô, nên chậm chạp không vạch trần chuyện hôm đó, chỉ sợ cô suy nghĩ nhiều, anh hy vọng cô có thể hiểu lòng anh, thật sự chân thành, anh muốn chính cô tự nói ra.

Trên đường đi Tiểu Kiệt vui vẻ hát các bài hát thiếu nhi, sau khi đi vào McDonalds, Lam Nguyệt gọi cho Tiểu Kiệt một phần cơm nhi đồng, còn có một món đồ chơi McDonalds.

“Anh ăn gì?”

“Cơm 1 hào đi.” Mạnh Thừa Kiệt tùy ý nhìn liếc qua thực đơn.

Cô lại gọi đĩa cơm 1 hào, khi cô trả tiền, anh giành đưa tiền ra trước.

“Sao có thể để anh trả tiền?” Lam Nguyệt giữ lại.

Anh nhìn cô, trong mắt không có một tia hờn giận, cô hiểu được ánh mắt ấy, ngoan ngoãn cho tiền vào túi, đưa con lên tầng.

Anh nhìn cô kéo Tiểu Kiệt vào toilet rồi trở ra, lại bảo Tiểu Kiệt phải ăn cái gì, sau khi ăn xong, cô mới bằng lòng để Tiểu Kiệt đi chơi cầu trượt, còn không quên dặn nó phải cẩn thận.

Anh đột nhiên cảm thấy đau lòng, lại thật sự hạnh phúc.

Lam Nguyệt dạy Tiểu Kiệt rất tốt, cô phải mất bao nhiêu tâm huyết mới nuôi được Tiểu Kiệt lớn như thế?

Anh đột nhiên cảm thấy tội lỗi, anh sao có thể chỉ vì Tiểu Kiệt mang họ Chu chứ không phải họ Mạnh mà tức giận được!

Chỉ một đêm phong lưu đã tạo ra một sinh mệnh, nếu lúc ấy biết người con gái xa lạ ấy mang trong mình con của anh, anh nhất định sẽ bắt cô bỏ đứa trẻ, thậm chí cảm thấy cô chắc chắn có mưu đồ.

Hơn nữa nếu cô thật sự muốn tìm anh, không hề khó khăn, có thể hỏi ở Quan Toàn, nhất định có người biết cách liên lạc với anh ở Mỹ, nhưng cô cái gì cũng không nói, lựa chọn cách dùng cảm một mình sinh đứa trẻ.

“Lam Nguyệt.” Anh cúi đầu xuống phía cô.

“Ừm?” Cô khẽ ngẩng lên.

“Anh yêu em.” Anh khẽ chạm môi lên đôi môi ẩm ướt của cô.

Tuy nụ hôn này không hề giống hôn, cô vẫn sợ tới mức dùng tay xoa xoa môi, xấu hổ đỏ bừng mặt.

Nếu không ngại đây là nơi công cộng, anh thật sự muốn cùng cô hưởng thụ thế giới ngọt ngào của riêng hai người.

Trong cuộc đời anh, nếu anh không biết đến sự tồn tại của Tiểu Kiệt thì sẽ thế nào? Giờ đây, tất cả những khổ sở mà họ đã trải qua, anh nhất định sẽ bù lại trong tương lai.

*

Gần đây Mạnh Thừa Kiệt ở lại văn phòng nhiều hơn, chủ yếu là làm công việc chế tác trên máy tính.

Vạn Đại Phú mới tuyển thêm hai chuyên gia làm hoạt hình, phối hợp với Mạnh Thừa Kiệt quay phim, làm quảng cáo thực tế cùng phim hoạt hình, dự tính sau dịp năm mới sẽ đưa lên tivi.

Gần trưa, một người dáng người cao ráo xinh đẹp, mặc áo trùng váy ngắn, chân đi đôi bốt cao, mái tóc dài cuộn sóng, đi vào công ty quảng cáo Đạt Văn.

“Xin hỏi...” Mỹ nữ tóc dài đứng cạnh cửa, nhìn xung quanh.

Lam Nguyệt đứng lên, bởi vì bất luận là khách tham quan hay đối tác, chỉ cần không phải người công ty, đều là cô và Hà Tư Ngâm tiếp.

“Xin hỏi, cô tìm ai?” Lam Nguyệt bước về trước.

“Xin hỏi, Mạnh Thừa Kiệt có đây không?” Mỹ nữ phong tình lắc lắc mái tóc dài.

“Cô tìm anh ấy có việc gì?”

“Tôi là bạn của anh ấy, họ Tiêu.”

“Tiêu tiểu thư, xin đợi một chút.” Lam Nguyệt đi đến trước tấm bình phong của Mạnh Thừa Kiệt. “Giám đốc, có Tiêu tiểu thư tìm anh.”

Mạnh Thừa Kiệt đứng lên, lướt mắt qua Lam Nguyệt, thấy Tiêu Thư Phương, có chút sửng sốt.

Tiêu Thư Phương hiển nhiên cũng thấy Mạnh Thừa Kiệt, có chút không thoải mái.

“Thừa Kiệt.” Tiếng Thừa Kiệt có rất nhiều ai oán.

“Em sao lại đến đây?” Anh đi ra, không muốn một mình nói chuyện với Tiêu Thư Phương, sợ Lam Nguyệt hiểu lầm.

Lúc này Hà Tư Ngâm cũng vểnh tai lắng nghe, bởi vì cô đã ngửi được mùi bất quá.

“Không có việc gì không thể tới tìm anh sao? Anh làm việc không có thời gian gặp em, em chỉ còn cách tự tìm đến thôi.” Tiêu Thư Phương không hề nổi giận, ngược lại có vẻ điềm đạm đáng yêu.

“Giám đốc, phòng họp trống, anh có thể cùng bạn đi vào bên trong nói chuyện.” Lam Nguyệt biết rõ duyên với phái nữ của anh rất tốt, nhưng có người tới tận đây tìm anh, lại là một người con gái ôn nhu uyển chuyển như vậy, lòng cô thật sự không thoải mái, lại chỉ có thể miễn cưỡng cười.

“Không cần, tôi và cô ấy ở đây nói hai câu là xong.” Mạnh Thừa Kiệt không chút suy nghĩ lập tức từ chối.

Lam Nguyệt gật gù đầu, ngồi vào chỗ của mình, cô và Hà Tư Ngâm trao đổi một ánh mắt.

Hà Tư Ngâm nháy mắt, cô nhún nhún vai, cô biết Hà Tư Ngâm là hỏi cô, người kia là ai, chính là cô cũng không biết. Kỳ thật, cô còn muốn biết hơn, cô gái này có quan hệ gì với Mạnh Thừa Kiệt?

Lam Nguyệt làm bộ nhập dữ liệu trên máy, tai lại chăm chú nghe đoạn đối thoại ở phía sau, cảm thấy Tiêu Thư Phương này rất quen, nhưng đã gặp ở đâu?

“Em tới tìm anh ăn trưa!” Tiêu Thư Phương kề mặt vào Mạnh Thừa Kiệt, cười nói.

“Anh rất bận, thường gọi đồ ăn luôn.”

Đúng vậy, người con gái trước mắt chính là Tiêu Thư Phương, cô là con gái của Giám đốc công ty Quan Toàn, cũng là một người anh đã từng yêu.

“Ngay cả thời gian ăn cơm cũng không cho em được sao?” Tiêu Thư Phương đã muốn khóc.

“Anh thật sự không rảnh.” Mạnh Thừa Kiệt không che dấu muốn đuổi khách. Năm đó, khi anh xuất ngoại, Tiêu Thư Phương cũng không muốn anh xuất ngoại, cô hy vọng anh ở lại Quan Toàn, chờ ngồi lên ngai vàng của Giám đốc, nhưng anh không muốn thăng tiến nhờ quan hệ, anh muốn tự mình xây dựng sự nghiệp, anh muốn đi ra ngoài xem, anh có rất nhiều giấc mơ muốn thực hiện.

“Kiệt, anh đã nói sẽ cho em cơ hội, em rất nhớ anh, thật sự rất nhớ anh, chúng ta làm lại từ đầu được không?” Tiêu Thư Phương cắn môi đau khổ cầu xin.

“Thư Phương, thật xin lỗi, anh đã có bạn gái.”

Mạnh Thừa Kiệt tuyên bố, làm Hà Tư Ngâm và Lam Nguyệt đồng thời quay lại nhìn, tìm Lam Nguyệt khẽ nhảy lên, bạn gái của anh rốt cuộc là ai?

“Anh bận việc như vậy, sao rảnh mà tìm bạn gái? Em biết anh cố ý muốn đuổi em, anh từng yêu em như vậy, anh làm sao có thể nhẫn tâm cự tuyệt em?” Tiêu Thư Phương lao đến, liều lĩnh ôm lấy anh.

“Thư Phương, đừng như vậy, bốn năm trước chúng ta đã chia tay.” Anh không động thủ với con gái, nên chỉ có thể thẳng tắp mặc cô ta ôm.

Tiêu Thư Phương không biết từ đâu biết anh về nước, chủ động liên lạc với anh, nói có đoạn quảng cáo muốn Đạt Văn làm, anh lấy tư cách hợp tác cùng cô ăn cơm hai lần, lại không nghĩ rằng cô sẽ tìm đến tận công ty.

Lúc này, Lam Nguyệt cầm ấm chén đứng lên, đi vào phòng trà nước trốn. Người này chắc chắn là bạn gái trước kia của anh, mà cô ngồi ở đây, giống như nghe lén bí mật của anh, cô không thích như vậy.

Lúc cô đứng lên, vẫn không quản được hai mắt của mình, hơi liếc lại nhìn anh, chỉ thấy họ đang ôm nhau.

Trái tim cô như căng lên, bước chân nhanh chóng đi vào phòng trà nước như chạy, thì ra mộng lại tỉnh nhanh như vậy, mới nửa tháng, cô đã thất tình.

Lời nói của Lam Tĩnh, Mạn Ny, Tề Vỹ, nghiệm chứng thật là nhanh, cô nên nghe lời họ, đừng khiêu khích lửa, đến lúc đó sẽ cháy sạch, toàn thân là thương tích, cho dù thoát ra cũng không có cách nào khỏi hết.

Vốc một vốc nước lạnh lên mặt, giúp cô tự thanh tỉnh lại mình, thuận tiện tẩy sạch những giọt nước mắt lặn lẽ lặn trên mặt.

Gặp dịp thì chơi là tốt rồi, cô vì sao phải vọng tưởng nhiều như vậy?!

10. Chương 07 - Phần 1

Chương 7

Lam Nguyệt không muốn trở lại chỗ ngồi, nhưng bắt buộc phải về, nếu không Hà Tư Ngâm sẽ nghi ngờ.

Uống xong một chén trà nóng, cảm xúc cũng dịu đi một chút, cô mới chậm rãi trở lại chỗ ngồi.

Khi cô về chỗ, chỉ thấy Mạnh Thừa Kiệt đứng sau tấm bình phong, cô gái kia đâu rồi?

“Lam Nguyệt, tôi có việc muốn hỏi cô, cô tới phòng họp một chút.”

Anh lấy tư cách ông chủ ra lệnh cho cô, cô không thể không nghe theo, cô không dám nhìn biểu cảm của Hà Tư Ngâm, cúi đầu theo anh vào phòng họp.

Vào phòng họp, anh khóa cửa lại.

Trong phòng họp không bật đèn nhìn có vẻ hân ám, cô muốn ấn nút trên tường, nhưng bàn tay to lớn của anh nhanh chóng nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô.

“Giám đốc.” Lam Nguyệt nhỏ giọng nói.

Tay kia của anh giữ chặt vai cô, ép sát cô vào tường.

“Gọi anh là Thừa Kiệt.”

Vì hơi thở đàn ông của anh ở quá gần, cô hơi bối rối. “Thừa Kiệt.”

“Em khóc?” Anh nhìn đôi mắt sáng của cô vẫn còn dấu vết nước mắt.

“Không có!” Cô cắn môi lắc đầu phủ nhận.

“Em đang tức giận?”

“Không có!” Cô tiếp tục phủ nhận.

“Có một cô gái ôm lấy anh, em lại không chút tức giận?” Cô không tức giận, anh lại thấy tức giận.

Con ngươi đen của anh lóe lên, có chút thâm ý nhìn cô, thật vất vả tình cảm của anh và cô mới tiến triển một chút, anh không muốn nhanh chóng bị cô tống vào lãnh cung như vậy, anh còn muốn quang minh chính đại là bố của Tiểu Kiệt.

“Em có quyền gì để tức giận đây?” Lam Nguyệt giận dữ đón nhận ánh mắt anh.

Anh gầm nhẹ một tiếng, cúi người hôn cô, hôn bằng tất cả trái tim, bằng tất cả sự chân thành của mình.

Lam Nguyệt muốn lùi lại mà không có chỗ lùi, chỉ có thể bị động đón nhận nụ hôn của anh.

Anh như muốn mút lấy đôi môi mềm mại của cô, hôn cô còn tuyệt vời hơn nhiều lần so với tưởng tượng của anh.

Dần dần, cô chuyển từ kháng cự sang hưởng thụ, nụ hôn trong cơn mê man bốn năm trước khiến cô không bao giờ có thể quên, nụ hôn của anh cũng giống như con người anh, luôn khiến cô ý loạn tình mê.

Trong phòng chỉ còn lại hơi thở nặng nề của hai người, anh nuốt xuống một ngụm lại một ngụm, nụ hôn dường như làm máu anh sôi sục lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng lên, vùi vào ngực anh, xấu hổ đến mức không dám ngẩng lên.

Anh ôm chặt lấy cô, khàn khàn nói: “Anh muốn em ghen, muốn em tức giận, muốn em để ý đến anh, như vậy có thể thấy anh có một vị trí nào đó trong lòng em, anh không lo sợ em không cần người bạn trai này nữa.”

Lời nói của Mạnh Thừa Kiệt giống như thuốc mê, làm cả người cô lâng lâng.

Cô giương mắt nhìn đôi mắt thâm thúy của anh, “Thừa Kiệt, sao anh lại thích em? Một người đàn ông giống n hư anh...” Cô mới phải sợ anh không cần cô, làm sao lại là ngược lại như vậy?

“Đàn ông giống anh, phong lưu đa tình sao? Có một đồng mỹ nữ vây quanh sao? Anh gặp ai yêu đấy sao? Hoặc là anh bắt cá hai tay?” Anh biết đây là cách mà mọi người nghĩ về anh.

“Em...” Cô bị anh liên tục chất vấn, á khẩu không trả lời được.

Anh thở dài, ngồi xuống ghế, đặt cô lên đùi mình.

“Điều tại khuôn mặt này hại anh, trên thực tế, anh từ nhỏ đến lớn mới có khoảng bốn người bạn gái, hơn nữa đều là các cô ấy đã anh trước, anh tới bây giờ chưa hề chủ động chia tay ai.” Anh cố ý nói, khuôn mặt cố tình lộ vẻ cay đắng.

“Sao có thể? Tình duyên của anh tốt như vậy....” Về mặt cô không tin.

“Tôn trọng phụ nữ là lễ nghi cơ bản của đàn ông, mẹ anh thường nói con gái là bảo bối, con trai là cỏ hoa, cho nên dù là bà lão vẫn cứ là phụ nữ, anh đối với phụ nữ đều giống nhau.” Anh bóp nhẹ chiếc mũi nhỏ nhắn của cô.

“Ừm, anh thật là một người đàn ông tốt, em nghĩ không có cô gái nào thoát được sự ôn nhu của anh.” Chính vì vậy cô mới cảm thấy bất an!

“Chính vì vậy, nên nhiều cô gái thích anh, thổ lộ với anh, nhưng lại muốn anh đối xử thô bạo với những cô gái khác, mẹ anh nói, phụ nữ là để mình chịu tổn thương họ, không phải để mắng chửi.”

“Lại là mẹ anh nói?” Cô nở nụ cười, cho tới bây giờ không khí đầy dục tính mới tan ra một chút.

“Đúng vậy! Ai bảo mẹ anh lúc nào cũng muốn sinh con gái, nhưng lại sinh ra được ba thằng con trai.” Anh cũng cười.

“Mẹ anh nhất định rất hạnh phúc, có nhiều con trai thay bà chịu tổn thương.” Cô cảm động nói.

“Em cũng sẽ rất hạnh phúc, bởi vì Tiểu Kiệt này và Tiểu Kiệt nhỏ của em cũng sẽ hứng lấy hết đau khổ cho em.” Mạnh Thừa Kiệt cắn cô một cái.

“....” Cô bỗng nhiên đỏ mặt, không biết nói với anh thế nào.

“Em muốn nghe chuyện cũ không?” Anh nói.

“Chuyện cũ gì?”

“Chuyện anh và Tiêu Thư Phương.” Anh bắt đầu mân mê bàn tay nhỏ bé của cô.

“Chuyện quá khứ đã qua rồi, anh có thể không nói.”

“Nhưng anh muốn nói với em.”

“Nếu anh muốn nói thì em sẽ nghe.”

“Cô ấy là con gái của Giám đốc Quan Toàn.” Mạnh Thừa Kiệt chậm rãi kể lại chuyện bốn năm trước.

“Thì ra là cô ấy, cô ấy không phải bạn gái của anh sao?” Lam Nguyệt giật mình nhìn anh.

“Là bạn gái cũ!” Anh sửa lại, “Em biết cô ấy?”

“Anh là đại soái ca trong Quan Toàn, mà chuyện anh và con gái của Giám đốc quen nhau, là chủ đề bàn tán của mọi người cao thấp trong cả công ty, em đương nhiên biết.” Trong lòng ngọt ngào, làm cô hoàn toàn đã quên phải giả bộ không biết chuyện của anh.

“Vậy em còn giả vờ không biết anh?” Anh cố ý chất vấn cô, chính là muốn xem phản ứng của cô.

“Có gì khác nhau đâu? Dù sao anh cũng không nhớ được em.” Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, khẽ hừ một tiếng.

“Trước khi anh xuất ngoại, đã chia tay với cô ấy.”

“Vì sao?” Chẳng lẽ đó khi ấy anh uống say, chính là vì nguyên nhân này sao?

“Quan niệm không hợp, anh cần lý tưởng, cô ấy cần địa vị....”

Cô nhìn khuôn mặt nghiêm túc của anh. “Sau đó thì sao?”

“Anh mong cô ấy hiểu, cô ấy lại lấy việc chia tay uy hiếp anh, cô ấy không muốn anh đi, sợ anh vừa đi ra nước ngoài sẽ thay lòng đổi dạ.”

“Vậy hai người có thể đính hôn trước, cô ấy cũng có thể cùng anh đi ra nước ngoài!” Mấy năm qua, cô đã nghĩ như vậy, tưởng người con gái hạnh phúc ấy chắc chắn đã cùng anh xuất ngoại.

“Lúc ấy anh cũng có kế hoạch như vậy, nhưng cô ấy không chịu.”

“Vì sao?”

“Bố cô ấy đã sắp xếp, cô ấy tuy còn trẻ nhưng cũng đã làm quản lý, nếu cô ấy theo anh ra nước ngoài, mọi thứ ở Quan Toàn có thể sẽ mất hết, mà các cổ đông khác giống như hổ rình mồi muốn cướp vị trí của cô ấy, huống hồ anh ra đi, có thể hai, ba năm không về nước được, đến lúc đó cô ấy nhất định đã mất đi quyền lực ở Quan Toàn.”

“Cô ấy cũng có thể cùng học với anh, lấy bằng thạc sĩ trở về, trình độ học vấn và kinh nghiệm đều tăng, sẽ không sợ bị người ta đoạt mất chức vị!” Lam Nguyệt không hiểu, vì sao Tiêu Thư Phương lại dễ dàng buông ra một người đàn ông tốt như vậy.

Mạnh Thừa Kiệt cười khỏ, “Trọng điểm là, cô ấy căn bản phản đối anh làm về điện ảnh, cho rằng đó là một ngành không kiếm ra tiền.”

“Cô ấy sao có thể nói như vậy, mỗi người đều có lý tưởng và khát vọng của riêng mình, cô ấy nhìn vậy mà nhu nhược, hoàn toàn không giống một người phụ nữ mạnh mẽ.” Thì ra bề ngoài có thể lừa gạt người, anh nhìn phong lưu thì ra lại là kẻ chung tình, Tiêu Thư Phương nhìn điềm đạm đáng yêu, nhưng lại tính toán đến vậy. Cô sai rồi, không nên trông mặt mà bắt hình dong.

“Nên trước khi xuất ngoại, anh và cô ấy chia tay.”

“Anh rất buồn p hải không?” Cô vì sự khổ sở của anh mà đau lòng.

“Lúc ấy rất buồn, cơ hồ là thống khổ, nhưng mà hiện tại rất may mắn, may mắn vì đã chia tay với cô ấy, nếu không cả đời này phải ở trước mặt cô ấy không ngẩng đầu lên được.” Tình cảm của anh đã hoàn toàn kết thúc.

“Chuyện đó.... Cô ấy giờ tìm anh, có phải muốn quay lại với anh không?”

Anh biết, đây là điều làm cô bất an. Anh dịu dàng dùng tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhẹ nhàng lướt môi lên môi cô. “Ừ! Anh không muốn giấu em, đó là ý của cô ấy.”

“Vậy anh thì sao? Dù sao hai người cũng từng thật sự yêu nhau.” Lam Nguyệt gương cười hỏi.

“Em vẫn không tin anh? Anh nói nhiều như vậy, em vẫn hoài nghi anh? Anh hiện tại đang ôm em chứ không phải cô ấy, tình yêu qua đi, không thể quay lại, cô ấy không thể chấp nhận sở thích của anh, không ủng hộ công việc của anh, cô ấy và anh không còn liên quan đến nhau nữa, em hiểu không?” Anh rất tức giận, giận chính mình không thể làm Lam Nguyệt tin tưởng, giận không thể làm cô cảm động, nên anh mới chậm chạp không chịu nói chuyện cô và anh từng có quan hệ, anh nên làm thế nào, mới có thể làm cô thừa nhận?

Mạnh Thừa Kiệt luôn luôn ôn hòa, cô chưa từng nhìn anh tức giận, anh đối đãi với cấp dưới cũng luôn nhu hòa, mà hiện nay bộ dạng tức giận của anh, làm cô vừa sợ hãi lại vừa vui thích.

“Xin lỗi, em chỉ là không biết nên đối diện với cảm xúc của mình thế nào, em thấy Tiêu tiểu thư đến tìm anh, em tự nói với mình là không cần để ý, muốn cư xử như bình thường, nhưng lại không làm được, chỉ có thể trốn vào phòng trà nước, em rất mờ mịt, không phải không tin anh, mà là em không tin chính mình.” Lam Nguyệt chớp chớp mắt, một hơi nói toàn bộ nỗi lòng của mình ra.

Quả nhiên anh ngẫu nhiên để bộc phát tức giận một chút thật là tốt, nếu không anh không thể được nghe chính miệng cô nói ra tâm tình của mình!

“Không tin mình có thể hấp dẫn anh?”

“Vâng!” Cô gật đầu.

“Đồ ngốc, em có thể tức giận, em có quyền để tức giận. Em biết không? Suốt bốn năm ở nước ngoài, anh ngoài việc học và công tác, không hề có quan hệ gì với phụ nữ, khi lần đầu tiên nhìn thấy em ở Đạt Văn, anh đã bị em hấp dẫn, chỉ tiếc khi đó anh tưởng em đã kết hôn....”

“Vì sao?” Cô không rõ.

“Bởi vì em tạo cho anh cảm giác quen thuộc, anh luôn cảm thấy đã quen biết em, chỉ là em lại phủ nhận việc quen anh.”

“Thật không? Anh thật sự có cảm giác này?”

“Chẳng lẽ em không có sao?” Anh hơi cười nhẹ hỏi lại.

“Em....” Nên nói không? Nói ra tất cả mọi chuyện sao? Lam Nguyệt thật sự rất mâu thuẫn.

“Em có gì không muốn nói cho anh biết?” Anh hướng dẫn cô.

Trời ơi! Đừng làm khó anh nữa, lòng anh lặng lẽ gào thét, nói mau lên! Cô chẳng lẽ không biết tình yêu của anh cần cô cổ vũ sao?

Lam Nguyệt sau một lúc do dự, vẫn là quyết định tạm thời không nói, cô không muốn anh vì Tiểu Kiệt mà thích cô.

“Vậy Tiểu Kiệt thư đâu?”

Anh thở dài trong lòng, xem ra vẫn không thể nắm bắt được lòng cô.

“Cô ấy đi rồi, anh bảo cô ấy không nên đến đây nữa.”

“Thưa Kiệt, ừm.... Em tuy rằng đã kết hôn, nhưng kinh nghiệm yêu đương lại không có, em không hiểu thế nào là tình yêu, em còn có một đứa con ba tuổi, nếu....” Lời nói của cô bị đôi môi và lưỡi anh nuốt lấy.

Cô gái ngốc này, anh muốn thừa nhận trong khi cô lại cố tình muốn quên đi chuyện đêm đó — vẫn cần thêm thời gian nữa sao?

*

Vạn Đại Phú đứng ở chỗ Lam Nguyệt, do dự hồi lâu mới nói: “Lam Nguyệt, tôi có việc muốn hỏi cô, cô đến văn phòng của tôi một chút.”

Lam Nguyệt lập tức buông máy tính trên tay, đi theo Vạn Đại Phú vào văn phòng.

“Ngồi đi!” Vạn Đại Phú ngồi vào chỗ của mình, chỉ vào chiếc ghế dựa trước bàn.

Lam Nguyệt theo lời ngồi xuống.

11. Chương 07 - Phần 2

Mạnh Thừa Kiệt đã nói cho anh biết chuyện đêm hôm đó với Lam Nguyệt, còn tìm anh làm quân sư, nhưng anh muốn Mạnh Thừa Kiệt đừng quá nóng vội, đừng xúc động, trước tiên cần chiếm được trái tim người mẹ, con tự nhiên cũng sẽ về bên cạnh mình.

Nhưng lần này anh tìm Lam Nguyệt không phải nói về chuyện ấy, mục đích của anh là....

“Lam Nguyệt, cô biết đấy, công ty gần đây bận bịu nhiều việc, tết nguyên đán đang đến gần, quảng cáo mới sau tết nguyên đán sẽ được phát trên các kênh truyền hình lớn.” Anh thiếu chút nữa cắn chính đầu lưỡi mình, anh xả ra đồng rêu rĩa này làm gì? Vạn Đại Phú phiền chán dùng năm ngón tay vuốt vuốt tóc.

“Lão đại, anh muốn nói gì?” Cô nhận ra, điều Vạn Đại Phú muốn nói chắc chắn không phải chuyện toàn bộ công ty cao thấp đều biết này.

“Ừm.... Có người nói, hai ngày trước, khi công ty tiến hành kiểm kê tài sản, cô không trực tiếp làm, cũng không hỗ trợ kiểm kê, chỉ đứng bên cạnh nhìn, cô có biết tôi là Giám đốc, có người nói với tôi, tôi nhất định phải chứng thực.” Vạn Đại Phú cố gắng nói thật nhẹ nhàng, tuy cô là người Thừa Kiệt yêu, nhưng công việc buộc anh phải làm rõ, thật sự là tiến thoái lưỡng nan.

Lam Nguyệt nghe không hiểu, khó hiểu nói: “Sao có thể? Hôm đó chủ yếu là kiểm tra thiết bị máy tính, thiết bị quay chụp, kiểm kê IRS, tôi làm sao có thể không hỗ trợ?!”

“Tôi tin cô, cô nói rõ cô đã làm gì vào hôm đó cho tôi nghe.”

“Ừm.... Hôm đó, Tư Ngâm và Tiểu Lí phụ trách kiểm kê, Tư Ngâm có thể làm chứng, buổi sáng tôi và họ cùng nhau kiểm kê máy tính, máy đánh chữ, máy ghi âm, máy chụp ảnh, đến buổi chiều, chỉ còn vài thứ nội thất văn phòng, Tư Ngâm nói không cần tôi giúp, bởi vì mấy thứ ấy đều do cô ấy mua, cô ấy rất quen thuộc, tôi chỉ cần xem xét những thứ lúc trước từng được đem đi sửa chữa là được.”

“Nhưng có người nói với tôi, cô chỉ đứng nói chuyện phiếm?”

“Ai nói, là Tiểu Lí sao?” Cô không thể không đoán vậy, Tiểu Lí từng bày tỏ với cô, nhưng bị cô từ chối.

“Không phải.” Vạn Đại Phú do dự mười giây mới nói: “Là Tư Ngâm nói.”

“Tư Ngâm?!” Cô khó mà tin được, lời này lại xuất phát từ miệng Tư Ngâm.

“Ừm, tôi không muốn cô hiểu lầm Tiểu Lí. Tư Ngâm nói, cô không hề làm việc, chỉ lo nói chuyện phiếm với Tiểu Lí, đều là do cô ấy một mình phải kiểm kê.”

“Tại sao có thể như vậy? Tôi phải tìm Tư Ngâm hỏi rõ ràng.” Không thể nào! Rõ ràng Tư Ngâm có thấy cô làm việc.

“Chuyện này, ở công ty mọi người đều nói, có vài người muốn tôi xử lý chuyện này, không để Tư Ngâm chịu thiệt.”

“Trời đất! Thì ra tôi ở trong mắt mọi người là dạng người lười biếng như vậy, đây là một sự sỉ nhục, Tư Ngâm đang nói lung tung ở đâu?” Cô thở phì phì muốn lao đi cùng Tư Ngâm đối chất.

“Lam Nguyệt, đừng xúc động, tôi là Giám đốc, Tư Ngâm nói cho tôi biết, tôi sẽ phải điều tra rõ, thưởng phạt phân minh là nguyên tắc đầu tiên của tôi, tôi cần lưu ý cô, nếu cô thấy cô đã làm việc tốt, có thể là do Tư Ngâm hiểu lầm.” Vạn Đại Phú vội vàng trấn an cô.

“Lão đại, anh dù sao cũng phải để tôi đối chất với Tư Ngâm, có lẽ cô ấy thật sự hiểu lầm? Cũng có thể do anh hiểu lầm ý của cô ấy? Hôm nay anh hỏi tôi, tỏ vẻ nghi ngờ thái độ làm việc của tôi, nói muốn hỏi cho rõ ràng, như vậy không minh bạch, tôi không muốn nhận lấy những tội danh mà tôi không có.” Cô cố nén nước mắt, tự nói với mình tuyệt đối không được khóc, khóc chính là cam chịu.

“Được rồi! Vậy cô có thể hỏi cô ấy.” Vạn Đại Phú cũng rất đau đầu, cả hai nữ nhân đều là trợ thủ đắc lực của anh, anh không muốn mất đi bất kỳ ai.

Lam Nguyệt phần nộ tiêu sái ra khỏi văn phòng Vạn Đại Phú, trở lại vị trí của mình, Vạn Đại Phú đứng ở cửa văn phòng của mình, lúc này, Mạnh Thừa Kiệt ra ngoài làm việc chưa về, Hà Tư Ngâm đang ngồi trước máy tính.

Lam Nguyệt giận đến hai tay run rẩy, cô hít sâu một hơi mới mở miệng nói: “Tư Ngâm, lúc nãy lão đại gọi mình vào, nói là cậu cho rằng mình không làm công việc kiểm kê, chỉ ngồi không nói chuyện phiếm?”

Hà Tư Ngâm quay đầu, ánh mắt hiện lên một tia áy náy, nhưng rồi lập tức lời lẽ chính nghĩa: “Lão đại nói với cậu, là mình nói với anh ấy?” Cô ngàn vạn lần nói đi nói lại, không nghĩ tới Vạn Đại Phú vẫn bán đứng cô.

“Tư Ngâm, buổi sáng mình có kiểm kê! Đến buổi chiều, là cậu nói chỉ còn mấy thứ linh tinh, đều là đồ do cậu mua, bảo mình không cần làm.”

“Đúng vậy! Buổi chiều rõ ràng cậu không làm, là một mình mình kiểm kê, mình nói sai sao?” Hà Tư Ngâm không chút bối rối, mồm mép nói.

“Tư Ngâm, cậu sao lại nói vậy? Là cậu bảo mình không cần kiểm kê, mình nghe cậu nói mới không làm, cậu sao lại nói với lão đại mình lừa dối không làm việc?” Lam Nguyệt tắc nghẹn, mắt mở lớn không tin.

“Lão đại hỏi mình hôm đó tình hình kiểm kê thế nào, cậu buổi chiều rõ ràng không làm việc, chỉ cùng Tiểu Lí nói chuyện phiếm, mình chỉ kể lại tình hình thực tế cho lão đại, không hề nói sai câu nào.” Hà Tư Ngâm gần từng tiếng phản bác.

“Nhưng cậu không nói với lão đại, là cậu bảo mình không cần kiểm kê, mình chỉ nghe theo lời cậu, cậu làm sao có thể nói mình từ đầu đến cuối chỉ nói chuyện phiếm?” Thanh âm của cô không tự giác cao lên.

“Cậu rõ ràng chỉ cùng Tiểu Lí nói chuyện phiếm! Lam Nguyệt, mình nói sai sao?”

Lam Nguyệt cảm thấy vô lực, cô nghĩ Tư Ngâm và cô dù không phải chị em, nhưng hai người tốt xấu gì cũng là đồng nghiệp suốt ba năm, bình thường luôn giúp đỡ nhau, Tư Ngâm tại sao có thể đưa cô vào bẫy như vậy?

“Tư Ngâm, không thể nói như vậy, là cậu bảo mình không cần kiểm kê, hơn nữa mình không hề cả buổi nói chuyện phiếm với Tiểu Lí, chỉ là thoả hân huyên với Tiểu Lý một đôi câu, cậu tại sao lại nói ngược lại?” Tuy là Tiểu Lí chủ động đến nói chuyện với cô, nhưng cô không thể đẩy Tiểu Lí xuống nước.

Hà Tư Ngâm khẽ nhếch cằm. “Mình không cho rằng mình nói sai, cậu chiều hôm đó hoàn toàn không làm việc.” Cô biết chính mình đổ kị, đổ kị vì Mạnh Thừa Kiệt đối xử tốt với Lam Nguyệt.

Rõ ràng cô so với Lam Nguyệt chỗ nào cũng tốt hơn, Lam Nguyệt từng kết hôn, còn có con riêng, không hiểu vì sao Mạnh Thừa Kiệt lại chú ý đến Lam Nguyệt? Lại coi cô giống như người trong suốt?

Vạn Đại Phú nghe đoạn đối thoại của hai người, thật sự làm anh khó xử, hai người đang phân tranh, anh biết nghe theo ai? Anh chỉ biết là, một khi nhúng tay vào, anh cũng sẽ làm mất lòng một người.

“Tôi hiểu rồi.” Lam Nguyệt cảm thấy ủy khuất, kềm nén nước mắt, cô không lấy đồ đạc cá nhân, chỉ cầm lấy túi xách đi ra ngoài cửa.

“Lam Nguyệt.” Vạn Đại Phú gọi.

“Lão đại, tôi muốn xin nghỉ, để tôi yên tĩnh một chút.”

“Cô cẩn thận một chút.” Vạn Đại Phú chỉ có thể dặn với theo bóng dáng cô.

Sau khi rời công ty, nước mắt không ngừng tuôn rơi, cô không làm hại ai, cũng không đề phòng gì, cô tới bây giờ chỉ cố gắng làm tốt bổn phận của mình, không nghĩ tới người đồng nghiệp ở chung nhiều năm, tình cảm lại bạc nhược đến thế.

Cô từng nghĩ Hà Tư Ngâm không phải người như thế!

Khó trách người ta nói đồng nghiệp không bao giờ có thể có tình cảm thật sự, thường vì tư lợi của mình, không từ thủ đoạn, âm thầm phản cao thấp.

Nơi nào có con người thì sẽ có thị phi, nơi có thị phi tất sẽ có phân tranh.

Cô không phải người thích so đo, cũng không có ý đồ gì, chỉ muốn an phận làm việc, cũng không muốn cạnh tranh cao thấp, nhưng là, cuối cùng vẫn bị cuốn vào vòng tranh đấu.

Lời đồn đãi thị phi bay đầy trời, cô làm sao có thể đối mặt với ánh mắt khác thường của đồng nghiệp?

Cô chỉ không hiểu Tư Ngâm vì sao phải làm vậy? Coi trọng tình cảm chị em giữa hai người, để bây giờ đối lấy sự tổn thương khi bị phản bội.

*

Vạn Đại Phú là kẻ đầu sỏ gây ra nên trong lòng rất lo lắng, anh chỉ là muốn hỏi chuyện đầu cuối, không ngờ lại hồngбет như vậy, anh vốn tin tưởng những gì Hà Tư Ngâm nói, xem ra những kẻ trung gian đều là hiểu lầm rồi.

Tự nhiên cảm thấy mình không thể giải thích được phụ nữ. Lam Nguyệt vô tội, Hà Tư Ngâm cũng không nói sai, chỉ là cách nói của Hà Tư Ngâm gây ra hiểu lầm.

Giữa trưa, Mạnh Thừa Kiệt trở lại công ty, định tìm Lam Nguyệt cùng ăn cơm, lại không thấy cô ở chỗ ngồi, vì thế anh cười yếu ớt hỏi Hà Tư Ngâm. “Tư Ngâm, Lam Nguyệt đâu?”

“Giám đốc, anh chỉ hỏi Lam Nguyệt, khi em không có ở đây, anh cũng không hỏi đến em.” Hà Tư Ngâm đến bên cạnh Mạnh Thừa Kiệt.

“Khi cô không ở đây, tôi hỏi Lam Nguyệt về cô, mọi người đều là đồng nghiệp!” Anh chú ý thấy Hà Tư Ngâm cố ý lộ ra vẻ ủy khuất, anh đã gặp nhiều phụ nữ, dễ dàng nhận ra Hà Tư Ngâm có hảo cảm với anh, anh bất động thanh sắc lùi lại, muốn giữ một khoảng cách nhất định.

“Thật sao? Em thấy anh rất bất công, anh thường cùng Lam Nguyệt vào phòng họp đóng cửa nói chuyện phiếm, làm sao tới bây giờ cũng chưa từng gọi em vào phòng họp nói chuyện?” Cô chớp mi đầy quyến rũ, giọng nói có vẻ nũng nịu.

“Tôi đâu có thường cùng Lam Nguyệt đóng cửa trong phòng hội nghị, cũng chỉ có hai lần, hai lần đều vì công việc.” Anh biết chuyện tình yêu văn phòng rất khó được chúc phúc, hơn nữa anh là thủ trưởng, Lam Nguyệt là cấp dưới, anh không muốn Lam Nguyệt gặp khó khăn trong công việc.

“Vậy anh khi nào cùng em bàn công việc?” Hà Tư Ngâm hỏi thật rõ ràng.

Vạn Đại Phú đứng lúc này từ văn phòng đi ra. “Thừa Kiệt.”

Mạnh Thừa Kiệt quay đầu, đời này cho tới bây giờ chưa bao giờ thấy vui mừng như vậy khi nhìn thấy Đại Phú. “Chuyện gì?”

“Cậu vào đây một chút.” Vạn Đại Phú kéo anh vào văn phòng, nói lại chuyện xảy ra buổi sáng.

Mạnh Thừa Kiệt càng nghe lòng mày càng nhúu chặt lại. “Đại Phú chết dịch, anh xử lý kiểu gì vậy? Anh chẳng lẽ không hiểu Lam Nguyệt sao? Cô ấy là người đơn thuần, luôn cố sức làm việc, anh lại tin tưởng lời của Hà Tư Ngâm, chạy đi chất vấn cô ấy? Chuyện này còn nói cho toàn bộ công ty, có biết sẽ đả kích cô ấy thế nào không?! Anh tại sao không ngăn lời đồn lại?” Mạnh Thừa Kiệt không để ý tình hữu nghị nhiều năm, điên cuồng hét lên.

“Tôi làm sao biết được lòng phụ nữ? Sớm biết đã giao cho cậu xử lý, cậu đối với phụ nữ rõ hơn tôi.” Vạn Đại Phú vô tội đập đập trán.

“Biết tại sao Tư Ngâm làm vậy không?”

“Còn không phải vì cậu sao? Cậu đối xử với Lam Nguyệt tốt như vậy, đối với cô ấy lại không quan tâm, ai cũng nhìn thấy Tư Ngâm thích cậu, nên cậu cũng không nên trách cô ấy!” Vạn Đại Phú biện hộ thay Tư Ngâm.

Nếu không nóng vội đi tìm Lam Nguyệt, anh nhất định sẽ gặp Hà Tư Ngâm, lớn tiếng nói rõ ràng: Người anh yêu là Lam Nguyệt.

“Lam Nguyệt đâu? Biết cô ấy đi đâu không?”

“Không biết, cô ấy không chịu nói.”

Mạnh Thừa Kiệt từ văn phòng đi ra, trừng mắt nhìn Hà Tư Ngâm.

Hà Tư Ngâm bị anh nhìn trong lòng co rúm lại, thì ra anh không cười lại hung ác như vậy, nhưng cô vẫn phải gượng gạo tươi cười chống đỡ. “Giám đốc, sao vậy?”

Anh không trả lời, chỉ rút di động bấm số của Lam Nguyệt, không bao lâu, tiếng nhạc vang lên cách đó không xa.

Anh tức giận chữi thề, ngắt điện thoại, cầm lấy điện thoại Lam Nguyệt để quên trên bàn.

“Tôi cũng xin nghỉ, sau này việc chế tác anh tự làm đi.” Mạnh Thừa Kiệt ngắn gọn nói với Vạn Đại Phú, sau đó vội vàng rời công ty.

Cô ấy sẽ đi đâu? Cô bị ủy khuất lớn như vậy sao không nói với anh? Cô ấy có phải lại trốn đi khóc trộm ở đâu đó?

“Này....” Vạn Đại Phú vẻ mặt ủ rũ, anh đã làm kế toán bỏ chạy mất, trăm ngàn đừng có mất giám đốc nữa. “Thừa Kiệt, cậu nhất định phải trở về công ty đây!” Hai người kia xin phép chỉ có nói miệng, hoàn toàn không tôn trọng Giám đốc này chút nào.

Mạnh Thừa Kiệt như gió lốc lao đi, nào có đem lời Vạn Đại Phú cho vào tai.

*

Lam Nguyệt đi vô mục đích ở trên đường Đài Bắc, mưa bụi vẫn lặng lẽ rơi, cô không có ý định tránh mưa, ngược lại chậm rãi đi bộ trên vỉa hè không có mái che.

Cô rất khó chịu, thì ra tình cảm tan vỡ lại làm cô đau lòng như vậy.

Cô không nhớ mình đi trên đường đã bao lâu, cho đến khi hai chân mỏi nhừ, cô chợt bừng tỉnh nhận ra mình đang ở trước công viên.

Nhìn đồng hồ đã ba giờ, không nghĩ tới cô ngay cả cơm trưa cũng chưa ăn.

Cô nhìn chính bản thân mình ướt đẫm, trên mặt còn vương lại nước mắt, Tiểu Kiệt nhìn thấy bộ dạng này của cô chắc chắn sẽ sợ hãi.

Cô mở túi tìm không thấy điện thoại di động, có lẽ đã quên trên bàn chẳng?

Cô đành tiếp tục đi dọc công viên, tìm được một buồng điện thoại công cộng, cô bấm số của Lam Tinh.

“Lam Tinh, chị thấy không khỏe nên xin phép về nhà.... Không sao.... Có lẽ là bị cảm.... Em giúp chị đi đón Tiểu Kiệt... Ừm.... Chị sẽ uống nhiều nước.... Cảm ơn em trước!” Lam Tinh đồng ý giúp cô đi đón Tiểu Kiệt, cô cần về nhà sửa sang lại, cô không thể bệnh, bởi nếu cô ngã bệnh thì Tiểu Kiệt phải làm sao?

May mắn là nơi này không xa nhà, đi khoảng mười lăm phút là có thể về đến nhà.

Cô như du hồn đi vào ngõ nhỏ, còn chưa tới nhà trọ, đã nghe thấy âm thanh quen thuộc vang lên ở cách đó không xa.

“Lam Nguyệt, em đi đâu vậy? Em làm anh sợ đến chết.”

Tiếp theo cô bị ôm vào một bộ ngực ấm áp. “Thừa Kiệt, anh sao lại ở đây?”

Anh ôm cô vào mái che mưa dưới nhà trọ.

“Đại Phú đã nói mọi chuyện cho anh, em có chuyện, sao không nói với anh?” Anh nhìn cô rõ ràng đã khóc, rất đau lòng.

“Anh có việc mà! Hơn nữa đây cũng không phải chuyện lớn gì.” Lam Nguyệt nhún nhún vai, nhưng trong lòng lại vô cùng xúc động vì anh xuất hiện ở đây.

“Không phải chuyện lớn, vậy em sao lại chạy ra ngoài trời mưa? Còn khóc như vậy? Mau về nhà tắm rửa, nếu để bị cảm sẽ không tốt.” Anh giục.

“Vâng.” Cô mở cửa sắt của khu nhà trọ. “Em không sao, anh trở về làm việc đi!”

Anh căn bản không để ý tới lời cô, nắm tay cô hướng thẳng lên trên tầng ba, khi cô chuẩn bị mở cửa, bên cửa đối diện vừa vặn có người đi ra.

“Bác Chu.” Lam Nguyệt vội vàng rút tay ra khỏi tay Mạnh Thừa Kiệt.

Lòng bàn tay bất chợt rơi vào khoảng không, loại cảm giác trống rỗng này làm Mạnh Thừa Kiệt ảo não vì họ không thể quang minh chính đại.

“A Nguyệt, con không đi làm sao? Sao lại ướt hết vậy?” Bà Chu đau lòng kêu lên.

“Con có chút việc, nên bị mắc mưa.”

Bà Chu lúc ấy mới nhìn thấy Mạnh Thừa Kiệt. “A Nguyệt, đồng nghiệp của con à?”

“Vâng, anh ấy là giám đốc công ty con.” Lam Nguyệt có chút bối rối, tiếp tục mở cửa.

“Giám đốc, là chức vị rất lớn đúng không?” Bà Chu nhìn Mạnh Thừa Kiệt từ trên xuống dưới.

Mạnh Thừa Kiệt gật đầu mỉm cười nói: “Chào bác!” Cô đáng lẽ nên giới thiệu anh là bạn trai của cô.

“A Nguyệt, ai đi đón Tiểu Kiệt? Hay là để bác đi xe buýt đi đón?”

“Không cần đâu bác Chu, Lam Tinh nói nó sẽ đi đón.”

“Để bác gọi Lam Tinh, nói nó buổi tối đến nhà bác ăn cơm, đừng có suốt ngày mang Tiểu Kiệt ra bên ngoài ăn, không tốt cho cơ thể.”

“Vâng, cảm ơn bác Chu.”

“Còn khách khí với bác sao, Tiểu Kiệt là cháu nội của bác! Sau này~~ Quên mất, bác đang muốn đến siêu thị mua vài thứ đồ, lại ở đây tán gẫu với con, con mau vào nhà đi!” Nói xong, bà Chu đi xuống dưới.

“Bác ấy là?” Mạnh Thừa Kiệt đi theo cô vào nhà.

“Mẹ của Chu Tề Vĩ.”

“Chu Tề Vĩ lại ở ngay cạnh nhà em?” Anh kinh ngạc cao giọng nói, thì ra Chu Tề Vĩ không chỉ là thanh mai trúc mã với cô lại còn ngay cạnh nhà.

“Đúng vậy! Em nhớ đã nói với anh, em và Chu Tề Vĩ cùng nhau lớn lên, Mạn Ny ở tầng hai.” Có cần kinh ngạc như vậy không?

Tuy rằng Chu Tề Vĩ và Đỗ Mạn Ny hiện tại là một đôi, nhưng Chu Tề Vĩ dù sao trên danh nghĩa cũng là chồng cũ của Lam Nguyệt, hai người còn ở gần như vậy, anh đương nhiên ý thức được nguy hiểm.

“Em đừng để ý đến anh, đi tắm rửa đi!”

“Anh không về công ty sao?”

“Bạn gái bị ủy khuất, anh không thể ở lại an ủi sao?” Mạnh Thừa Kiệt xoa xoa đầu cô.

Những lời này làm mọi lo lắng trong cô như tan biến.

Cô mỉm cười ngọt ngào, “Vậy anh tự nhiên ngồi đi!” Nói xong, cô bước vào phòng cô và Tiểu Kiệt.

12. Chương 08 - Phần 1

Chương 8

Mạnh Thừa Kiệt nhìn quanh căn nhà đã có lịch sử hai mươi năm, phòng gọn gàng sạch sẽ, không được trang hoàng nhiều, có thể nhìn thấy Lam gia chỉ là một gia đình nhỏ.

Trong lòng anh thôi thúc muốn nhìn phòng cô, có lẽ đó là nơi duy nhất anh có thể bước vào thế giới nội tâm của cô.

Đặt tay vào tay nắm cửa, nhẹ nhàng chuyển động, phát hiện cô không khóa cửa.

Lúc này, trong phòng tắm, truyền tới tiếng nước chảy.

Trong phòng, có một chiếc giường lớn, một tủ quần áo, cùng một chiếc bàn học nhỏ, trên tường dán đủ loại đồ án kiểu dáng phim hoạt hình, đây là phòng Lam Nguyệt và Tiểu Kiệt.

Anh ngồi trên giường, ánh mắt phóng tới bức ảnh chụp chính mình đặt ở đầu giường.

Cô tại sao lại có tấm ảnh này?

Bức ảnh chỉ chụp nửa người, anh nhìn thẳng vào ống kính, trên người mặc một chiếc áo trắng không tay, đó là khi kết thúc một trận đấu bóng rổ, trong trận đấu giao hữu của công ty.

Anh không nhớ anh từng chụp bức ảnh này, lúc ấy xung quanh có rất nhiều đồng nghiệp, chẳng lẽ cô khi ấy đã đặc biệt chú ý đến anh? Nói sâu hơn một chút là đã yêu anh? Nếu không tại sao có thể chụp bức ảnh này? Còn giữ gìn nhiều năm như vậy?

Khó trách Chu Tề Vĩ, Đỗ Mạn Ny, Lam Tinh, thậm chí Tiểu Kiệt, vừa nhìn thấy anh đều có thể nhận ra, thì ra là do bức ảnh này.

Bỗng nhiên tâm trạng anh trở nên rất tốt, cô phát sinh quan hệ với anh, đem lần đầu tiên quý giá tặng cho anh, kỳ thật là vì cô thích anh, mà không phải bởi vì nhất thời kích tình....

Lam Nguyệt ơi Lam Nguyệt, trong lòng anh gọi tên cô, cô đến tận cùng đã yêu anh bao lâu? Đủ để vì anh mà sinh hạ một đứa trẻ....

Nhưng là, cô sao lại chấp nhận gả cho Chu Tề Vĩ? Chẳng lẽ chỉ vì muốn cho Tiểu Kiệt một người bố?

“A.... Anh...”

Một tiếng kêu làm anh đang tập trung vào bức ảnh ngẩng đầu lên, chỉ thấy Lam Nguyệt đầu ướt đẫm nước, mặc một bộ đồ màu đỏ, nhìn chăm chăm vào anh.

“Sao không sấy tóc đi, cảm bây giờ.”

“Anh vào bằng cách nào?” Trời ơi! Anh ngồi trên giường cô, không gian như vậy quả thật vô cùng ái muội, làm cô bỗng dưng đỏ mặt.

“Đi vào bình thường.” Anh nhìn xung quanh, “Máy sấy đâu?”

Cô chỉ vào bàn trang điểm.

“Lại đây, anh giúp em sấy tóc.” Mạnh Thừa Kiệt vẫy tay.

A.... Anh sao có thể bình thản như thế? Đây là phòng cô mà!

“Không, không cần, em tự làm được rồi.” Lam Nguyệt vội vàng lắc đầu.

Nhưng mà, giống như trước, cô nói là việc của cô, anh làm là việc của anh.

Anh cầm máy sấy, kéo cô ngồi xuống bên anh.

Tiếng máy sấy ong ong vang lên, kết hợp với tiếng đập của tim cô, vì năm ngón tay anh lang thang trên tóc cô, mỗi khi chạm vào đều làm cả người cô nóng lên.

Cho đến khi tóc cô khô hẳn, anh mới tắt máy sấy đi.

“Trong lòng em không thoải mái phải không? Buồn vì Tư Ngâm đối xử với em như vậy?” Anh giữ vai cô, khiến cô phải đối mặt với anh.

“Vâng.” Cô ừ ừ gật đầu.

“Vậy sao không tìm anh bàn bạc? Hoặc là tìm anh than thở?”

“Anh là giám đốc, em không thể làm khó anh.”

“Đồ ngốc, vậy em cứ thế chạy đi khi đang mưa sao. Em có biết anh lo lắng thế nào không?” Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô.

“Em chắc là điên rồi! Tư Ngâm sao có thể đối xử với em như vậy, tốt xấu gì em và cô ấy cũng là đồng nghiệp lâu như vậy, chẳng lẽ em làm người thất bại như vậy?” Vòng tay của anh rất dịu dàng, nhẹ nhàng xoa dịu đi nỗi buồn của cô.

“Vậy em tính làm gì bây giờ? Muốn anh báo thù cho không?” Anh nháy mắt, cố ý cười gian xảo.

“Anh muốn báo thù thế nào?” Cô buồn cười nhìn anh.

“Muốn làm cô ấy bỏ chạy? Làm khó dễ cô ấy trong công việc? Hay muốn anh mắng cô ấy một trận?”

“Anh mà có thể mắng chửi người khác sao? Huống hồ em không muốn Tư Ngâm nghĩ anh thay em lên tiếng.”

“Lam tiểu thư, anh đương nhiên có thể mắng chửi người, huống hồ, anh thay em lên tiếng là chuyện trượng nghĩa.” Mạnh Thừa Kiệt làm bộ đáng thương, chọc Lam Nguyệt cười liên tục.

“Nếu không phải nuôi Tiểu Kiệt, em thực sự không định đến Đạt Văn làm nữa, cũng muốn nói rõ ràng với Tư Ngâm, nhưng như thế sau này làm sao tiếp tục làm việc với nhau nữa?” Nghĩ đến chuyện này, cô càng khó chịu, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt lại suy sụp xuống.

“Không muốn làm thì không làm, để anh nuôi em và Tiểu Kiệt là được rồi.”

Mạnh Thừa Kiệt biết thời biết thế trong lời nói, làm cô không khỏi có ý nghĩ kỳ quái.

“Đừng nói đùa nữa.” Cô xấu hổ cười yếu ớt.

“Anh không đùa, Lam Nguyệt, gả cho anh đi!” Anh ôm chặt lấy cô, cổ lấy dũng khí nói ra, không nghĩ tới sẽ gặp khó khăn.

Cô giãy ra khỏi vòng tay ôm của anh, vẻ mặt ngây ngốc: “Anh....” Anh nói thật sao?

“Chắc.... Hiện tại hình như không phải thời điểm cầu hôn tốt lắm, ừm.... có lẽ anh nên làm một bữa tối với nến, phải chuẩn bị nhẫn kim cương, hay một bó hồng to.” Anh thành khẩn hỏi ý kiến cô.

“Em.... Em không biết.” Chuyện này xảy ra quá bất ngờ, não bộ của cô không kịp tiếp nhận thông tin.

“Lam Nguyệt, em đừng lo, anh chân thành cầu hôn em, đây là lần đầu tiên anh cầu hôn, em trăm ngàn lần đừng cự tuyệt anh.”

Cô nhìn thấy thành ý trong mắt anh, không giống nói đùa.

“Cám ơn anh, nhưng em phải hỏi ý kiến của mẹ và Lam Tinh.”

“Thì ra nếu anh muốn cưới em thì phải ‘Quá ngũ quan, trăm lục tướng’(1)?” Anh cố ý bày ra bộ mặt suy sụp.

“Đừng như vậy! Nếu không có mẹ và Lam Tinh, em có lẽ cũng không thể chống đỡ nổi trong những ngày qua.” Lam Nguyệt vội vàng giải thích, chỉ sợ anh tức giận.

“Vậy khi nào cho anh chính thức gặp bác và Lam Tinh?” Anh biết sự lo lắng của cô, anh chỉ hy vọng có thể làm cô an tâm.

“Em phải hỏi họ trước đã, được không?”

“Được!” Nhẹ nhàng hôn lên môi cô, ai bảo mình yêu điên cuồng tiểu mỹ nữ này chứ! Lam Nguyệt không dám để mình ý loạn tình mê, dù sao đây cũng là phòng cô, giường cô, cô dùng hay tay đặt ở ngực anh, ngăn cản anh thân mật hơn.

Cô đã quên mất mình làm cách nào tiễn anh rời khỏi nhà, chỉ biết nếu anh không đi sẽ bị Lam Tinh bắt gặp, cô giống như người yêu đương vụng trộm, vẫn chưa dám chính thức giới thiệu anh cho người nhà.

Ai! Đầu cô rất đau, trước đây nghĩ anh đối với cô một chút tình cảm cũng không có, nay anh lại cầu hôn, cô nên làm sao?

Lam Nguyệt mờ mịt nằm ngủ trên giường, chợt thấy có một bàn tay nhỏ bé lay lay cô.

“Mẹ, mẹ.”

“Tiểu Kiệt, ngoan nào, đừng làm ồn, mẹ bị ốm.” Lam Tinh trấn an thằng bé hiếu động.

Lam Tinh sau khi tan tầm về nhà, lúc đó Lam Nguyệt vẫn đang ngủ, định để Lam Nguyệt nghỉ ngơi nhiều một chút, cô mang Tiểu Kiệt sang nhà Chu gia bên cạnh ăn cơm, sau khi trở về phát hiện Lam Nguyệt nằm trên giường mặt đỏ bừng, sờ vào mới phát hiện cô đang sốt cao.

“Mẹ thật đáng thương... Dì, giờ phải làm sao?” Tiểu Kiệt khịt khịt mũi như muốn khóc.

“Không sao, chúng ta đi tìm bố, gọi ba ba đến giúp.” Lam Tinh sờ sờ đầu thằng bé.

Tiểu Kiệt chỉ vào bức ảnh trên đầu giường: “Là papa sao?”

“Không phải, là ba ba ở cửa đối diện.”

Lam Tinh biết Tiểu Kiệt gọi ba ba là Chu Tề Vĩ, papa là chỉ Mạnh Thừa Kiệt.

“Dì, papa có lái xe đón con tan học, còn đưa con đi Mc Donalds xem Donalds nữa!” Tiểu Kiệt thành thật nói.

Nghe vậy, mắt Lam Tinh ánh lên kỳ lạ, chỉ vào ảnh chụp. “Tiểu Kiệt, con có lừa dì không, papa này thật sự cho con đi Mc Donalds?”

“Đúng vậy! Mẹ nói trẻ con không được nói dối.” Tiểu Kiệt hồn nhiên nói.

Lam Nguyệt dám vụng trộm qua lại với Mạnh Thừa Kiệt. Tốt! Chờ khi nào hết bệnh, cô thế nào cũng phải nói cho rõ ràng.

“Tiểu Kiệt ngoan, con th đi tìm bà nội, chúng ta tìm bố con hỗ trợ, phải đưa mẹ đến bệnh viện mới được.” Trước mắt phải chữa bệnh, có gì nói sau.

“Mẹ bị đau sao?” Tiểu Kiệt lộ ra vẻ đau xót.

“Đúng vậy, rất đau.”

“Mẹ thật đáng thương!”

Lam Tinh vội vàng chạy tới ấn chuông nhà Chu gia, mở cửa là Chu Tề Vĩ.

“Anh Tề Vĩ, chị em sốt, anh mau sang đưa chị ấy đến bệnh viện.”

Chu Tề Vĩ vừa nghe, bất chấp đang ăn dở cơm, vội vàng chạy sang, ôm Lam Nguyệt lên.

Lam Tinh đưa Tiểu Kiệt sang cho bà Chu, sau đó cùng Chu Tề Vĩ lái xe đưa Lam Nguyệt vào bệnh viện.

Bác sĩ nói Lam Nguyệt bị viêm đường hô hấp sau chuyển thành viêm phổi, chỉ cần tiêm và nghỉ ngơi sẽ hồi phục.

“Sao có thể tự nhiên lên cơn sốt vậy chứ?” Chu Tề Vĩ ngồi bên giường bệnh, thì thào tự nói.

“Cái thời tiết quỷ quái này lúc lạnh lúc nóng, hai ngày trước thấy chị ấy ho khan, lại có chút nghẹt mũi, nhưng không nghiêm trọng, không nghĩ tới nhanh như vậy đã chuyển thành viêm phổi.” Lam Tinh cũng không biết Lam Nguyệt vì cả ngày dầm mưa, mới làm cho cơn cảm mạo nhỏ chuyển thành bệnh nặng.

“Bác sĩ nói phải ở lại bệnh viện quan sát hai ngày, em về trông nom cho Tiểu Kiệt, mai thuận tiện tới xin phép cho Lam Nguyệt, anh ở đây được rồi.” Chu Tề Vĩ coi chị em nhà họ Lam như em gái ruột, cũng không có gì kỳ lạ.

“Anh Tề Vĩ, anh về nghỉ ngơi đi, Tiểu Kiệt có thể để mẹ Jm chăm sóc, nhờ chị em muốn đi toilet, anh là con trai không tiện.”

“Có cái gì không tiện, anh là chồng cũ của Lam Nguyệt, hơn nữa anh cũng khỏe hơn em, Mạn Ny cũng không để ý, em để ý cái gì?” Hấn vừa mới gọi cho Mạn Ny xin phép, Mạn Ny đang cùng bạn học đi dạo phố, còn dặn hấn phải chăm sóc Lam Nguyệt thật tốt.

Đến lượt Lam Tinh trợn mắt, nói là chồng trước, nhưng hai người một chút quan hệ cũng không có, hấn còn có thể nói như vậy, nhưng Lam Tinh cũng hiểu Chu Tề Vĩ đối với chị Jm hai cô rất tốt, cho nên cũng không so đo nữa.

“Anh Tề Vĩ, vậy ngày mai mấy giờ anh đi làm?”

“Mai anh trực tối, em sau khi tan tầm đến đây thay cho anh, có việc gì anh sẽ gọi điện cho, ông chủ của em hung ác như vậy, em xin phép nghỉ, anh ta nhất định làm thịt em.”

“Hừ! Khi nào em thật sự muốn xin nghỉ, anh ta cũng không thể quản nhiều như vậy.” Nói dễ nghe chút thì Lam Tinh là thư ký, còn nói khó nghe là cô căn bản giống như người giúp việc, hai tư giờ làm việc ột ông chủ hung ác hô đến gọi đi.

“Chị em còn phải quan sát thêm hai ngày, em muốn nghỉ thì ngày kia hãy tính, tối nay một mình anh là được rồi.” Hắn vẫy vẫy tay như đuổi ruồi bảo Lam Tinh về.

“Vâng, anh Tề Vĩ, vậy làm phiền anh.” Thật ra cũng có thể để mẹ tới chăm sóc cho chị, nhưng mẹ tuổi đã lớn, ban ngày phải làm việc cũng đã mệt, nếu để bà đến bệnh viện, xương cốt chỉ sợ không còn. Mà Lam Tinh không muốn tên ông chủ hung ác của cô bắt được nhược điểm, đành phải giao Lam Nguyệt cho Chu Tề Vĩ trông nom.

*

Lam Nguyệt ngủ suốt đêm, lúc bình minh mới tỉnh lại.

Đầu cô đau như búa bổ, nhú nhú đôi mi thanh tú rồi mở mắt.

Đập vào mắt là cánh tay đang truyền dịch, trần nhà trắng tinh, khi chậm rãi xoay đầu sang bên cạnh thấy Chu Tề Vĩ đang nằm sắp ngủ trên giường.

Cô dùng tay không có găng kim xoa xoa thái dương, đây chắc hẳn là bệnh viện, chuyện gì đã xảy ra? Cô sao lại ở đây?

Cổ họng cô đau như bị xé rách, cô muốn rời giường đi uống nước, nhưng làm vậy sẽ đánh thức Chu Tề Vĩ.

Bởi vì Chu Tề Vĩ là cảnh sát, sớm đã thành thói quen nghỉ ngơi bừa bãi, rèn luyện được công phu có thể ngủ ở bất kỳ nơi nào, và cũng tùy thời mà tỉnh lại.

“Lam Nguyệt, em muốn làm gì?” Hắn mở to đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ.

“Em khát nước, em sao lại ở đây?” Giọng cô khàn khàn đầy ma quái, mà mỗi khi mở miệng cổ họng lại đau như bị hỏa thiêu.

Chu Tề Vĩ rót một ly nước sôi đưa cho cô, đem chuyện đêm qua đưa cô vào bệnh viện kể lại.

“Em an tâm nghỉ ngơi, anh sẽ gọi điện đến công ty xin phép nghỉ giúp em.”

“Vâng!” Cô cảm thấy may mắn vì trận ốm này đến đúng thời điểm, nếu không cô cũng không biết hôm nay có nên đi làm hay không? Cho dù đi làm cô sẽ phải đối mặt thể nào với Tư Ngâm?

“Muốn ăn gì?”

Cô lắc đầu, một chút khẩu vị cũng không có, chỉ thấy khó chịu, trong lòng buồn bực càng làm cô mệt.

“Anh đi mua cháo nóng cho em, phải ăn cái gì đó mới hồi phục được.” Chu Tề Vĩ cầm ví tiền ra ngoài.

Lam Nguyệt muốn gọi điện thoại cho Mạnh Thừa Kiệt, nhìn đồng hồ, mới sáu giờ, anh chắc vẫn đang ngủ, chờ tối nay rồi báo lại cho anh.

Ăn xong tô cháo Quảng Đông mà Chu Tề Vĩ mua về cũng là lúc y tá mang thuốc đến, có lẽ bởi tác dụng của thuốc, cô lại ngủ say.

Chín giờ, Chu Tề Vĩ gọi điện đến công ty Lam Nguyệt, tiếp điện thoại là Hà Tư Ngâm.

“Chào cô, tôi tìm Vạn tiên sinh.” May là Chu Tề Vĩ còn nhớ ông chủ ở công ty Lam Nguyệt họ Vạn, vì vậy cũng không có gì khó khăn.

“Xin hỏi anh tìm ông Vạn có chuyện gì?”

“Tôi là chồng Lam Nguyệt.”

Vừa nghe thấy là chồng Lam Nguyệt, lòng Hà Tư Ngâm trầm xuống một chút, “Xin đợi một chút.”

Năm giây sau, điện thoại chuyển tới tay Vạn Đại Phú.

“Alo?”

“Tôi là chồng Lam Nguyệt, tôi muốn xin cho Lam Nguyệt nghỉ vài ngày.”

“Chu tiên sinh à? Lam Nguyệt sao vậy?” Vạn Đại Phú kinh ngạc hỏi, nghĩ vì chuyện hôm qua Lam Nguyệt không muốn đi làm.

“Cô ấy bị sốt, giờ đang ở bệnh viện, bác sĩ nói bị viêm phổi, phải ở lại bệnh viện khoảng hai ngày.”

“Cô ấy ở bệnh viện nào?” Vạn Đại Phú vội hỏi.

Chu Tề Vĩ căn bản không biết chuyện hôm qua của Lam Nguyệt, hắn nói lại tình hình cho Vạn Đại Phú.

Mà ở đầu kia, Mạnh Thừa Kiệt đang cùng Vạn Đại Phú thảo luận vấn đề hôm trước, nghĩ cách để các nhân viên hiểu được sự thật.

Mấy ngày nay Mạnh Thừa Kiệt đã có thói quen trước khi ngủ, gọi điện thoại nói chuyện với Lam Nguyệt, nhưng tối hôm qua điện thoại của cô không có người nghe, lòng anh nóng như lửa đốt, vốn định đến Lam gia tìm cô, nhưng sợ làm Lam Nguyệt sợ hãi...

Không nghĩ tới, Lam Nguyệt luôn đến sớm nhất mà đã qua giờ làm vẫn chưa tới, điều này làm anh càng thêm lo lắng.

13. Chương 08 - Phần 2

Anh định sau khi xong việc, trực tiếp tới Lam gia tìm người, lại nghe thấy Chu Tề Vĩ gọi điện xin phép nghỉ cho Lam Nguyệt.

“Lam Nguyệt sao vậy?” Mạnh Thừa Kiệt vội hỏi.

“Chồng cô ấy gọi tới xin phép giúp cô ấy...”

“Là chồng cũ của Lam Nguyệt.” Sắc mặt Mạnh Thừa Kiệt trầm xuống, lớn tiếng sửa lại.

“Được được được, là chồng cũ của Lam Nguyệt, cậu ấy nói Lam Nguyệt bị sốt do viêm phổi, hiện tại đang ở bệnh viện.” Mạnh Thừa Kiệt đã vì chuyện hôm qua mà nổi giận, Vạn Đại Phú không muốn lại chọc giận Mạnh Thừa Kiệt.

“Cô ấy ở bệnh viện nào?” Anh đột nhiên đứng lên, Lam Nguyệt bị bệnh?

Nghe Vạn Đại Phú nói xong, Mạnh Thừa Kiệt vội vàng chạy ra khỏi công ty, Vạn Đại Phú thấy thế, cũng chỉ có thể nhanh bước đuổi theo.

Mạnh Thừa Kiệt chạy tới bệnh viện, khi đẩy cửa phòng bệnh, chỉ thấy Chu Tề Vĩ lập tức đứng dậy đi đến trước mặt anh và Vạn Đại Phú.

Nhưng hiện giờ, trong mắt Mạnh Thừa Kiệt chỉ có khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đang nằm trên giường.

“Lam Nguyệt vừa mới ngủ, anh không nên làm cô ấy thức dậy.” Chu Tề Vĩ không biết ý đồ của Mạnh Thừa Kiệt, hắn trừng mắt nhìn Mạnh Thừa Kiệt.

“Cô ấy thế nào rồi?” Mạnh Thừa Kiệt lạnh lùng nhìn hắn, vì sao có thể ở đây chăm sóc Lam Nguyệt không phải anh mà lại là tên cảnh sát này? Mà tên cảnh sát chết tiệt này, vẫn là chồng cũ của Lam Nguyệt, là bố của Tiểu Kiệt trên danh nghĩa!

“Hết sốt rồi, nhưng phải quan sát thêm.” Chu Tề Vĩ không yếu thế đón nhận ánh mắt đối thủ.

“Chu tiên sinh phải không? Tôi là Vạn Đại Phú, là ông chủ của Lam Nguyệt.” Vạn Đại Phú nhận thấy tình hình không ổn, sợ hai tên này sẽ đánh nhau ngay trong phòng bệnh, vội vàng kéo Mạnh Thừa Kiệt lui lại.

Bởi vì Vạn Đại Phú và Mạnh Thừa Kiệt đều không biết, Chu Tề Vĩ tại sao lại kết hôn với Lam Nguyệt? Mà Chu Tề Vĩ rốt cuộc có biết Tiểu Kiệt không phải con hấn không? Chuyện này làm người ta cảm thấy rất khó khăn.

“Thì ra anh chính là người mà Lam Nguyệt vẫn gọi là lão đại, còn làm phiền anh phải đến tận đây, thật ngại quá.” Chu Tề Vĩ tuy tính cách lỗ mãng nhưng vẫn biết cách lễ nghi khách khí.

“Lam Nguyệt là nhân viên của tôi, tôi đến thăm cô ấy cũng là đúng lẽ thường.” Vạn Đại Phú biết Lam Nguyệt vì mắc mưa mà ốm, nói đúng ra thì anh là kẻ gây tội, đương nhiên phải đến để xin thứ tội.

“Mạnh Thừa Kiệt, ở đây không tiện, chúng ta ra ngoài nói chuyện.” Chu Tề Vĩ nhìn một cách thăm dò. Tra hỏi phạm nhân là sở trường của hấn.

“Đương nhiên, tôi cũng có nhiều chuyện muốn nói với anh.” Mạnh Thừa Kiệt nhắc khéo môi, đáp lại, rất nhiều chuyện phải nói cho rõ ràng.

“Lão đại, Lam Nguyệt nhờ anh, nếu cô ấy tỉnh lại, phiền anh gọi chúng tôi ở bên ngoài.” Chu Tề Vĩ lấy tư thế chủ nhân nhờ Vạn Đại Phú.

“Chuyện này.... Không thành vấn đề, ưm..... Hai anh có chuyện gì cứ từ từ nói chuyện, nơi đây là bệnh viện, trăm ngàn đừng làm phiền đến các bệnh nhân khác.” Vạn Đại Phú lo lắng nhìn hai người, liệu có đánh nhau không đây?

“Anh yên tâm! Cảnh sát sẽ không đánh người.” Chu Tề Vĩ tuy nói với Vạn Đại Phú, nhưng ánh mắt không rời khỏi Mạnh Thừa Kiệt.

Chu Tề Vĩ và Mạnh Thừa Kiệt đi vào chỗ rẽ ở hành lang.

“Không tới hai mươi phút anh đã có mặt ở bệnh viện, có thể thấy anh đối với Lam Nguyệt nhà chúng tôi rất quan tâm?” Chu Tề Vĩ dựa vào tường, hai tay khoanh trước ngực bình tĩnh hỏi.

“Không phải Lam Nguyệt nhà anh, cô ấy đã ly hôn với anh, với anh không có quan hệ gì. Tôi thích Lam Nguyệt, đã cầu hôn cô ấy, hiện tại là Lam Nguyệt của tôi.” Mạnh Thừa Kiệt tỏ thái độ chính nghĩa.

“Sao? Tôi sao lại chưa từng nghe Lam Nguyệt nói qua?” Chu Tề Vĩ không tin.

“Lam Nguyệt có bạn trai lại phải báo cáo với anh sao?” Mạnh Thừa Kiệt hỏi lại, trong mắt hừng hực đại hỏa.

“Không cần báo cáo với tôi, nhưng phải có sự đồng ý của tôi.” Chu Tề Vĩ hừ lạnh, điệu võ dương oai hất cằm lên, hấn đối với loại đàn ông tình một đêm này không có hảo cảm.

“Vì sao cần anh đồng ý?” Mạnh Thừa Kiệt âm trầm hỏi.

“Bởi vì tôi là bố của Tiểu Kiệt, tôi không gật đầu, bất luận kẻ nào cũng không được làm kế phụ của con tôi.”

Đàn ông với đàn ông, không chỉ là vấn đề thắng thua, còn là vấn đề mặt mũi, Mạnh Thừa Kiệt khó mà không tức giận đến mức mất lí trí, “Tiểu Kiệt không phải con anh!”

Chu Tề Vĩ không hề tức giận, ngược lại cười ha ha. “Lam Nguyệt nói cho anh biết?”

“Không phải.” Tên Chu Tề Vĩ này đang làm gì? Chẳng lẽ đã sớm biết Tiểu Kiệt không phải con hấn?

“Giấy không gói được lửa, nhìn Tiểu Kiệt giống anh như đúc, không cần đoán, mọi người đều biết Tiểu Kiệt là con của Mạnh Thừa Kiệt.”

“Anh....” Chu Tề Vĩ hào phóng thừa nhận như vậy làm Mạnh Thừa Kiệt có chút không chống đỡ được.

“Chỉ tiếc, Tiểu Kiệt họ Chu, không phải họ Mạnh, nó là con hợp pháp của tôi.”

“Chu Tề Vĩ, đây là lý do anh ly hôn với Lam Nguyệt sao? Anh biết Tiểu Kiệt không phải cốt nhục của anh nên mới ly hôn với Lam Nguyệt?” Mạnh Thừa Kiệt chỉ có thể tùy tiện đoán, chỉ hy vọng có thể tìm được chút dấu vết từ miệng Chu Tề Vĩ.

“Xem ra anh một chút cũng không hiểu Lam Nguyệt! Tôi thiếu chút nữa bị anh hù, có thể thấy cô ấy căn bản không đồng ý lời cầu hôn của anh, tất cả đều là anh mộng tưởng hảo huyền.”

“Bởi vì tôi không muốn ép hỏi chuyện quá khứ, tôi cũng không nói với cô ấy, tôi đã biết Tiểu Kiệt là con tôi, tôi muốn cô ấy cam tâm tình nguyện gả cho tôi.” Thấy Chu Tề Vĩ không có ác ý, Mạnh Thừa Kiệt trở nên hòa hoãn, chậm rãi khôi phục lại lý trí.

“Hay là anh vì Tiểu Kiệt mới theo đuổi Lam Nguyệt?” Chu Tề Vĩ ánh mắt thăm dò.

“Tôi thích Lam Nguyệt, từ lúc chưa biết Tiểu Kiệt là con tôi, tôi cũng đã thích cô ấy, huống hồ, cho dù Tiểu Kiệt không phải con tôi, tôi cũng sẽ cầu hôn với cô ấy.”

“Hừ! Nói thì dễ, Lam Nguyệt là một cô gái đơn thuần, cô ấy có thể vì thích anh, phát sinh quan hệ với anh, thậm chí không để ý đến sự phản đối của mọi người, kiên quyết muốn sinh con.” Chu Tề Vĩ nắm lấy áo Mạnh Thừa Kiệt. “Tôi cảnh cáo anh, đừng làm tổn thương Lam Nguyệt, cô ấy đối với anh tình thâm nghĩa trọng, tôi mong anh giữ cao đánh khẽ không nên lừa gạt cô ấy, nếu anh chỉ cần con, anh có thể nói cho rõ, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho anh.”

Mạnh Thừa Kiệt cũng không phải vô dụng, anh đẩy tay Chu Tề Vĩ ra.

“Trước khi anh và Lam Nguyệt kết hôn, anh đã biết Tiểu Kiệt không phải con của anh?”

“Chứ sao.” Chu Tề Vĩ kéo kéo quần áo.

“Vậy sao còn muốn cùng cô ấy kết hôn?” Anh không hiểu.

“Ai vô tình giống anh! Ăn hết Lam Nguyệt, vỡ mộng bước đi, nói cho anh biết, Lam Nguyệt vì muốn cho Tiểu Kiệt một thân phận, mới đồng ý kết hôn với tôi, chờ sau khi sinh Tiểu Kiệt, chúng tôi lập tức ly hôn, đây là ý tưởng của Mạn Ny.” Nhắc tới Mạn Ny, trên mặt hần có vô hạn tình yêu.

Mạnh Thừa Kiệt thật lâu không thể nói được gì, Lam Nguyệt kết hôn với Chu Tề Vĩ, thật sự chỉ vì muốn cho Tiểu Kiệt một thân phận!

Thì ra là như vậy, tất cả mọi thứ dường như đều đã vượt qua tưởng tượng của Mạnh Thừa Kiệt.

“Ý của anh là, anh và Lam Nguyệt chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, không phải vợ chồng thật?”

“Chứ sao! Tôi mà động vào Lam Nguyệt, tôi không chỉ bị Mạn Ny sửa chữa, còn bị Lam Tinh thóa mạ, cũng sẽ bị hai lão nhân nhà tôi đá ra khỏi cửa. Huống hồ, Lam Nguyệt không phải dạng con gái này, cô ấy yêu anh đến mức nào mới có thể cùng anh lên giường chứ, anh tốt nhất không nên xem nhẹ tình cảm của Lam Nguyệt.” Chu Tề Vĩ tức giận nói.

“Tôi không xem nhẹ Lam Nguyệt, tôi căn bản không quan tâm chuyện cô ấy từng kết hôn với anh, tôi thích cô ấy vì con người cô ấy, cho dù cô ấy từng thế nào đi nữa, tôi cũng không để ý.” Thì ra cô đã yêu anh lâu như vậy, thì ra cô đã hi sinh nhiều như vậy. Cô ấy cái gì cũng không nói, không hề đòi lại công đạo, không thừa cơ đòi anh phải yêu cô, không dùng Tiểu Kiệt uy hiếp anh, một cô gái thiên lương như vậy, anh phải vô cùng may mắn mới có thể có được!

“Tôi nói cho anh biết, tôi coi Lam Nguyệt như em gái ruột, anh không thích thì tránh xa một chút, đừng có trêu chọc cô ấy, anh nếu dám lừa gạt tình cảm của cô ấy, tôi sẽ quăng anh xuống biển làm mồi cho cá mập.” Chu Tề Vĩ híp mắt, hung hăng cảnh cáo.

Mạnh Thừa Kiệt nghe xong chẳng những không tức giận, ngược lại khẽ cười. “Tôi nhận lời cảnh cáo của anh, tôi nhất định sẽ đối xử với Lam Nguyệt thật tốt, xin anh cứ tin tôi, yên tâm giao Lam Nguyệt cho tôi.” Mạnh Thừa Kiệt vươn tay ra đây hữu nghị, “Cảm ơn anh đã chăm sóc cho Lam Nguyệt và Tiểu Kiệt, cảm ơn anh đã cho Tiểu Kiệt nhiều tình cảm của một người bố như vậy, cảm ơn anh.”

Nhìn chằm chằm vào tay đang đưa ra của Mạnh Thừa Kiệt, Chu Tề Vĩ hào hiệp nắm lấy.

“Tôi không cần anh cảm ơn, Tiểu Kiệt gọi tôi một tiếng ba ba, cả đời là con tôi, tôi chỉ hy vọng anh đối với Lam Nguyệt thật tốt.” Nhìn cặp mắt trong veo của Mạnh Thừa Kiệt, Chu Tề Vĩ dùng đôi mắt chuyên nghiệp phán xét, ít nhất giờ khắc này Mạnh Thừa Kiệt thật tâm thật ý.

Hai người đàn ông nắm chặt tay, cũng là nắm chặt giao tình.

“Tôi muốn vào thăm Lam Nguyệt.” Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, làm anh thật sự lo lắng.

“Đi thôi! Lam Nguyệt thật sự rất yêu anh.” Chu Tề Vĩ vỗ vỗ vai anh.

“Tôi cũng yêu cô ấy.”

Cửa phòng bệnh mở ra, chỉ thấy Lam Nguyệt đã nửa nằm nửa ngồi trên giường, đôi mắt cô có chút hơi nước, lời đang nói dở vì cửa mở ra mà ngừng lại.

“Em tỉnh rồi, còn thấy chỗ nào không thoải mái không? Hôm qua em không nên dầm mưa.” Mạnh Thừa Kiệt thân thiết đi đến bên giường cô, định cầm tay cô, lại bị né tránh.

“Tề Vĩ, em rất mệt, giúp em tiễn lão đại và Mạnh.... Mạnh tiên sinh.” Cô kìm nén nước mắt, cổ họng vì đau đớn, lời nó có chút khàn khàn mơ hồ.

Mạnh Thừa Kiệt thất thần nhìn bàn tay bị cô cự tuyệt, còn có sự lạnh lùng cố ý trong lời nói. “Lam Nguyệt, đây là chuyện gì? Em làm sao vậy?”

Cô không đáp, nghiêng người đưa lưng về phía anh, nằm xuống, nước mắt rơi ướt đầm gối.

Mạnh Thừa Kiệt nhìn Vạn Đại Phú. “Đại Phú, anh đã nói gì với cô ấy?”

Vạn Đại Phú cả mặt tái nhợt. “Tôi.... Tôi chỉ lỡ lời.” Anh đáng lẽ không nên nhiều chuyện như vậy, nói nhiều lại càng lúc càng sai.

“Vạn Đại Phú, anh rốt cuộc nói gì với cô ấy?” Mạnh Thừa Kiệt nhịn không được rít gào.

Tiếng khóc nhẹ nhàng của cô vang lên, Chu Tề Vĩ thấy thế, đành vội vàng nói: “Hai người đi ra ngoài nói chuyện, để Lam Nguyệt nghỉ ngơi.”

“Tôi...” Mạnh Thừa Kiệt không muốn cứ thế đi, Lam Nguyệt đang khóc! Nhưng anh vẫn phải hỏi cho rõ ràng Vạn Đại Phú đã nói gì với cô ấy. “Chúng tôi ở ngay bên ngoài, tôi sẽ không rời đi.” Anh nói là nói với Lam Nguyệt.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, cả trái tim cô đều tan nát.

Khó trách anh không hề hỏi cô tại sao có bức ảnh chụp ở đầu giường? Không hỏi vì sao Tiểu Kiệt lại giống anh như vậy? Thì ra anh sớm đã biết người đêm hôm đó, cô gái đó là cô, cũng đã biết Tiểu Kiệt là con anh...

Đó đều là chuyện Vạn Đại Phú vừa nói với cô.

Thì ra anh vì Tiểu Kiệt mới đột nhiên ân cần, đột nhiên đối xử với cô tốt như thế, thậm chí cầu hôn cô, cô còn tưởng anh thật lòng yêu cô.

Hiện tại quay đầu nhìn lại, anh tới bây giờ cũng chưa từng nói với cô ba chữ “Anh yêu em”, cũng chưa bao giờ muốn đưa cô đến gặp bố mẹ anh.

Cô sao lại ngu ngốc như vậy, ngu ngốc đến mức ấy?!

Chú thích:

(1) Quá ngũ quan, trăm lục tướng: Qua năm ải, chém sáu tướng: Ý nói có nhiều cửa ải, nhiều rào cản.

14. Chương 09 - Phần 1

Chương 9

Mạnh Thừa Kiệt hận không thể một quyền đá bay Vạn Đại Phú.

Nhưng nước cũng đã đổ đi, lời đã nói ra khỏi miệng, Mạnh Thừa Kiệt chỉ có thể nghĩ cách cứu vãn lại sai lầm của Vạn Đại Phú.

Vạn Đại Phú thật vô tội? Anh chỉ muốn giúp Mạnh Thừa Kiệt một tay, nên mới nói sự thật cho Lam Nguyệt, mong người có tình sẽ ở bên nhau, không nghĩ lúc Lam Nguyệt đang bị bệnh, thể xác và tinh thần đang lúc yếu ớt nhất, đầu đã đau, lý trí cũng cứ thế đi vào ngõ cụt.

Mạnh Thừa Kiệt bảo Vạn Đại Phú trở về công ty, anh ở lại phòng bệnh.

Gõ cửa phòng, được bên trong đồng ý, anh mới mở cửa bước vào.

“Anh tới vừa đúng lúc, Cục cảnh sát triệu tôi về gấp, nói có đám buôn ma túy đang giao dịch.” Chu Tề Vĩ hướng vào Lam Nguyệt nói. “Chăm sóc cô ấy cho tốt, đừng làm cô ấy khóc.” Cuối cùng nói nhỏ vào tai Mạnh Thừa Kiệt.

Lam Nguyệt vừa nghe thấy Chu Tề Vĩ phải rời đi, đang quay lưng lại phía họ, lập tức xoay người lại.

Cô ngọ nguậy khó khăn trên giường, Mạnh Thừa Kiệt thấy thế lập tức đỡ lấy cô, giữ chặt vai cô, “Đừng động đây, em cần gì? Anh giúp em.”

“Tề Vĩ, em không cần ai chăm sóc, bảo anh ta đi đi.” Cô dù cự tuyệt, nhưng một chút sức lực cũng không có, ngược lại càng trở nên đáng yêu.

“Lam Nguyệt, đừng như vậy, em dù sao cũng phải cho Mạnh Thừa Kiệt một cơ hội giải thích chứ, có nghi vấn gì, coi như đối mặt hỏi cho rõ ràng, đừng giống Mạn Ny, anh vĩnh viễn cũng không biết cô ấy đang tức giận cái gì.” Chu Tề Vĩ vừa khuyên cô, vừa liếc nhìn đồng hồ. “Anh phải đi đây, hai người từ từ nói chuyện.” Dứt lời, Chu Tề Vĩ nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh, không quên đóng cửa lại.

Mạnh Thừa Kiệt một cái chớp mắt cũng không có nhìn chăm chăm vào cô ở trên giường, trong mắt tràn đầy yêu thương.

Lam Nguyệt tỏ ra dững dưng, bất đắc dĩ nước mắt lại chậm rãi rơi xuống.

“Em thấy không thoải mái ở đâu? Có cần anh gọi bác sĩ không?” Nhìn thấy cô khóc, trái tim anh như thắt lại.

“Anh về đi! Khụ...” Hơi thở của cô mong manh, ho khan.

Anh vỗ nhẹ vào lưng cô, cố gắng giúp cô bớt ho. “Em có nói anh cũng không về, anh sẽ đợi ở đây đến khi em xuất viện.”

Anh bá đạo cũng không phải một hai ngày, Lam Nguyệt biết không thể thuyết phục anh, đành nhắm mắt lại.

Anh lấy khăn tay lau nước mắt cho cô, cô quay đầu đi tránh, nhưng không thể tránh được.

“Anh không quan tâm Vạn Đại Phú nói gì với em, em chỉ cần tin vào thành ý của anh là được. Anh không muốn nói chuyện này khi tinh thần của em không tốt, đợi em khỏe rồi chúng ta sẽ nói chuyện.”

Cô không muốn để ý đến anh, chỉ có thể nhắm mắt giả vờ ngủ, nghĩ không thấy anh, sẽ không rơi nước mắt, nhưng lại không thể đánh lừa trái tim mình, cô yêu anh, rất yêu anh!

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cho đến khi chai truyền dịch hết, anh mới bấm chuông ở đầu giường, gọi y tá.

Cô y tá cẩn thận tháo bình truyền dịch, sau đó hỏi Mạnh Thừa Kiệt: “Xin hỏi anh là người nhà của cô ấy sao?”

“Đúng vậy, tôi là vị hôn phu của cô ấy.” Mạnh Thừa Kiệt hào phóng thừa nhận.

Lam Nguyệt dù đang nhắm mắt cũng ngạc nhiên với lời anh nói, nhưng không có sức phản bác lại, chỉ đành tùy ý anh.

“Cô ấy còn phải đi chụp X-quang, phiền anh mười phút sau đưa cô ấy sang phòng chụp X-quang, sau khi chụp, bác sĩ điều trị sẽ giải thích cho anh tình hình của Lam tiểu thư, nếu không có vấn đề gì lớn, ngày mai có thể xuất viện, hiện giờ không cần truyền dịch, nhưng kim tiêm trên cổ tay vẫn phải để nguyên.”

“Cô y tá, xin hỏi ăn uống có cần chú ý gì không?” Mạnh Thừa Kiệt hỏi.

“Uống nhiều nước sôi, đừng uống chất kích thích như trà hoặc cà phê, ăn nhiều cơm một chút, ăn một ít đồ ăn nhẹ như là cháo mặn, nhớ là không được ăn đồ quá nhiều dầu, không ăn quá no, cũng không nên vừa ăn no đã nằm xuống, như vậy sẽ khó khăn cho việc hô hấp của phổi.”

“Vâng, tôi biết rồi, cảm ơn cô.” Mạnh Thừa Kiệt ôn hòa cười với y tá.

Chờ khi y tá rời khỏi phòng, anh ôn nhu thì thầm vào tai cô: “Lam Nguyệt, anh giúp em đứng lên, chúng ta đến phòng chụp X-quang.”

Cô không muốn anh giúp, nhưng cô hiện không chỉ đau đầu, đau bụng, ngay cả toàn bộ gân cốt đều đau nhức, hơn nữa, cô bình thường không cự tuyệt được anh, lúc bị bệnh thể này làm gì có cơ may cự tuyệt được anh!

“Vâng.” Cô để anh đỡ xuống giường.

“Em có thể đi không? Hay để anh bế em?”

Cô cúi đầu, sợ hãi nói: “Em muốn đi toilet.” Đây là di chứng của việc truyền hai bình nước.

Anh đỡ cô đến toilet, đứng ở cạnh cửa dặn dò, “Cẩn thận một chút, không cần vội, anh ở ngay bên ngoài.”

Cảm giác thân mật như vậy, cô và anh giống như vợ chồng nâng đỡ lẫn nhau, chỉ là cô không cần anh phải cảm thông và thương hại.

Ra khỏi toilet, Lam Nguyệt không có dũng khí nhìn anh, lại bị anh chặn ngang ôm lấy.

“A!” Cô kêu lên, khàn khàn nói, “Thả em xuống.”

“Em đi như vậy làm anh rất lo, để anh ôm em cho an toàn.” Anh không để ý tới lời kháng nghị của cô, ôm cô tới phòng chụp X-quang, lại ôm cô trở về giường.

Dọc đường đi, rất nhiều người dùng ánh mắt hâm mộ nhìn họ, làm cô xấu hổ chỉ có thể vùi mặt trong ngực anh.

Anh rót cho cô một cốc nước ấm, làm cổ họng cô ấm lại, làm dịu đi cơn ho khan của cô.

Hai người không nói nhiều, anh biết với thân thể suy yếu của cô hiện giờ, nói cái gì cũng làm cô thêm phiền lòng, cô cũng không nghe, nên Mạnh Thừa Kiệt chỉ có thể tận tâm chăm sóc cho cô.

Anh không truy hỏi vấn đề của Tiểu Kiệt, khiến Lam Nguyệt không khỏi thở dài nhẹ nhõm, cũng không còn cự tuyệt sự chăm sóc của anh.

Bác sĩ điều trị mang phim X-Quang đến, nói Lam Nguyệt đã đỡ, tình trạng rất tốt, mai có thể về nhà nghỉ ngơi.

Sau khi bác sĩ rời đi đã là giữa trưa, Mạnh Thừa Kiệt mua cho cô một tô mì Hoành thánh. (1)

Cô nửa nằm nửa ngồi trên giường, lại đẩy tay anh ra, “Tự em ăn được rồi.”

“Không được, sức khỏe của em chưa hồi phục.” Anh kiên trì thổi nguội mì rồi mới đút vào miệng cô.

Anh muốn dùng hành động để chứng minh tâm ý của mình, lại không ngờ làm cô hiểu lầm, thật đáng thương.

Cứ như vậy cô nửa tỉnh nửa ngủ, đến buổi tối, Lam Tinh mang theo quần áo cho Lam Nguyệt thay cùng Tiểu Kiệt vào bệnh viện.

Lam Tinh còn chưa kịp mở miệng hỏi vị khách không mời mà đến này, Tiểu Kiệt lại vui mừng nhảy vào lòng Mạnh Thừa Kiệt.

“Papa, dì nói mẹ bị bệnh, phải uống thuốc và tiêm kim.”

“Tiểu Kiệt ngoan, mẹ sẽ sớm khỏi thôi.” Mạnh Thừa Kiệt vỗ vỗ lưng con.

Lam Tinh nhướn mày, muốn kéo Tiểu Kiệt lại, nhưng Mạnh Thừa Kiệt không chịu buông tay. “Tiểu Kiệt xuống ngay, con dám gọi là papa, tiểu tử không có lương tâm kia.”

“Đây vốn là papa.” Tiểu Kiệt chỉ vào khuôn mặt tuần tú của Mạnh Thừa Kiệt nói.

“Không phải, mau xuống đây...” Lam Tinh chống tay trừng mắt nhìn Tiểu Kiệt.

Mạnh Thừa Kiệt chỉ cười, không nghĩ tới Lam Tinh lại phản đối dữ dội như thế.

“Anh...” Lam Tinh còn đang định mắng, nhưng tiếng ho khan của Lam Nguyệt lại cắt ngang lời cô.

“Sao em lại đưa Tiểu Kiệt đến đây? Bệnh viện nhiều vi khuẩn, cẩn thận không lây bệnh cho nó.” Lam Nguyệt vội vàng lấy ra một chiếc khẩu trang.

“Tiểu Kiệt nói nó nhớ mẹ, ầm ỹ muốn tới thăm chị, em cũng không có cách nào, còn có mẹ và hai bác Chu, chị Mạn Ny, họ nói tối nay muốn đến thăm chị.” Lam Tinh chuyển sự chú ý sang Lam Nguyệt.

“Bảo họ không cần tới, chỉ là một bệnh nhỏ, trưa mai chị có thể xuất viện rồi.” Lam Nguyệt lại ho nhẹ vài tiếng.

“Không sao chứ? Chị không nên cậy khỏe, mỗi lần cảm mạo đều không cần đến bác sĩ, mới dẫn đến viêm phổi như thế này.”

Lam Tinh cắn nhần.

“Ừm!” Lam Nguyệt có chút không yên lòng nói,, cô nhìn Mạnh Thừa Kiệt và Tiểu Kiệt, thoáng chốc cảm thấy ảm áp, nếu có thể làm cho Tiểu Kiệt hạnh phúc, cho dù Mạnh Thừa Kiệt không yêu cô, cũng có làm sao?

Người bị bệnh, đầu óc cũng hỗn loạn, cứ suy nghĩ cô lại thấy đau đầu, lập tức nghĩ ngợi lung tung, cảm thấy có chút ổn thỏa mà cũng lại không ổn chút nào, chính cô cũng không hiểu nổi.

“Em đưa Tiểu Kiệt về đi, không có lại lây bệnh cho nó.” Lam Nguyệt lại chú ý đến chuyện trước mắt.

“Vậy chị làm sao bây giờ?”

“Anh ấy sẽ chăm sóc cho chị!”

“Chị, chị và anh ta...” Lam Tinh muốn hỏi cho rõ mọi chuyện, nhưng nghĩ thấy Lam Nguyệt còn bệnh, những gì muốn nói lại nuốt xuống. “Quên đi, chờ chị khỏe lại, chúng ta sẽ nói chuyện.”

“Tiểu Kiệt, về nhà với dì đi!” Lam Nguyệt gọi con.

“Mẹ ôm con.” Tiểu Kiệt lon ton chạy đến bên giường.

“Mẹ bị ho, không thể ôm Tiểu Kiệt, Tiểu Kiệt ngoan, cùng dì về nhà trước, chờ mẹ khỏe lại, lại đưa Tiểu Kiệt đi mua đồ chơi, đi Mc Donalds.” Lam Nguyệt chỉ có thể trấn an Tiểu Kiệt.

“Chị, chị chắc chắn là em không cần ở lại à? Để anh ta ở đây chăm sóc chị, có được không?” Lam Tinh vẫn bất an hỏi.

Mạnh Thừa Kiệt đi đến trước mặt Lam Tinh, khí thế tao nhã, thái độ thông dong, hoàn toàn không chú ý đến thái độ thù địch của Lam Tinh.

“Lam Tinh, anh nghĩ em cũng đã sớm biết anh, anh không cần giới thiệu lại, anh tin là em biết anh là bố của Tiểu Kiệt, nhưng lại không biết tình cảm của anh đối với Lam Nguyệt. Cứ tin anh, anh sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt.”

Về mặt Lam Tinh hồ nghi, không tin Mạnh Thừa Kiệt, cũng không có cách, đây là cái nhìn cố hữu về anh suốt một thời gian dài.

“Đừng có nói này nói nọ với tôi, tôi đối với loại đàn ông vụng trộm bên ngoài không có chút hảo cảm, nhất là tên đàn ông không có chút trách nhiệm, nếu không phải chị tôi bị bệnh, tôi cũng không buông tha cho anh đơn giản như vậy.” Lam Nguyệt mấy năm qua vất vả, Lam Tinh đều biết, cô thật sự rất khó nuốt trôi cơn giận này.

Mạnh Thừa Kiệt cười khỏ, “Tin anh đi, không phải anh không muốn chịu trách nhiệm, mà là Lam Nguyệt không cho anh cơ hội chịu trách nhiệm.”

“Thì đó là vấn đề của anh, anh nên nghĩ xem tại sao Lam Nguyệt không cho anh cơ hội.”

Lúc này, một bàn tay mập mập nho nhỏ kéo vạt áo Lam Tinh. “Dì, sao dì lại cãi nhau với papa?”

“Dì không cãi nhau với bố con, dì đưa con về nhà trước.” Thằng bé rất nhạy cảm, người lớn nói chuyện không khí thù địch, trẻ con cũng cảm nhận được.

“Lam Tinh, cảm ơn em đã chăm sóc cho Tiểu Kiệt.” Mạnh Thừa Kiệt cười yếu ớt, từ đáy lòng cảm ơn cô.

“Hừ!” Lam Tinh hừ lạnh, sau đó đưa Tiểu Kiệt đi.

Đêm đến, Lam Nguyệt vì tác dụng của thuốc nên rất nhanh chóng đi vào giấc ngủ, anh không nằm trên ghế sofa mà nằm sấp bên cạnh cô.

Ngắm nhìn cô ngủ yên lành, anh không biết phải làm sao cho cô hiểu, anh thật sự yêu cô, hơn nữa là yêu cô không cách nào không chế được.

*

Sáng hôm sau, tinh thần Lam Nguyệt đã tốt hơn.

Đến giữa trưa, bác sĩ điều trị đến kiểm tra, chấp thuận cho Lam Nguyệt xuất viện.

Lúc này Hà Tư Ngâm và Vạn Đại Phú mang theo một đóa hồng lớn đến thăm bệnh, đúng lúc Mạnh Thừa Kiệt vừa đi làm thủ tục xuất viện.

Lam Nguyệt ngồi trên giường thấy Hà Tư Ngâm đến, cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể mỉm cười nhợt nhạt.

“Thật xin lỗi, Lam Nguyệt, tớ không biết cậu bị bệnh lại còn ở bệnh viện, thật xin lỗi.” Trong lòng Hà Tư Ngâm hơi áy náy, những lời nói ra khỏi miệng cũng chỉ là những từ lạ lẫm.

Vạn Đại Phú lần này không dám mở miệng nói cho Hà Tư Ngâm chuyện của Mạnh Thừa Kiệt và Lam Nguyệt, chỉ nói Lam Nguyệt bị bệnh nằm viện, sợ lại làm hỏng chuyện.

“Tiểu mỹ nữ, đỡ chưa? Thừa Kiệt đâu?”

“Tốt hơn nhiều rồi, có thể về nhà, Thừa Kiệt đi làm thủ tục xuất viện.” Lam Nguyệt không để ý nhiều đến Hà Tư Ngâm, cô không phải người có lòng dạ hẹp hòi, nhưng cũng không thể coi như không có chuyện gì.

“Giám đốc từ hôm qua đến giờ đều ở đây chăm sóc cho cậu?” Hà Tư Ngâm cao giọng, đầy mùi dấm chua.

Lam Nguyệt gật gật đầu trả lời.

Hà Tư Ngâm không biết tình cảm của họ tiến triển nhanh như vậy, vốn tưởng mình còn cơ hội, không ngờ họ lại vụng trộm yêu đương, cô vì không biết gì nên tức giận.

“Lam Nguyệt, cậu và giám đốc qua lại với nhau bao lâu? Tớ tại sao không hề biết gì?” Ngực khí của cô có phần tức giận.

Cửa phòng không đóng, Mạnh Thừa Kiệt đi vào vừa lúc nghe được lời của Hà Tư Ngâm.

“Tôi và Lam Nguyệt qua lại lâu rồi, bọn tôi còn có một đứa con ba tuổi.” Tay anh giữ lấy bắp vai mảnh khảnh của Lam Nguyệt. “Chẳng qua vì có chút hiểu lầm, nên cô ấy rời bỏ tôi, chúng tôi sắp sửa làm thủ tục kết hôn, lúc đó hoan nghênh cô đến uống rượu mừng.” Anh cười cười nhìn Lam Nguyệt.

“Anh....” Cô còn chưa đồng ý lời cầu hôn của anh! Anh sao có thể nói thản nhiên như thế! Nhưng nhìn sắc mặt Hà Tư Ngâm hết xanh lại trắng, cô đột nhiên có cảm giác thỏa mãn, nên cũng cam chịu lời nói của Mạnh Thừa Kiệt.?

“Hai người có con ba tuổi?” Hà Tư Ngâm căn bản không thể tin được, cô vẫn nghĩ mình so với Lam Nguyệt còn có hi vọng.

“Không tin cô hỏi Đại Phú.”

Thấy Vạn Đại Phú gật đầu, Hà Tư Ngâm còn muốn nói cái gì, lại bị Vạn Đại Phú cắt ngang. “Tư Ngâm, nếu Lam Nguyệt có thể xuất viện, coi như không có việc gì, chuyện trước đây quên hết đi thì hơn!”

“Lão đại, cảm ơn anh tới thăm tôi.” Lam Nguyệt tuy mệt, nhưng vẫn cố gắng vui vẻ nói.

Sau khi Hà Tư Ngâm rời đi, Lam Nguyệt có chút không phục oán giận, “Anh sao lại nói lung tung? Em đâu đã đồng ý gả cho anh.”

“Em sẽ gả cho anh.” Anh nói chắc chắn, cúi người hôn cô, lại bị cô nghiêng đầu né tránh.

“Anh là vì Tiểu Kiệt mới muốn kết hôn với em, cho nên, em sẽ không gả cho anh.”

“Anh vì yêu em mới cưới em, cho nên, anh nhất định phải cưới em.” Mạnh Thừa Kiệt nhẹ nhàng dùng lời của cô nói.

Trái tim cô đập mạnh, thiếu chút nữa đã tin lời anh.

“Mẹ em sẽ không đồng ý.” Cô vẫn giận dỗi nói.

“Anh sẽ làm ẹ em đồng ý.”

Lam Nguyệt tức giận trừng mắt, không muốn tranh luận với anh, dù sao cô tới bây giờ cũng chưa một lần thắng được anh.

Mạnh Thừa Kiệt đưa cô về nhà, vì hôm nay là thứ bảy, bà Lam không cần đi công tác, bà rút cuộc cũng có cơ hội nhìn thấy bố ruột của cháu ngoại bảo bối.

Bà Lam đối với Mạnh Thừa Kiệt vô cùng vừa lòng, anh không chỉ ôn hòa lễ độ, tuấn tú lịch sự, lại là thạc sĩ du học về, bây giờ còn là giám đốc công ty quảng cáo, vô luận là bằng cấp hay nhân phẩm, đều không thể soi mói.

Tư tưởng của bà rất truyền thống, cho rằng con gái nên là vật sở hữu của ai đó, tuổi trẻ thì không sao, nhưng khi lớn tuổi, cô đơn cả đời chẳng phải khó sống sao?

Huống hồ, anh là bố ruột của Tiểu Kiệt, quan hệ huyết thống này, nói thế nào cũng là ruột thịt thì tốt hơn.

“Thừa Kiệt, con ở lại ăn cơm tối, mẹ nấu thật ngon mời con.” Bà Lam là mẹ vợ, càng xem con rể càng vừa lòng.

“Cảm ơn mẹ.” Anh độc đáo cười, quả thật là lớn nhỏ phối hợp.

Lam Tinh thấy mẹ vừa thấy soái ca lập tức đầu hàng, cảm thấy không đúng.

“Mẹ, mẹ đừng quên, lúc trước anh ta hại chị chưa kết hôn đã mang thai, chị còn bị mẹ ném ra khỏi cửa, chị ấy mấy năm nay trải qua nhiều khổ sở, chị sao lại không tính sổ với anh ta, còn muốn mời anh ta ăn cơm?” Lam Tinh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Em gái....” Lam Nguyệt ngồi một bên, nhỏ giọng ngăn Lam Tinh đang tức giận.

“Thấy ta ngu ngốc lắm sao!” Bà Lam vỗ nhẹ lên đầu Lam Tinh. “Chính vì chị con đã chịu nhiều đau khổ, chẳng lẽ con không muốn thấy con bé có ngày hạnh phúc sao? Hiện tại Thừa Kiệt nguyện ý chịu trách nhiệm, về sau A Nguyệt còn có người chăm sóc, con bé không cần một mình nuôi dưỡng Tiểu Kiệt, cũng không bị người ta chỉ trích, Tiểu Kiệt cũng có bố, đây là kết cục tốt đẹp, con còn bắt măn cái gì?”

“Lam Tinh, hãy tin anh, anh sẽ bù lại những thiệt thòi mà Lam Nguyệt phải chịu, anh nhất định sẽ làm cô ấy hạnh phúc.” Mạnh Thừa Kiệt vỗ ngực cam đoan.

“Tốt nhất là như vậy, nếu anh lại lừa chị tôi một lần nữa, tôi sẽ nhét anh vào bao, trực tiếp quăng anh xuống biển.” Lam Tinh híp mắt lại, đầy hung khí.

“Con gái! Con không cần hung dữ như vậy, cẩn thận không gả đi được!” Bà Lam nhìn đứa con gái nhỏ mạnh mẽ cũng chỉ có thể lắc đầu thở dài.

“Yên tâm đi! Anh sẽ không cho cái bao của em có cơ hội sử dụng đến.” Mạnh Thừa Kiệt cười nói. Anh muốn dùng thời gian để chứng minh, chứng minh anh đối với Lam Nguyệt là thật lòng.

“Thừa Kiệt, mẹ thấy trước tiên con nên đưa A Nguyệt vào phòng nghỉ ngơi đi, mẹ thấy nó mệt rồi.”

“Vâng.” Mạnh Thừa Kiệt nghe lời nâng Lam Nguyệt dậy.

15. Chương 09 - Phần 2

Lam Nguyệt lại xấu hổ chết đi, vành tai đỏ rực, nào có người mẹ nào như thế này, thật sự cô không gả đi được, vừa thấy Mạnh Thừa Kiệt căn bản đã muốn đưa cả hai người vào động phòng.

Vốn còn tưởng mẹ sẽ không chấp nhận Mạnh Thừa Kiệt, không nghĩ tới mẹ chẳng những tán thành, còn lạc quan vô cùng, quả thật ngoài ý muốn.

Trận ốm này khiến Lam Nguyệt phải nghỉ ngơi sáu ngày, sáu ngày này, ngoại trừ ngày nghỉ, Mạnh Thừa Kiệt đứng sáu giờ đến đón Tiểu Kiệt, lại mua một đồng đồ ăn đồ uống đến Lam gia cùng Lam Nguyệt dùng bữa tối, anh có thể nói là một người bố tốt kiêm một người chồng gương mẫu.

Mà sau khi bị bệnh Lam Nguyệt lại có mỗi phiền não là, có nên trở lại Đạt Văn làm việc không?

Nếu từ chức, người khác sẽ nghĩ cô thật sự là kẻ lười biếng không làm việc; nếu không từ chức, cô làm sao còn ở chung với Hà Tư Ngâm được? Thật sự là tiến thoái lưỡng nan!

*

Mười giờ đêm, văn phòng im lặng, chỉ còn lại một mình Mạnh Thừa Kiệt đang đối mặt với máy tính lạnh như băng.

Gần đây anh luôn vội vàng đi trông nom Lam nguyệt, mọi công việc đều trì hoãn, hiện giờ Lam Nguyệt đã hồi phục, anh phải cấp tốc hoàn thành xong công việc còn dở.

Tuy anh là giám đốc, nhưng Đạt Văn gây dựng sự nghiệp rất khó khăn, mọi việc anh đều muốn chính mình chuẩn bị, để tất cả trong tình trạng tốt nhất.

Giống như bây giờ anh đang lên kế hoạch về một buổi họp báo giới thiệu chiếc máy bay hoạt động bằng năng lượng mặt trời.

Bỗng nhiên, tiếng mở cửa vang lên trong không gian tĩnh lặng, đã trễ thế này còn ai đến? Anh cảnh giác đứng lên, xuyên qua tấm bình phong nhìn về phía cửa.

Lam Nguyệt bước vào trong hiển nhiên cũng ngăn cả người, cô đã chọn giờ trễ như vậy mới đến công ty, sao còn gặp anh? Giờ này muốn lui cũng không kịp, nếu thật sự quay đầu lui ra ngoài, quả thật khiến cô thấp thỏm không yên.

“Sao em lại tới đây?”

“Anh sao lại còn ở đây?”

Hai người đồng thanh nói, họ vẫn thường nói chuyện ăn ý như vậy.

“Có rất nhiều việc phải làm, còn em?”

“Em định đến sửa sang lại một chút, trước khi bị bệnh có vài chỗ làm chưa tốt, ngày mai Nhà cung cấp đến ký hợp đồng, không thể để xảy ra sơ sót.” Cô đến vị trí của mình, mở máy tính trên bàn.

Trên thực tế cô sợ gặp Hà Tư Ngâm, lo lắng một ngày một đêm, cô vẫn quyết định phải rời khỏi đây.

Cô nếu cùng Mạnh Thừa Kiệt tiếp tục làm việc ở công ty này, đến lúc đó lời đồn về họ nhất định sẽ bay đầy trời, vì muốn tốt cho anh, cũng là cho bản thân mình, xem ra chỉ còn cách rời khỏi công ty.

“Nên khi Tiểu Kiệt ngủ, em lại tới công ty?”

“Vâng, trước kia mỗi đợt cuối tháng, em cũng sẽ như vậy.” Cô luôn một mình đến lại về, ngoài lão đại, không có đồng nghiệp nào biết cô làm tăng ca đêm.

“Em sao lại không nói cho anh biết? Anh có thể đi đón em, trễ như vậy đi rất nguy hiểm.” Anh trầm giọng nói, như cố gắng để không lộ ra sự giận dữ.

“Em không muốn làm phiền anh.”

Lời của cô không nghi ngờ gì một quả bom, bom rơi khiến cả người anh bị thương.

“Cái gì không muốn làm phiền anh? Em không biết anh là bạn trai em sao? Hay vì tới bây giờ em đều chưa từng coi anh như bạn trai? Anh ở trong lòng em cũng chỉ có cùng địa vị như Đại Phú?” Tính anh ôn hòa khó mà tức giận, nhưng mỗi lần đều vì chuyện của cô mà nổi nóng.

“Em...” Cô khó mở miệng, không biết nên giải thích những cảm xúc mâu thuẫn trong lòng như thế nào, cô muốn yêu anh, lại không dám yêu anh.

Trong chuyện này, cô chỉ cảm thấy mình bị tổn thương, nhưng lại xem nhẹ những sợ hãi bị thương tổn của anh.

Cô không giải thích, làm anh nghĩ cô cam chịu, lạnh lùng bỏ lại một câu, “Vây em mau làm việc đi! Cũng đã khuya rồi.” Dứt lời, anh lại ẩn mình sau tấm bình phong.

Anh đang tức giận, hơn nữa là vô cùng tức giận, danh hiệu bạn trai anh là anh tự mình áp đặt, thậm chí ngay cả vị hôn phu, ông xã cũng là tự anh nói để tự làm vui chính mình, cô tới bây giờ cũng chưa từng đồng ý, không gật đầu, lại càng không hứa hẹn.

Anh bắt đầu hoài nghi cô thật sự yêu anh sao? Hay chỉ là anh mơ tưởng? Chẳng lẽ mọi việc anh làm cô đều không hiểu, còn nghĩ rằng anh vì Tiểu Kiệt mới thích cô sao?

Đáng giận, Mạnh Thừa Kiệt ngồi trước bàn, vò vò mái tóc đen, anh làm người lại thất bại như vậy sao?

Lam Nguyệt lấy ra bản hạch toán của Nhà cung cấp đã làm trước đó, gõ gõ vài thứ, con số mỗi lần lại không giống nhau, không phải máy sai, cũng không phải nhập số không đúng, chỉ là kế toán tính sai.

Chỉ cần nghĩ đến anh đang ngồi phía sau, mặc dù có bình phong ngăn cản, cô vẫn cảm thấy không thể nào chuyên tâm.

Ai! Bình thường còn có tiếng điện thoại ồn ào, lại tiếng nói của đồng nghiệp, mà bây giờ, không gian vô cùng tĩnh lặng, cô cơ hồ nghe thấy tiếng tim đập của mình.

“Uống cà phê không?”

Giọng anh đột nhiên vang lên phía sau, làm cô suýt nữa ngã xuống đất.

“Không cần, em sợ lúc về không ngủ được.”

“Anh đi pha cà phê.” Anh không quay đầu tiêu sái ra khỏi phòng.

Trong lời nói của anh không có chút ấm áp, so với thân nhiệt của anh còn lạnh hơn mười độ, cô làm sao để áp chế cảm xúc của mình đây?

Mạnh Thừa Kiệt đến phòng trà nước để ổn định tâm tình, pha một cốc cà phê đen, anh mới về phòng làm việc. Anh bị sự lạnh lùng của cô làm cho lao lực, thật sự không biết phải làm sao cho phải?

Lam Nguyệt cố gắng khiến bản thân phải chuyên tâm, đợi sau khi xong việc, đã gần mười hai giờ.

Cô nghe thấy tiếng bàn phím truyền đến từ sau tấm bình phong, hít thật sâu một hơi, cảm thấy hương vị của anh, cô yêu anh như vậy, lại không dám nói cho anh.

Cô tắt máy tính, thu dọn một chút xong mới đứng lên.

“Em xong việc rồi, em phải về đây.”

Anh cũng đứng lên, hai tay hung hăng đặt trên bàn phím, phát ra tiếng bíp dài, giống như lòng anh đang phát ra giận dữ.

“Em muốn về thế nào?” Anh sắc mặt âm trầm, ngữ khí cũng âm trầm.

“Em gọi taxi là được.” Cô lắp bắp nói, thấy anh thống khổ, lại không biết nên nói gì?

Anh gầm nhẹ một tiếng, đi đến trước mặt cô, kịch liệt nhìn cô, “Lam Nguyệt, anh phải làm sao mới có thể làm cho em yêu anh? Anh phải làm thế nào em mới tin anh?”

“Em..... Em vốn đã yêu anh, là anh..... Anh thật sự yêu em sao?” Cô che miệng, hốc mắt bất tri bất giác đầm lệ.

Anh dùng tay ôm cô vào lòng, vì sự ngốc nghếch của cô mà cảm thấy đau lòng, “Nếu anh không yêu người đó, cho dù cô ta mang thai con của anh, anh cũng sẽ không vì đứa bé mà kết hôn; Nếu là bốn năm trước, anh biết em mang thai con của anh, anh sẽ không chút lưu tình lấy đứa trẻ khỏi em, bởi vì bốn năm trước là chuyện ngoài ý muốn.”

“Em hiểu, nên em không bao giờ suy nghĩ đến chuyện đó, cũng không định nói cho anh biết.” Nước mắt cô lặng lẽ chảy xuống hai má.

“Trước đây anh không biết em đã ly hôn, vì không muốn phá hoại cuộc sống của em, anh chỉ có thể chôn sâu tình cảm đối với em xuống đáy lòng, sau biết em và Chu Tề Vĩ đã ly hôn, anh liền nói với chính mình, anh nhất định phải giữ chặt lấy em.”

“Anh biết em không định dùng Tiểu Kiệt để giành lợi thế, nên anh cũng không vạch trần quan hệ của anh và Tiểu Kiệt, chỉ hy vọng một ngày nào đó có thể nghe em chủ động nói ra, anh thậm chí cũng không hỏi về quan hệ của em và Chu Tề Vĩ, đơn giản là anh thật sự yêu em, anh không cần biết quá khứ của em, Tiểu Kiệt là lẽ vật tốt nhất ông trời ban cho, nó sẽ làm cho tình cảm của chúng ta thuận lợi hơn chứ không phải vật cản.”

Lam Nguyệt nhẹ nhàng đẩy anh ra, nhìn anh, cô tới bây giờ cũng chỉ suy nghĩ trên phương diện cá nhân cô, tới bây giờ cũng chưa từng đặt mình vào vị trí của anh mà suy nghĩ. Bàn tay nhỏ bé của cô sợ hãi sờ lên hai gò má tuần lãng của anh.

“Anh thích bị em làm phiền, thích bị em hô đến gọi đi, thích em đối với anh bá đạo một chút, anh muốn cảm giác được sự tồn tại của em.”

Anh lại nói, hoàn toàn bình tĩnh cô, anh đối với cô rất tốt, cô cảm nhận từng chút, từng chút một trong lòng; Tiểu Kiệt là con của họ, cô nên cho đó là một chuyện mỹ mãn, chứ không phải vì thế mà để tâm vào những chuyện vụn vặt.

Ở chuyện tình cảm anh cũng từng phải chịu thương tổn, anh đều có thể dũng cảm đối mặt, cô vì sao lại phải đau khổ nghĩ ngợi sự chân tình của anh? Lúc trước cô có dũng khí để sinh Tiểu Kiệt, hiện tại cũng nên có dũng khí chấp nhận anh.

“Đưa em về nhà đi!” Cô kiễng mũi chân, tặng anh một nụ hôn ngây ngô.

Nỗi buồn như ngọn lửa trong lòng, nháy mắt bị nhu tình của cô hòa tan hoàn toàn.

Đây là lần đầu tiên Lam Nguyệt chủ động hôn anh, không cần nhiều lời, anh có thể biết, đây là lời tuyên bố yêu của cô đối với anh.

Mạnh Thừa Kiệt kinh ngạc, từ bị động trở thành chủ động, anh nhẹ nhàng liếm cánh môi của cô, không muốn làm cô sợ hãi, một chút lại một chút, kích động cô, rồi chậm rãi hôn cô thật sâu.

Lưỡi giao lưỡi, hai người đều cảm nhận được tình cảm của đối phương, rốt cuộc không cần dùng đến ngôn ngữ để chứng minh, vĩnh viễn sánh cùng trời đất.

“Đến chỗ anh, được không?” Anh thì thầm trên môi cô.

Lam Nguyệt chưa từng đến nơi ở của anh, chỉ biết công ty có cung cấp cho anh một gian nhà trọ.

Bị nụ hôn làm cho ý loạn tình mê, giờ phút này đầu óc cô mất năng lực phân tích, không nghĩ gì liền gật đầu.

Mạnh Thừa Kiệt ngay cả máy tính cũng không kịp tắt, nắm tay cô, chỉ khóa cửa công ty, ngay cả mã khóa cũng không khóa, kéo cô ngồi vào xe.

Đường Đài Bắc đêm khuya, ngoài tiếng xe thỉnh thoảng rít gào lên, là một khoảng không gian vô cùng yên tĩnh, im ắng đến mức Lam Nguyệt có thể nghe thấy tiếng trái tim mình đập.

Anh một tay lái xe, một tay nắm chặt mười ngón tay cô.

Lý trí dần trở về, cô theo anh về nhà, chuyện gì sẽ xảy ra kỳ thật trong lòng sớm đã biết, nhưng cô lại không muốn dừng lại, giống như đêm ấy bốn năm trước.

Cô rất nhớ anh, thật sự rất nhớ.

Nhà trọ của Mạnh Thừa Kiệt nằm trong khu dân cư cao cấp hai mươi tầng, nhà anh ở tầng thứ mười chín.

Đi qua hàng loạt các biện pháp bảo mật, Mạnh Thừa Kiệt vừa mở cửa phòng khách, đã vội vã ôm lấy Lam Nguyệt.

Trong phòng chỉ có ánh đèn đường của thành phố Đài Bắc, hơi thở cô hỗn loạn, hoàn toàn không thể ứng phó lại sự cuồng nhiệt của anh.

“Thừa Kiệt....” Cô mơ hồ gọi tên anh, vì anh hôn vào nơi mẫn cảm trên cổ cô.

“Ừ...” Anh đáp lại.

“Em sợ...”

Anh ngẩng đầu khỏi bộ ngực đầy hương thơm của cô, ánh mắt cháy bỏng nhìn cô tràn đầy yêu thương. “Sợ?”

“Em.... Ngoài lần.... Em chỉ có....” Cô không biết phải nói thế nào, lắp bắp, hơi hít vào nói: “Em chỉ có kinh nghiệm lần đó vào bốn năm trước.... Em không biết....”

Mạnh Thừa Kiệt nhìn thấy sự bối rối của cô, anh sao lại sơ ý như vậy? Quên mất rằng lần đầu của cô là lúc thần trí anh đang không rõ ràng, khó trách cô lại sợ, kết quả lần đó chắc chắn đã lưu lại trong cô một bóng ma thống khổ rất lớn.

“Xin lỗi, là anh không tốt, anh đã quên mất cảm nhận của em.”

Cô vòng tay qua cổ anh, cúi đầu, e lệ không biết làm sao?

Anh ôm lấy cô, đi vào phòng, đặt cô trên giường, mà anh cũng nghiêng người nằm xuống đối mặt với cô.

“Hãy tin anh, anh sẽ không làm cho em cảm thấy không thoải mái.” Ngón tay anh nhẹ nhàng xoa lên môi cô. “Nếu em không thích, anh sẽ chỉ ôm em thôi.”

Anh sẽ không miễn cưỡng cô, anh thật sự yêu cô. Lam Nguyệt đồng ý đến nhà anh, đã khẳng định tình cảm của cô, anh sẽ đợi đến khi cô nguyện ý, anh nhất định sẽ dùng sự ôn nhu mà yêu cô, làm cô hiểu rằng tình yêu và tình ái kết hợp với nhau là điều vô cùng đẹp đẽ.

“Em tin anh.” Tuy cô chưa chuẩn bị tâm lý tốt, nhưng chính cô cũng không nghĩ sẽ buông anh ra.

“Anh rất yêu em.” Anh nhẹ nhàng hôn cô, làm cô dịu đi, cũng làm cho chính mình đừng quá xúc động, nhẹ nhàng che chở cô.

“Em cũng yêu anh.” Cô từ sợ hãi đến hưởng thụ, dùng chính cảm xúc nguyên thủy nhất của mình, cùng anh dung hợp thành một, đạt tới sự khoái hoạt trước nay chưa từng có.

Trời đã sáng, ánh nắng chiếu trên da thịt trắng mịn của cô, cô gối đầu trên khuỷu tay anh, hạnh phúc tỉnh giấc, nếu về sau mỗi ngày đều có thể như thế này, cô nghĩ, cô sẽ là người con gái hạnh phúc nhất thế gian.

Chú thích:

(1) Mì Hoàn thành: Hay còn gọi là mì sủi cảo. Ta chưa được ăn, nhưng nói chung nó là thế này đây:

16. Chương 10 End

Chương 10

“Tiểu mĩ nữ, cô rốt cuộc cũng đã đi làm, công ty không có cô, quả thật sắp đóng cửa.” Vạn Đại Phú khóc thét với Lam Nguyệt, thuận tiện ôm cô một cái.

“Vạn Đại Phú, anh đang làm cái gì, buông tay ra.!” Mạnh Thừa Kiệt ở bên cạnh, như hổ rình mồi cảnh báo. Hà Tư Ngâm ngồi ở vị trí của mình, tuy làm bộ bận rộn, nhưng vẫn vảnh tai để ý.

“Ôm chút có sao đâu.” Vạn Đại Phú miệng nói vậy, tay vẫn nhanh chóng bỏ xuống, trăm ngàn không nên chọc đến đàn ông đang ghen.

“Tôi chỉ là một nhân viên nhỏ, công ty tuyệt đối không vì tôi mà đóng cửa.” Lam Nguyệt cười, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên đầy hạnh phúc, mang bộ dạng của người đang trong thời kỳ tình yêu nồng cháy.

Cô dù muốn bỏ, cũng không thể nói đi là đi, ít nhất cũng phải đợi đến khi Vạn Đại Phú tìm được kế toán thích hợp, cô bàn giao công việc xong mới có thể yên tâm rời khỏi công ty.

“Cô là tài vụ đại thần, là người quan trọng nhất công ty, cô không có ở đây, tiền lương không ai phát, ngân hàng cũng không có người giao dịch, ngay cả nhà cung cấp tới cũng không có người xuất hóa đơn, cô nói công ty có thể không đóng cửa không?”

“Ừm.... Lão đại, tôi và Thừa Kiệt đã thương lượng qua, tôi muốn nghỉ việc, đợi anh tìm được người tôi lập tức sẽ đi.” Thấy Vạn Đại Phú để ý tới cô như vậy, khiến cô cũng không thể không xấu hổ khi nói đến chuyện nghỉ việc.

“Không được!” Vạn Đại Phú không suy nghĩ cự tuyệt. “Cô là kế toán tốt nhất của tôi, luôn làm việc cẩn thận, còn thường nửa đêm chạy tới tầng ca, không ai có thể quen thuộc với chuyện tài vụ của công ty hơn cô, cô đi rồi, tôi làm sao bây giờ?” Vạn Đại Phú lớn giọng, cố ý nói cho toàn công ty nghe, khiến mọi người biết anh rất coi trọng Lam Nguyệt.

“Tôi cho anh biết, tôi và Lam Nguyệt anh chỉ có thể chọn một người ở lại, muốn tôi hay muốn cô ấy?” Mạnh Thừa Kiệt khiến Vạn Đại Phú lâm vào bế tắc, thuận tiện kéo cả Vạn Đại Phú và Lam Nguyệt vào phòng họp.

Đóng cửa lại mới bắt đầu nói chuyện.

Anh và Lam Nguyệt sau khi kết hôn, vợ chồng không thể cùng làm việc ở một công ty, huống hồ lại từng có chút hiểu lầm, anh không muốn Lam Nguyệt không thoải mái.

Vạn Đại Phú kêu to, “Mạnh Thừa Kiệt, cậu dám uy hiếp tôi?” Anh lại nhìn ý cười trong mắt Lam Nguyệt. “Khoan.... Chẳng lẽ hai người chuẩn bị có hỉ sự?”

“Đúng, Lam Nguyệt đồng ý gả cho tôi, anh chờ làm tổng chiêu đãi đi!” Mạnh Thừa Kiệt cười hạnh phúc đến thỏa mãn.

“Không công bằng, thật sự không công bằng, cậu vừa về đã mang kế toán của tôi đi, sớm biết thế tôi đã ra tay trước.” Vạn Đại Phú cố ý la hét, kỳ thật trong lòng thấy vui mừng cho Mạnh Thừa Kiệt.

“Cho dù biết, Lam Nguyệt cũng sẽ không thích anh.” Giờ đây, Mạnh Thừa Kiệt tự tin tràn đầy.

“Còn nửa tháng nữa là đến tết, Lam Nguyệt, cô đợi sau tết, chờ tôi tìm được người, tôi sẽ phát cho cô một tháng tiền thưởng cuối năm.”

“Ai cần tiền thưởng cuối năm của anh!” Mạnh Thừa Kiệt hất cho Vạn Đại Phú một gáo nước lạnh.

Lam Nguyệt chỉ cười, trên khuôn mặt hiện ra hai má lúm đồng tiền, ngay cả mắt cũng lấp lánh ý cười.

“Oa~~ Cậu là một cổ đông, sao lại có thể làm như thế? Nếu công ty không có người làm, người chết đầu tiên là cậu!”

Lam Nguyệt hoài nghi nhìn Mạnh Thừa Kiệt, cô vẫn nghĩ anh chỉ làm việc cho Vạn Đại Phú, không nghĩ tới anh lại là một cổ đông?

“Lam Nguyệt, đừng hiểu nhầm, anh chỉ là một cổ đông nhỏ.” Mạnh Thừa Kiệt vội vàng giải thích, sợ cô không vui.

“Lam Nguyệt, đừng nghe cậu ta, cậu ta là một cổ đông lớn.” Vẻ mặt Vạn Đại Phú như nói “Cậu dám làm khó dễ tôi”.

“Thừa Kiệt, chúng ta tới về nói chuyện.” Cô lơ đãng nhún nhún vai, dù sao anh cũng sẽ nói. Cô còn chút chuyện cần giải quyết, giải quyết xong sớm, cô có thể về sớm.

Mạnh Thừa Kiệt dùng khuỷu tay huých mạnh vào bụng Vạn Đại Phú. “Đại Phú chết tiệt, anh muốn hại chết tôi hả! Lam Nguyệt còn chưa biết việc này.”

“Oa a! Ngay cả chuyện này cậu cũng giấu cô ấy?”

“Không phải giấu cô ấy, mà cô ấy không hỏi, tôi cũng không định nói.”

“Cô ấy nếu biết cô ấy đang gả ột ông chồng đáng giá hàng ngàn vạn, cô ấy nhất định rất vui vẻ.”

“Lam Nguyệt không phải loại người như vậy.” Mạnh Thừa Kiệt trừng mắt liếc Vạn Đại Phú.

“Tôi biết, cũng chỉ có Lam Nguyệt của cậu là tốt nhất thế giới.” Vạn Đại Phú tức giận vẩy vẩy tay, tình nhân trong mắt hóa Tây Thi thôi!

Mạnh Thừa Kiệt nở nụ cười, tối hôm qua triền miên làm anh càng xác định. “Đương nhiên, cô ấy là độc nhất vô nhị.”

Trở lại chỗ ngồi, Lam Nguyệt yên lặng mở máy tính, dù sao cũng vừa có chuyện với Hà Tư Ngâm, giả vờ như không có gì xảy ra, đối với cô rất khó.

Nhưng thật ra Hà Tư Ngâm lại trực tiếp đến bên cạnh Lam Nguyệt.

“Cậu và giám đốc rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Ai cũng có lòng hiếu kỳ, Hà Tư Ngâm muốn lấy được ít thông tin.

“Không có gì, tôi đã nói với lão đại sẽ nghỉ việc.” Lam Nguyệt nhẹ nhàng bâng quơ nói sang chuyện khác.

“Lam Nguyệt, ình giải thích chuyện ấy, đây là nhận thức bất đồng, cậu không cần nghỉ việc, như vậy sẽ làm người khác hiểu lầm là mình bức cậu đi.”

“Cậu không phải là trọng điểm, trọng điểm là tôi và giám đốc kết hôn, anh ấy không muốn tôi tiếp tục làm việc ở đây.” Dù sao anh cũng thuộc hàng quản lý, cô ở đây sẽ không còn được đối xử giống như trước, thật sự không thích hợp ở lại.

“Cậu và anh ấy sao lại như thế? Cậu tuy rằng đã ly hôn, nhưng hai người không thể phát triển nhanh như vậy?! Chẳng lẽ cậu và giám đốc trước đây đã kết hôn, sau ly hôn?” Hà Tư Ngâm đến nay vẫn không thể tin cô không có chút cơ hội nào, thua hoàn toàn.

“Tôi không cần giải thích với cậu, cậu muốn biết cái gì, tự đi hỏi giám đốc đi!” Lam Nguyệt quảng vắn đề cho Mạnh Thừa Kiệt, sau đó bắt đầu xử lý nốt công việc đêm qua chưa làm xong.

Cô đã vất vả bốn năm, giờ mọi chuyện để anh chịu trách nhiệm, cô không bao giờ muốn vì chuyện này mà phiền lòng nữa.

*

Mạnh gia có thể nói là nhà học giả.

Bố là giáo sư đại học, mẹ là cô giáo dạy tiểu học, con trai cả là bác sĩ, con trai thứ là luật sư mà ngay cả Mạnh Thừa Kiệt chuyển sang bên nghệ thuật cũng không thua kém gì về học vấn, khi anh vừa về nước, không nói đến chuyện trở về nhà, ngược lại tự mình chuyển ra ngoài.

Chỉ là anh không chuyển đi quá xa khỏi bố mẹ, mà là ở trong cùng một tòa chung cư, vừa gần lại vừa có chút khoảng cách, cho thấy quan hệ giữa anh và bố mẹ khá xa cách.

Nhân dịp ngày nghỉ Tết, Mạnh Thừa Kiệt đưa Tiểu Kiệt và Lam Nguyệt về gặp bố mẹ mình.

Với hai người bố mẹ gương mẫu, quan niệm đạo đức vẫn còn bảo thủ, nếu để họ biết, anh và Lam Nguyệt vì nhất thời kích tình mà sinh ra Tiểu Kiệt, ấn tượng về Lam Nguyệt trong mắt họ chỉ sợ sẽ giảm đi không thể cứu vãn.

Vì tương lai, anh và Lam Nguyệt trước đó bàn bạc, nói khi còn làm việc ở Quan Toàn, hai người từng có thời gian ngắn hẹn hò qua lại, anh xuất ngoại mà không biết Lam Nguyệt mang thai, sau này do duyên phận mà gặp lại nhau ở Đạt Văn.

Lam Nguyệt cũng đồng ý với cách giải thích của Mạnh Thừa Kiệt, dù sao “tình một đêm” cũng là một từ khó chấp nhận đối với bậc trưởng bối, cô nếu còn muốn bước chân vào Mạnh gia, tốt nhất không nên chọc cho các trưởng bối không vui.

Bởi vậy ông bà Mạnh đều biết con trai út hôm nay dẫn con dâu về, còn mang theo một đứa cháu nội ba tuổi.

Người Trung Quốc vô sau vì đại, hai thằng con lớn đến giờ còn chưa chịu kết hôn, chứ đừng nói có cháu bé, khiến hai ông bà Mạnh vừa biết có cháu nội, vui như trúng số, hơn nữa đứa cháu nội đứng trước mặt họ lại giống như phiên bản của thằng con trai út, khiến họ vui vẻ cười không ngừng.

“Tiểu Kiệt, chào ông bà nội đi.” Lam Nguyệt ngồi xổm bên cạnh con, dạy con.

“Cháu chào ông nội, bà nội.” Tiểu Kiệt lễ phép cúi đầu mỉm cười.

“Tiểu Kiệt ngoan lắm, nhà chúng ta giờ có hai Tiểu Kiệt, về sau sẽ gọi bố con là Đại Kiệt.” Bà Mạnh nhìn cháu nội, vội vàng ôm Tiểu Kiệt vào lòng.

“Tiểu Kiệt, đây là bác cả, đây là bác hai.” Mạnh Thừa Kiệt chỉ hai người anh trai đang ngồi cạnh nhau trên sofa.

Người nhà họ Mạnh đều được di truyền đôi lông mày dày và ánh mắt thâm thúy, chẳng qua về phần diện mạo, lại tản ra chút bất đồng.

Mạnh Thừa Kiệt ôn nhu hiền lành, con trưởng là họ Mạnh cương nghị uy nghiêm, con thứ khôn khéo thông minh, mỗi người mỗi vẻ, lại đều mê người như nhau.

“Cháu chào bác cả, chào bác hai.” Tiểu Kiệt nghe lời chào.

Quan hệ vốn xa cách, vì đứa cháu nội, mà hóa giải được khúc mắc nhiều năm.

Người một nhà vừa ăn vừa nói chuyện, ông Mạnh – người đứng đầu một nhà, nghiêm khắc lạnh nhạt, vội vàng dứt cơm cho cháu nội, làm cho Lam Nguyệt vừa tới Mạnh gia cũng xấu hổ không kịp thích ứng.

Tiếng nói ồn ào của Tiểu Kiệt, làm cho không gian vốn lạnh lẽo lại tràn ngập tiếng cười.

Sau khi ăn uống no, ông Mạnh nói: “Tiểu Kiệt là cháu nội nhà họ Mạnh chúng ta, sao có thể mang họ người khác? Thừa Đạt là luật sư, con nghĩ cách đi.” Tuy rằng ông Mạnh đã biết rõ chuyện, nhưng cũng không thể chấp nhận chuyện cháu nội mang họ người khác.

“Bố, ý con và Lam Nguyệt là, Tiểu Kiệt vẫn mang họ Chu, dù sao, lúc trước nếu không có Chu gia giúp đỡ, Lam Nguyệt không thể sinh được Tiểu Kiệt, thậm chí có thể bị đuổi khỏi nhà, mọi chuyện đều là nhờ Chu gia. Chu gia đối với Tiểu Kiệt như người một nhà, hơn nữa Tiểu Kiệt cũng gọi họ một tiếng ông nội, bà nội, cho nên...” Mạnh Thừa Kiệt nhìn sắc mặt bố càng lúc càng đen lại.

“Không được! Sao lại có chuyện đó, không nói đến liệt tổ liệt tông, bằng hữu thân thích hỏi, anh muốn tôi nói thế nào?” Ông Mạnh quyết tâm cự tuyệt, khiến Lam Nguyệt thấy khó xử.

Nói gì thì Lam Nguyệt cũng không thể qua sông rút ván, hướng hồ ông Chu và bà Chu yêu thương Tiểu Kiệt như vậy, cô dừng cảm nhìn ông Mạnh nói: “Bác Mạnh, cháu xin lỗi, Tiểu Kiệt là do cháu và Chu gia cùng nhau nuôi lớn, không có Chu gia cũng không có cháu và Tiểu Kiệt, ngày đó Tề Vĩ cho Tiểu Kiệt một thân nhận, khiến cháu và Tiểu Kiệt không phải chịu áp lực từ bên ngoài, hai bác Chu đều coi Tiểu Kiệt như cháu ruột, cho nên, cháu không thể lấy Tiểu Kiệt khỏi Chu gia như vậy, mong bác đồng ý, sau khi cháu và Thừa Kiệt kết hôn, sẽ sinh một đứa bé mang họ Mạnh.” Cô lấy hết dũng khí nói, đến câu cuối cùng đột nhiên đỏ mặt.

Mạnh Thừa Kiệt ngạc nhiên nhìn cô, thì ra tiểu mỹ nữ của anh cũng không nhát gan như anh tưởng tượng.

“Nếu bác nhất quyết phải sửa họ Mạnh cho Tiểu Kiệt?” Ông Mạnh nheo nheo mắt hỏi.

“Vậy thật có lỗi, cháu sẽ không thể gả cho Thừa Kiệt, cháu tình nguyện cùng Tiểu Kiệt sống như vậy.” Cô hơi cúi đầu.

Lúc này, đại luật sư Mạnh Thừa Đạt lên tiếng, “Bố, Tiểu Kiệt là do Lam Nguyệt và Chu Tề Vĩ sinh ra trong quan hệ hôn nhân hợp pháp, là con hợp pháp được pháp luật bảo hộ, nếu Thừa Kiệt muốn đổi họ của Tiểu Kiệt, theo luật tổ tụng con ngoài giá thú, phải đưa ra chứng cứ xác thực, chẳng những phải chứng minh quan hệ giữa nó và Lam Nguyệt, còn phải dẫn Tiểu Kiệt đi giám định AND, nếu Lam Nguyệt không đồng ý, Thừa Kiệt không thể lén đưa Tiểu Kiệt đi làm giám định....”

“Đừng nói nhiều thuật ngữ như vậy, mau nói kết luận đi.” Ông Mạnh không kiên nhẫn cắt ngang lời đứa con thứ.

“Ý con là, trừ khi đi pháp viện rung chuông kiện cáo, sử dụng đến pháp luật, mới có thể đổi họ cho Tiểu Kiệt, nhưng cũng cần Lam Nguyệt phối hợp. Bố không phải muốn cho toàn thể giới biết chuyện lộn xộn này chứ?” Mạnh Thừa Đạt lộ ra ánh mắt khôn khéo dưới cặp kính mắt.

Ông Mạnh cau mày, sau đó trầm tư, nhưng trong lòng đã có chút lùi bước.

“Tốt lắm! Lam Nguyệt mới ngày đầu đến nhà, nói này nói nọ, mấy người dọa con dâu và cháu nội của tôi chạy mất, tôi không tha cho các người.” Bà Mạnh vội chạy ra hòa giải.

Lam Nguyệt liếc mắt nhìn Mạnh Thừa Kiệt bên cạnh, không phải cô không muốn tiếp tục ở trong nhà này, mà không khí đã có chút ngưng trọng.

Mạnh Thừa Kiệt hiểu ý cô, mở miệng nói: “Bố, xin bố thành toàn cho con và Lam Nguyệt, giờ con phải đưa Tiểu Kiệt và Lam Nguyệt về nhà, cũng khuya rồi, Tiểu Kiệt phải đi ngủ.”

Trước đó một chút còn chạy nhảy vui vẻ, giờ đã nằm yên trong lòng mẹ, ánh mắt xinh đẹp lộ ra vẻ buồn ngủ.

“Được, mau đưa Tiểu Kiệt về ngủ, trẻ con không nên thức đêm, không tốt.” Bà Mạnh thúc giục, cũng không muốn khiến quan hệ giữa chồng và con càng lúc càng thêm xa cách.

Mạnh Thừa Kiệt ôm Tiểu Kiệt, nắm tay Lam Nguyệt, từ tầng năm trở về tầng chín.

Sau khi Tiểu Kiệt ngủ ngon lành trên giường, họ mới trở lại phòng khách.

“Nếu bố anh nhất quyết?”

“Nếu bố anh nhất quyết?”

Hai người đồng thời hỏi, khiến họ đồng loạt cười ra tiếng.

“Anh nói trước đi.”

Anh kéo cô ngồi xuống ghế sofa, nắm chặt tay cô, chân thành nhìn cô, “Anh hy vọng em không bị bố anh ảnh hưởng, bất luận bố anh nói gì, anh đều tôn trọng quyết định của em, anh cưới em là do anh quyết định, không ai có thể thay đổi quyết định của anh, em đừng có nói là không gả cho anh nữa.” Anh bị lời nói vừa rồi của cô dọa.

“Em mới là lo lắng anh sẽ nghe lời bố, nhất định bắt Tiểu Kiệt đổi họ, em sẽ không biết phải làm sao.” Cô hơi cúi đầu xuống.

“Anh sẽ không làm vậy, anh không phải người vong ơn bội nghĩa, anh còn định sắp xếp thời gian mời Tề Vĩ và Mạn Ny ăn cơm, hy vọng họ có thể thay đổi suy nghĩ về anh, anh hy vọng bạn tốt của em, cũng sẽ trở thành bạn tốt của anh.”

“Có thể, họ đều rất tốt, chỉ là Mạn Ny rất giống Lam Tinh, Mạn Ny thuộc loại người có thù báo thù, có ơn trả ơn, rất có phong thái hiệp nữ; mà Lam Tinh lại nghĩ gì nói ấy, thường không khống chế được mình.”

Mạnh Thừa Kiệt cười lớn, “Khó trách Chu Tề Vĩ và Đỗ Mạn Ny là một đôi, một đại hiệp và một nữ hiệp!”

“Trước đây, ba người họ đều bảo vệ cho em...”

Cô ghé vào tai anh kể lại chuyện thời thơ ấu, đến đêm cô rúc vào người anh ngủ....

Anh ôm Lam Nguyệt, đặt nằm xuống bên trái Tiểu Kiệt, cẩn thận đắp chăn cho hai mẹ con, sau đó lấy một chiếc chăn bông khác, nghiêng người nằm bên phải Tiểu Kiệt.

Sau Tết, anh sẽ trang hoàng lại nhà.

Tuy rằng nửa năm trước mua phòng này, có mời người thiết kế, nhưng đều là thiết kế theo sở thích của một người đàn ông độc thân.

Giờ có thêm một lớn một nhỏ, chẳng những phải có phòng trẻ con cho Tiểu Kiệt, không gian phải thật an toàn, đổi lại những đồ nội thất; phòng bếp cũng phải thiết kế lại, không thể chỉ có mỗi ấm đun nước.... Ngay cả giường ngủ cũng phải thay.

Rất nhiều việc, anh càng nghĩ càng thỏa mãn.

Nắm bàn tay nho nhỏ mập mập của Tiểu Kiệt, cảm thấy lòng dạt dào ấm áp.

Anh là một người đàn ông hạnh phúc, không hề phải trả giá lớn nào lại có được hiện tại tốt đẹp như vậy.

Anh nhất định sẽ quý trọng sự ban thưởng của số phận.

Anh nhất định sẽ làm cho hai người đang say ngủ, vĩnh viễn hạnh phúc.

Anh âm thầm thề với lòng.

*

“Lam Nguyệt, cậu thật sự phải gả cho hắn?”

Trong phòng khách Lam gia, Đỗ Mạn Ny, Chu Tề Vĩ, Lam Tinh ngồi nghiêm chỉnh, chuẩn bị khảo vấn Mạnh Thừa Kiệt, mà người đầu tiên làm khó dễ là Đỗ Mạn Ny.

Đỗ Mạn Ny hai tay khoanh trước ngực, tuy ánh mắt nhìn đại soái ca, miệng lại nói không chút lưu tình.

“Nếu không có vấn đề gì, thì cứ vậy đi?” Nhận được ánh mắt của Mạnh Thừa Kiệt, Lam Nguyệt vội vàng sửa lại, “Sau đợt Tết, mình và Thừa Kiệt sẽ mời mọi người uống rượu mừng.”

“Lam Nguyệt, soái ca tuy rằng có khuôn mặt đẹp, nhưng cũng rất hoa tâm, cậu không sợ anh ta bắt cả hai tay sao? Tìm mấy cô em gái trẻ đẹp?” Đỗ Mạn Ny không ngừng bắn phá.

“Mạn Ny, đàn ông muốn bắt cả hai tay, ngay cả Tề Vĩ cũng có thể bắt cả hai tay.” Mạnh Thừa Kiệt câu đầu tiên đã đổ lên đầu bạn trai Đỗ Mạn Ny.

“Này này này, anh muốn kết hôn với Lam Nguyệt, không phải tôi muốn lấy Lam Nguyệt, đừng có đổ vào người tôi, hướng hồ, tôi lấy thân phận cảnh sát thề, cả đời này chỉ trung thành với Mạn Ny.” Chu Tề Vĩ vội vàng giơ tay lên thề, chỉ sợ chiến hỏa kéo sang người hắn.

“Mạnh Thừa Kiệt, hiện tại đang nói chuyện anh và Lam nguyệt, hướng hồ tôi còn chưa đồng ý lời cầu hôn của Chu Tề Vĩ, anh ta muốn bắt cả hai tay hay không liên quan gì đến tôi.”

“Mạn Ny....” Chu Tề Vĩ suy sụp, quả thật gian khổ.

“Chị, chị nhất định phải gả luôn đi!” Nhưng Lam Tinh lần này thật sự sáng khoái đồng ý.

Lam Nguyệt kinh ngạc nhìn Lam Tinh thay đổi thái độ, kích động nói: “Cám ơn em, em gái.”

“Dù sao chị cũng không phải không thể li hôn, chỉ cần anh ta dám lẳng nhăng, chị lúc nào cũng có thể đưa Tiểu Kiệt về nhà, cửa nhà Lam gia vĩnh viễn mở ra với chị.” Lam Tinh vẫn không thích đàn ông da mặt dày, nhưng vì chị yêu hắn, nên cũng không có cách nào khác.

Nghe thấy em gái nói vậy, Lam Nguyệt chỉ có thể cười khổ, mọi người hiểu lầm Mạnh Thừa Kiệt quá sâu.

“Lam Tinh, em yên tâm, anh sẽ đối xử với Lam Nguyệt thật tốt, anh và Lam Nguyệt mong có thể nhận được sự chúc phúc của em, dù sao em cũng là em gái duy nhất của cô ấy.”

May mà người lớn hai nhà, lại thêm bố Mạn Ny, bốn vị ông bà nội dẫn Tiểu Kiệt đang ca hát ra, bằng không Mạnh Thừa Kiệt khó có khả năng chống đỡ.

“Mạnh Thừa Kiệt, tôi biết anh khó xử, anh em chúng tôi sẽ đứng về phía anh.” Chu Tề Vĩ kéo Mạnh Thừa Kiệt, như vậy lần sau khi hắn muốn kết hôn với Mạn Ny, mới có thể có nhiều phiếu tán thành hơn.

Đỗ Mạn Ny trừng mắt liếc bạn trai, “Mạnh Thừa Kiệt, thật ra chúng tôi đều mong Lam Nguyệt hạnh phúc, dù sao cô ấy khổ sở nhiều năm như vậy, ngay cả yêu đương cũng chưa từng, đã trở thành mẹ, chúng tôi đều rất đau lòng.”

“Tôi biết, mấy năm qua nếu không nhờ mọi người, tôi và Lam Nguyệt cũng không có ngày hôm nay, nên cô và Tề Vĩ mãi mãi vẫn là mẹ và bố của Tiểu Kiệt, tôi thật tình cảm ơn hai người.”

“Đây vẫn chưa đủ, Tiểu Kiệt còn phải nuôi tôi lúc già, tôi không định sinh con.”

“Em không sinh, anh làm sao bây giờ?” Chu Tề Vĩ gượng cười thành tiếng.

Đỗ Mạn Ny trừng mắt liếc Chu Tề Vĩ, cô không muốn bàn chuyện này ở đây, cô chuyển đề tài nói với Lam Nguyệt: “Cũng cho biết, mình muốn làm phù dâu.” Đỗ Mạn Ny cướp lời.

“Anh sẽ là phù rể.” Chu Tề Vĩ bổ sung.

“Này, vậy còn em?” Lam Tinh hỏi.

“Em có thể làm tổng chiêu đãi(1)!” Đỗ Mạn Ny nói.

“Chị Mạn Ny, sao có thể bắt một cô gái nhỏ làm tổng chiêu đãi?” Lam Tinh không phục kháng nghị.

“Vậy em có thể giúp cô dâu lấy thứ này thứ nọ...”

Chưa từng có việc vui như vậy, họ bắt đầu thích thú bàn bạc chi tiết về đám cưới.

“Em nghĩ chụp ảnh nhất định phải làm thực thực một chút, không nên biến hóa linh tinh.” Lam Tinh chán ghét nói.

“Làm ơn đi, cả đời mới có một lần, không chụp đẹp sao được, nếu như vậy, thà lấy máy của mình tự chụp là xong.” Đỗ Mạn Ny phản đối.

Lam Nguyệt ở bên cạnh căn bản không xen vào được, giống như kết hôn không phải cô mà là Lam Tinh và Mạn Ny.

Cô và Mạnh Thừa Kiệt nhìn nhau cười, không sao cả! Dù sao họ cũng không quan trọng vấn đề lễ tiết, có người bên ngoài giúp họ, họ vô cùng thoải mái.

Chú thích:

(1) Đơn giản là hoạt náo viên ^^

Kết thúc

Cuối mùa xuân, tháng tư, hai nhà Mạnh Lam bày hơn năm mươi bàn, đại tiệc mời khách.

Ở phòng nghỉ của cô dâu, Đỗ Mạn Ny đang trang điểm cho Lam Nguyệt.

Hôm nay Tiểu Kiệt là hoa đồng, mặc bộ âu phục nhỏ, đứng cùng với Mạnh Thừa Kiệt anh tuấn cao lớn, không cần giới thiệu, khách khứa cũng chắc chắn kỳ lạ không biết hai bố con sao lại giống nhau đến thế.

Lam Nguyệt lo lắng tới mức tay đầm mồ hôi, tìm khắp Đài Loan cũng không tìm được ai giống họ, con đã bốn tuổi, mới tổ chức hôn lễ.

Chú rể đón khách bên ngoài, đợi khi nghi thức sắp bắt đầu, anh mới mang theo hoa cùng tiểu hoa đồng vào phòng nghỉ.

“Cẩn thận, có gì không thoải mái, lập tức cho anh biết.” Anh nhìn cô, nhẹ giọng dặn dò.

“Em biết rồi.” Ánh mắt Lam Nguyệt then thùng, ai làm cho bụng cô lại có một đứa nữa.

Thật là bách phát bách trúng, cô mới cùng anh thân thiết một lần, không nghĩ lại trúng thưởng, chỉ có thể nói hai người thể xác và tinh thần đều vô cùng khỏe mạnh, hại Lam Nguyệt trước mặt bạn bè và người thân cũng không dám nói chuyện này, đương nhiên trừ Đỗ Mạn Ny và Lam Tinh.

Ông Mạnh tuy vẫn để ý chuyện Tiểu Kiệt không thể đổi họ, nhưng vẫn rất vui vẻ làm chủ cuộc hôn nhân, bởi vì đây là lần đầu có con trai cưới vợ, làm ông vô cùng hưng phấn.

Vạn Đại Phú làm tổng chiêu đãi, ngay cả Hà Tư Ngâm cảm thấy hối hận cũng thành tâm tới tham gia.

Vốn chỉ là một lúc kịch tình gấp díp thì chơi, nay lại trở thành một bộ phim do Mạnh Thừa Kiệt đạo diễn, mà lại là một bộ phim có kết thúc mỹ mãn.

Cô dâu bước ra, xinh đẹp rạng rỡ, Mạnh Thừa Kiệt nắm tay Lam Nguyệt, nụ cười của cô sáng rọi say lòng người, môi anh nở nụ cười thỏa mãn.

Anh và cô, ngập tràn trong tiếng chúc phúc.

Bạch đầu giai lão, vĩnh dục bể tình.

~*~*~*~*

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-duoc-khong>